9/2

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁.

𑌓𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍇 𑌨𑌮𑌃.

𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌭𑌾𑌷𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌃.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

𑌵𑌿𑌜𑌯𑌤𑍇𑌤𑌰𑌾𑌂.

வாசுதேவ மனனமென்கிற

கிரந்தம் மூலமும்

அதின்தமிழ் மொழிபெயர்ப்புமாய்

கோயமுத்தூர் டிஸ்டிரிக்ட் கோர்ட் வக்கீலும்
ஸ்ரீபகவத்கீதார்த்ததீபிகை, பஞ்சதசோபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பு
இவைகளுக்கு கருத்தாவுமான
வில்லவரம்பல்
குப்புசாமி அய்யர் அவர்களால்
இயற்றப்பட்டு,

சென்னபுரி:
ஊ - புஷ்பரதசெட்டியார் அண்டுகோ அவர்களது
கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கல்லியப்தம் ௪௯௯௬.
ஜய ௵ கார்த்திகை ௴

இதன்விலை அணா - ௧௦.

ஜய ஐ — 1.00.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌮𑍍.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃.

𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾.

𑌆𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑍇𑌦 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯 - 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍀... 𑌨𑌾𑌮𑌧𑍇𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑌵𑍋 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇. 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 "𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 - 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌹𑌿𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌵𑌮𑌤𑌂 𑌇𑌤𑍀𑌦𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌦𑌰𑍍𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌯𑍈𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇. 𑌅𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌯𑌵𑌯𑌤𑌿𑌵𑌯𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌠𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌨𑍈𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍋𑌧𑌯𑍈𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑍍𑌯𑍈𑌃 𑌅𑌪𑍇𑌤 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌂 𑌚 - 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌠𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌬𑍋𑌧𑌯𑌾 𑌨𑌹𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑌂 𑌅𑌧𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌠𑌭𑍇𑌦𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 - 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌭𑌾𑌷𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌵𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌅𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌭𑌾𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌆𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍇𑌃 - 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑌂 - 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌭𑌾𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌅𑌧𑍀𑌤𑌃 - 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑌪𑌾𑌠𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌮𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌯𑌂.

𑌅𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑌶𑍋𑌭𑌨𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯॥

𑌜𑌯𑌨𑌾𑌮𑌸𑌂𑌵𑌤𑍍𑌸𑌰𑍇
𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍀𑌷𑍍𑌰𑍍𑌷𑌮𑌾𑌸𑍇 } 𑌵𑌿. 𑌕𑍃.

ஓம் பரப்பிர்ம்மணேநம:

ஸ்ரீகுரவேநம:

இரண்டாவது பதிப்பு.

முகவுரை.

வாசுதேவமனனமென்னு மிக்கிரந்தத்திற்கு என்னால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டிருந்த காபிகள் செலவாய்விட்டன. அநேக கனவான்கள் காபிவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். பின்னும் சிலகனவான்கள், இப்போ தச்சாயிருக்கிற சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள காபிகளில் அநேக அச்சுபிழைகளிருக்கின்றனவென்றும் அதினால் அர்த்தபேதங்க ளுண்டாகிறதாகவும் அவைகளை திருத்தியும் அதற்கு ஒற்றுமையாயிருக்கும்படி தமிழை திருத்தியும் சம்ஸ்கிருதமும் தமிழர்த்தமுமாய் அச்சிடவேண்டுமென்றும் கோறினார்கள்.

அப்படியே சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பலகாபிகளை வைத்துக்கொண்டு என்புத்திக்கெட்டினவரையில் பரிசோதித்து பிழைகளை கூடியவரையில் திருத்தி ஒருபக்கத்தில் சம்ஸ்கிருதமும் அதின் அடுத்த பக்கத்தில் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடுவித்தேன்.

இதே மாதரியாய், என்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருந்த பஞ்ச தசோப நிஷத்துக்களையும் ஒருபக்கம் சம்ஸ்கிருதமும் ஒரு பக்கம் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது.

இதில் ஏதேனும் பிழைகளிருந்தா லதை எடுத்துரைக்கும் கனவான்களுக்கு நன்றியறிதலுடன் வந்தனமளிப்பேன்.

ஜயவருஷ
கார்த்திகைமீ }

வி. கு.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃.

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌮𑍍.

𑌸𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 ।
𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌨 ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।
[illegible] ।

[illegible] ॥

[illegible] ॥

𑌓𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍.

ஸ்ரீராமாய நம:.

வாஸுதேவமனனவ்யாஸ்ம்ஸ:.

ஶாஸ்த்ரம்.

ஸ்ரீராமானுஜாய நமஸ்ய ஸூரயே நம:.

ஸரிம் வந்தே॥ ஸவஜ்ஞதுஷ்ஞாய ஸஜாதாமலை வேஷ்டிதே।

ஸ்ரீஶைலஶங்கராயதுர்ய வேதாந்த குரவே நம:॥ ௧॥

யோவதீர்ணதுர் ஹாவாய ரம்யவேணயதி நாம்ஸாக்ஷி । ஸ்ரீமன்

நாராயணம்வந்தே தம்ஹரிம்கருணாகரம்॥ ௨॥

மநனாவத்ம்வ்ரகரணம்வாஸுதேவயதீஸ்வரை:। ரசிதம்விஸ்த

ரேணாத்ய்வஸம்க்ரஹேணப்ரகாஸ்யதே॥ ௩॥

வாசா நாமவகாராய மாவி ஜாநஸிஷயே । தத்ர ஸ்ரீ வா

மமோவாத கூஷணஸ்த்திஹிதாஹமவெசு॥ ௪॥

ஐஹவமு யஜ்ஞராகும் காம ஶோக்ஷாணா ஞுதாணாம் வா

ராஷாகும்நாம் மஜ்யு ஶோக்ஷ ஷவ வரம வாராஷாகும்:।

நித்யகாசு । " நவவாநராவதுதே நவவாநராவதுத ஐ

தி " ஶ்ருதே: । ஐதரேஷாம் த்ரயாணாம் நதயாகம் । கநி

த்யகாசு॥ " தஷ்யேஹ கருதிதோ லோக: க்ஷியதே ।

ஓம்.

பரபிரம்மணேநமஃ

வாசுதேவமனனம்.

க-வது வருணகம்.

ஓம். சர்வதந்திர சுவதந்திரரும் சத்தாகிய ஆத்மாவினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை யறிந்தவரும் வேதாந்தத்தை விளக்கியுரைத்த குருவுமாகிய ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியரின் பொருட்டு நமஸ்காரம். (க)

இவ்வுலகத்தில் யதிகளுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டு ஆசாரிய (வேதவியாஸாசாரிய) சுவரூபமாய் யார்அவதரித்தாரோ அந்தக் கருணுகரரும் (ஹம்ஸ) பக்தாளுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (உ)

வாஸுதேவ யதீசுவரராலே விஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட்ட மனனமென்கிற பெயரையுடைய ப்பிரகரணமானது பாலர்களுடைய (நல்லவிவேக மில்லாதவர்களுடைய) உபகாரத்தின் பொருட்டும், என்னுடைய ஞானசித்தியின் பொருட்டும் இப்போது சுருக்கமாய் வெளியிடப்படுகிறது. அதுவிஷயத்தில் ஸ்ரீபாலகோபாலனுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுனவர் சமீபத்திலிருந்து அநுக்கிரகம் செய்யக்கடவர். (ங-ச)

ஓம், இவ்வுலகத்தில் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிய நான்குவித புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே மோக்ஷமே சிரேஷ்டமான புருஷார்த்தம் (புருஷன் அடையத்தக்க முக்கியப்பிரயோஜனம்). (ஏனென்ருல்) நித்தியத்தன்மையுடையதானதினுலேதான் (மோக்ஷமானது முக்காலத்திலும் பாதிக்கப் படாததானதினுல்தான்). "அவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை யவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை" என்ற சுருதியைப்பார்க்க. மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்கும் அத்தன்மையில்லை. (ஏனென்ருல்), அநித்தியத்தன்மையுடையதானதினுலேதான். "எப்படி இவ்வுலகத்தில் கருமத்தினுலே (தொழிலினுல்) சம்பாதிக்கிற உலகவஸ்து நசித்துப்போகிறதோ,

𑌨𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑍌 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿-
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃॥ 𑌸 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿॥ "𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿-
𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌨𑍍𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌯𑌨𑌾𑌯" । "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿-
𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌂" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋-
𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂॥ 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍈𑌤𑌦𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨-
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌦𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 । "𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵-
𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃"॥ "𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃-
𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃" 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋-
𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌦𑌾𑌵𑌵𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍌 ॥ 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾-
𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌵𑌤𑍍 । 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌤𑍍 । 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰-
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌰𑍋𑌪𑌃 ॥ 𑌅𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌃 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑍍𑌞𑌾-
𑌨𑌾𑌦𑌪𑌗𑌤𑌃 । 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌮𑌃 𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌮𑍂𑌲𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑍂𑌲𑌪𑍍𑌰-
𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இப்படியே புண்ணிய கருமத்தினல் சம்பாதிக்கப்பட்ட பரலோக வஸ்துவும் நசித்துப்போகிறது." என்ற சுருதியைப் பார்க்க. மோக்ஷமானது பிர்ம்மஞானத்தினலேயே சித்திக்கிறது. "இப்படியவனையறிந்தால் மிருத்துவைத் தாண்டுகிருன். மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி யில்லை." "பிர்ம்மவித்தானவன் சிரேஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை யடைகிருன்" என்பது முதலிய சுருதிகளைப் பார்க்க. அந்தப் பிர்ம்மமானது அத்தியாரோபம், அபவாத மிவைகளா லறியத்தகுந்தது. ஆரோபநிவிருத்தியே அதிஷ்டானக் ஞானேதயம். "அத்தியாரோபாபவாதங்களால் தத்துவநிர்ணயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது". "கருமத்தினலேயாவது (புத்திரபௌத்திராதி) பிரஜையினலேயாவது தனத்தினலேயாவது மோக்ஷமடைகிறதில்லை. சந்நியாசத்தினலே சிலர் மோக்ஷமடைந்தார்கள்" என்ற சுருதிவாக்கியங்களைப்பார்க்க. ஆகையால் முமுக்ஷுவினலே அத்தியாரோபம் அபவாத மிவைகள் அவசியமறியத்தக்கவை.

அத்தியாரோபமாவதென்ன? கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியைப் போலவும் கயிற்றில் பாம்பைப்போலவும் கட்டையில் புருஷனைப் போலவும் பிரபஞ்சமற்றதாகிய ஆத்மவஸ்துவில் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிக்கிறதுதான். இது (இந்தக்கற்பனையானது) ஆத்மாவினுடைய சுவரூபஞ்ஞான மில்லாததினு லுண்டானது. அந்த அஞ்ஞானமே அவித்தை, தமஸ், மோகம், மூலப்பிரகிருதி, பிரதானம், குணசாம்மியம், அவ்வியக்தம், மாயையென்று (பலபெயர்களால்) சொல்லப்படுகிறது. மூலப்பிரகிருதி யெதுவெனில் வெளுப்பு சிவப்பு கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோல சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளயமென்றும் மகாசுஷுப்தி என்றும் பெயர். (அதெப்படி என்ருலோ) இந்த மூலப்பிரகிருதியில் அநேககோடி ஜீவர்கள் தங்கள்தங்கள் கருமவாசனையுடன் மெழுக்குண்டையில் தங்கச் சன்னங்களைப்போல சிருஷ்டிகாலத்திற்கு முந்தி (பிரளயத்தில்) லயித்திருக்கிருர்கள் (அடங்கியிருக்கிருர்கள்). இந்த அனுபவமானது சகல ஜனங்களுக்கும் சுஷுப்தி அவஸ்தையிலிருக்கிறது. அந்த மூலப்பிரகிருதியானது சிருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவர்களுடைய பரிபக்குவ(பலனைக்கொடுக்கத் தலையெடுத்திருக்கிற) கருமவாசனையினலே மாயை, அவித்தை, தாமஸீ, என மூன்று விதமாயிற்று.

தத்³ரூபாயா: ஸுஷுப்த்யவஸ்தா²யா: । தத்ர ப்ரதிபி³ம்பி³தம் சைதந்ய

மேஷ: ப்ராஜ்ஞ இத்யுச்யதே ।

தே । தஸ்யாவஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷீதி வத³ந்தி । ஸர்வஜக³த்ஸ்ரஷ்டா ।

ஸர்வ ஸர்வேஶ்வர ஸர்வாந்தர்யாமீ ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வஶக்திமா

ஸர்வஜக³த்காரண ஈஶ்வர இதி । தமேதம் ஸர்வேஶ்வரம்

அவைகளில் மாயையென்பது சுத்த சத்துவகுணத்தை முக்கியமாயுடையது. சிருஷ்டிக்கு முந்தியிருக்கிற பிர்ம்ம சைதன்னியமானது அதில் (மாயையில்) * பிரதி பலித்ததாய்க்கொண்டு ஈசுவரனென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனுக்கு அவ்வியாகிருதன், அந்தர்யாமி, என விரண்டுபெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவனே ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டிகருத்தா. அவனே பரிபூர்ணபிர்ம்ம சைதன்னிய ரூபத்தினலே "தாமஸி" என்றதில் அவச்சின்னனுய்க் கொண்டு (சேர்ந்தவன்போ லிருந்துகொண்டு) ஜகத்திற்கு, † நூலுக்குச் சிலந்திப்பூச்சிப்போல உபாதான காரணமாகிருன்.

* கண்ணுடி, ஜலம் இவைகளைப்போலொத்தவைகளுக்கு எதிர்ப்பட் வஸ்துவினுடையரூபம் அவைகளில் காணப்படுகிறது. அப்படிகாணப்படுகிற நிழலானது பிரதி பிம்பமென்றும் பிரதி பலிதமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

† தமஸில் சேர்ந்ததென்று சொன்னதினல் சைதன்னியம் தமஸாகவாய் விட்ட தென்றும் தமஸுக்கன்னியமாக பிரம்மமிருக்கவில்லையென்றும் தப்பர்த்தமாகாம லிருக்கும்பொருட்டு "நூலுக்குச்சிலந்திப்பூச்சிபோல்" என்று திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சிலந்திபூச்சியானது நூலைத்தானே யுண்டாக்கி, தானதிலே சஞ்சரித்தாலும் அதுநூலைவிட அந்நியமாயும் ஒட்டாமலு மிருக்கிறதுபோல சைதன்னியமானது மாயையில் ஒட்டாமல் அதற் கன்னியமாயிருக்கிறதென்று அறியத் தக்கது. ஜகத்திற்கு சைதன்னியம் உபாதானகாரண மெப்படியெனில், உபாதான மென்பது, ஆரம்போ பாதானம், பரிணமோபாதானம், விவர்த்தோபாதானம் என மூன்றுவிதம். துணிக்குக்காரணமான நூலுக்கு யாதொரு மாறுதலன்றிலேயே துணியாக வாயிற்று. இந்த விஷயத்தில் நூல் ஆரம்போதானம். தயிருக்கு காரணமான பால் அதன் சுவரூபம்மாறி தயிராயிற்று. இந்த விஷயத்தில் பால் பரிணமோபாதானம். கயிற்றில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாயிற்று, வாஸ்தவத்தில் கயிறு பாம்பாகவுமில்லை. கயிற்றில் பாம்புமில்லை. அப்படியிருந்தாலும் பிரமையாகிய அக்ஞானத்தினல் தோற்றப்பட்ட பாம்பென்கிற மயக்கத்துக்குக் காரணம் கயிருகையால், அக்கயிறு விவர்த்தோபாதானம். ஜகத்திற்கு பிர்ம்ம சைதன்னியம் ஆரம்போபாதானமுமல்ல. பரிணமோபாதனமுமல்ல. ஏனெனில், துணியில் நூல் காணப்படுகிறதுபோல் ஜகத்தில் பிர்ம்மம் காணப்படாததினல் ஆரம்போபாதனமென்று சொல்லக்கூடாது. தயிர் மறுபடி பாலாகாதுபோல் பிரபஞ்சமாக திரிபையடைந்தால் மறுபடி பிர்மமாக வாகமாட்டாது. ஆகையால் பரிணமோபாதனமுமல்ல. விவர்த்தோபா தானமென்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்ருல், அக்ஞானமிருக்கும் வரை கயிற்றில் பாம்புபோல பிர்ம்மத்தில் ஜகத்தோற்றுகிறது. ஞானம் வந்துவிட்டால் அந்தஞானிக்குப் பிர்ம்மத்தைத் தவிர வேருரு வஸ்துக்களும் காணப்படாதாகையால் அவன் விஷயத்தில் ஜகத்தென்பது பொய்யே.

ஸ்வோபாதிப்ராதாந்யேந உபாதாநகாரணம் । ஸ்வப்ராதாந்யேந நிமித்தம் । அயமீஶ்வர: கேந ப்ரகாரேண ஜகத்ஸ்ரஷ்டா பவதீதி விவிச்யதே । பரமேஶ்வராத்விவிதாவித்யாபி பஹுப்ரகாரா அநந்தா। தத்வித்யாப்ரதிபிம்பித சைதந்யரூபா: ஜீவா அப்யநந்தா:। அநயோ ஜீவேஶ்வரயோ: வ்யஷ்டிரூபா அவித்யா । ஸமஷ்டிரூபா மூலப்ரக்ருதிஸ்து । த்வே காரணஶரீரே ॥ தயோ: காரணஶரீரயோ: ஜீவஸ்ய ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸுஷுப்த்யவஸ்தா। தயோ: ஸ்வஸ்வகாரணஶரீரமேவாநந்தமயகோஶ: । ஏவம் காரணப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டி:.

அத ஸூக்ஷ்மப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிர்நிரூப்யதே । ஈஶ்வரஸ்ய ஸம்க்ஷணவஶாச்ச தமோகுணரூபாயா: ப்ரக்ருதே: ஆவரணஶக்தி: விக்ஷேபஶக்தி: இதி த்விவிதா ஜாதா ॥ தத்ர விக்ஷேபஶக்திரேவ ஸூக்ஷ்ம ஆகாஶஸம்பவ: । ஆகாஶாத்வாயு: । வாயோரக்நி: । அக்நேராப: । அத்ப்ய: ப்ருதிவீ । ஏதேஷாம் பஞ்சபூதாநாம் ஸூக்ஷ்மபூதாநி அபஞ்சீக்ருதாநி தந்மாத்ராணி சேதி நாம।

தன்னுடைய * உபாதி பிராதான்னியத்தினுல் (தாமஸீயின் மூலமாய்) உபாதான காரணமாகிறுன். தன்னுடையப் பிராதான்னியத்தினுல் நிமித்தகாரணமாகவும் ‡ ஆகிறுன். இந்த ஈசுவரன் எவ்விதமாய் ஜகத்தை சிருஷ்டித்தா ரெனில் முன் சொன்ன அவித்தை யானது பலவிதமாயும் எண்ணத்தொலே யாததாயு மிருக்கிறது. அவித்தையில் பிரதிபலித்த சைதன்னிய சுவரூபிகளான ஜீவர்களும் எண்ணத்தொலேயாதவர்களா யிருக்கிறுர்கள். (எப்படி என்றுல், ஒருபுருஷனேச் சுத்திலும் அநேக கோடி கண்ணுடிகளே வைத்தால் அந்தப் புருஷனுடையரூபம் அவ்வளவு கண்ணுடிகளிலும் காணப்படுகிற தல்லவா? அந்தக் கண்ணுடிகளுக்குள் காணப்படும் ரூபங்களாகிய பிரதிபிம்பங்கள் எப்படியோ அப்படித்தான் ஜீவாத்மாக்கள்). இந்த ஜீவேசுவரர்களுக்கு முறையே வியஷ்டிரூபமான அவித்தையும் சமஷ்டி ரூபமான மூலப்பிரகிருதியும் காரணசரீரங்கள். இக்காரண சரீரங்களினுல்தான் ஜீவேசுவரர்களுக்கு சுஷுப்தியவஸ்தை அவரவர்களுடைய காரணசரீரமே ஆநந்தமயகோசம். இந்தப்படிக்குக் காரணப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியென் றறியத்தக்கது.

இனி சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரனுடைய பார்வையினுலே தமோகுண ரூபியான பிரகிருதியானது ஆவரணசக்தி விக்ஷேபசக்திஎன விரண்டாக வாயிற்று. அந்த விக்ஷேபசக்தியே சூக்ஷ்ம ஆகாசமாயிற்று. அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து பிரதிவியு முண்டாயின. அவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் சூக்ஷ்மபூதங்கள், அபஞ்சீ கிருதங்கள். தன்மாத்திரைகள், என்று பெயர்களுண்டு.

---

* உபாதி என்றுல், ஒருவஸ்துவை பலவிதமாய்த் தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற தெதுவோ அதுதான். பிர்ம்மசைதன்னியத்தை ஈசுவரனுக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற மாயை ஈசுவரோபாதியென்றும், பிர்ம்ம சைதன்னியத்தை ஜீவனுக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமான அவித்தை ஜீவோபதாதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதெப்படிப்போலென்றுல், சர்வ வியாபகமான ஆகாயத்தில் கடமும் (குடமும்) வீடுமிருக்கையில் கடத்தையாகாசத்திற்குபாதியாகக் கொண்டு கடாகாசமென்றும் வீட்டை யாகாசத்திற் குபாதியாய்க்கொண்டு மடாகாசமென்றும் வியவகரிப்பதுபோல்.

‡ கடமுண்டாவதற்கு குயவன்போல ஜகத்திற்கு ஈசுவரன் நிமித்தக்காரணன் என்று வியவகாரம்.

𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃। 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿। 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌮𑍍। 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃॥ 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿। 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌦𑌾𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌸𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌧𑌃। 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍇𑌕𑍀𑌭𑍂𑌯 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂। 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌯𑍋𑌰𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾। 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃.

𑌅𑌥 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥ 𑌅𑌥 𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌏𑌕𑍈𑌕𑌮𑌰𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌧𑌭𑌾𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌇𑌤𑌰𑌭𑌾𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑌰𑌣𑌂.

இவைகளுக்கும் காரணமான அக்ஞானத்திலிருந்து சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாகாசம் முதலிய ஒவ்வொரு பூதங்களுடைய சத்துவ குணம்சத்திலிருந்து முறையே காது துவக்கு கண் மூக்கு நாக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய சத்துவ சமஷ்டியினுலே அந்தக்கரண முண்டாயிற்று. அது மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தமென்கிற பேதத்தினுல் நான்கு விதமாய்யிற்று. அவைகளில் புத்தியில் அகங்காரமும் மனதில் சித்தமும் அடங்கினதாகக் கொள்ளவேண்டியது. இப்படியே ஆகாசம் முதலிய ஒவ்வொன்றினுடைய ரஜோகுணத்திலிருந்து முறையே வாக்கு பாணி பாதம்பாயு உபஸ்தம் என்ற கருமேந்திரியங்க ளைந்துண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய ரஜோகுண சமஷ்டியினுலே பிராணனுண்டாயிற்று. (அது) பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்ற பேதத்தினு லைந்துவிதமாக விருக்கிறது. ஞானேந்திரியங்க ளைந்து கருமேந்திரியங்க ளைந்து பிராணன்க ளைந்து மனது புத்தி இப்பதினேழும் சேர்ந்ததாகிய லிங்கசரீரமென்கிற சூக்ஷ்மசரீர முண்டாயிற்று. இது (இந்த லிங்கசரீரம்) தான் போகசாதனமானது. இந்த சூக்ஷ்மசரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது சுவப்நாவஸ்தையாகிறது. இச்சரீரத்தில் தான் விக்ஞானமயகோசம், மனோமயகோசம், பிராணமயகோசங்க ளிருக்கின்றன. இதுதான் சூக்ஷ்மசரீர சிருஷ்டிக்கிரமம்.

இனி ஸ்தூலசிருஷ்டிக்கிரமம் சொல்லப்படுகிறது.

பின்னும் தமோகுணப் பிரதானங்களான அபஞ்சீகிருத (சூக்ஷ்ம) ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களை ஒவ்வொன்றையுமிரண்டாய் பாகித்து அதிலொரு பாதியை அதினுடைய சுவந்தாம்சங்களாக வைத்து மற்றொருபாதியை நான்காகப்பிரித்து அந்நான்கையும் ஒவ்வொன்றாய் மற்ற நான்குபூதங்களுடைய சுவந்தாமசமான பாதியுடன் சேர்ப்பது பஞ்சீகரணமாகிறது (திருஷ்டாந்தம், ஆகாசத்தில் அதினுடைய சுவாம்சம் அரை, வாயுவம்சம் அரைக்கால், அக்கினி அம்சம் அரைக்கால், ஜலாம்சம் அரைக்கால், பிரதிவியம்சம் அரைக்கால், அதாவது - ஆகாசத்தில் தன் சுவாம்சம் அரையும் மற்ற நான்குபூதங்களில் ஒவ்வொன்றினுடைய அரைக்காலம்சம் சேர்ந்து அரையுமாக விருக்கிறது. இப்படியே மற்ற பூதங்களுக்குமென் றறியத்தக்கது).

ஏவம்க்ருதே பஞ்சாபி பஞ்சீக்ருதாநி பவந்தி । ஏதேப்ய: பஞ்சீக்ருதேப்ய: ப்ரஹ்மாண்டம் ததந்தர்கதசதுர்தசபுவநாநி தேஷு வர்தமாநஸ்தூலசரீராணி ச அந்நாதிபோக்யவஸ்தூநி ஜாதாநி । சதுர்விதஸ்தூலசரீரேஷு ஜீவேச்வரயோ: ப்ரவேசாநந்தரம் ஜாக்ரதவஸ்தா । இதம் ஸ்தூலதேஹே அந்நமயகோச: । ஏவம் ஸ்தூலப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிப்ரகார: । இதம் காரணசரீரம் இதம் ஸூக்ஷ்மசரீரம் இதம் ஸ்தூலசரீரமிதி ப்ரத்யேகம் வ்யஷ்டிஸமஷ்டிபேதேந த்விவிதம் । வநம்க்ராம இத்யாதி ஸமஷ்டி: । வ்ருக்ஷம்க்ருஹம்வ்யஷ்டி: । ஏவம் ஸமஷ்டிசரீரம்ஸமஷ்டி: । ஏகசரீரம் வ்யஷ்டி: । தத்ர ஸமஷ்ட்யபிமாநீ ஈச்வர: । வ்யஷ்ட்யபிமாநீ ஜீவ: । தத்ராபி காரணஸமஷ்ட்யா ஈச்வர: । காரணவ்யஷ்ட்யா ப்ராஜ்ஞ: । ஸூக்ஷ்மஸமஷ்ட்யா ஹிரண்யகர்ப: । ஸூக்ஷ்மவ்யஷ்ட்யா தைஜஸ: । ஸ்தூலஸமஷ்ட்யா வைச்வாநர: । ஸ்தூலவ்யஷ்ட்யா விச்வ: । இதி ஜீவேச்வரயோரவாந்தரபேத: । அயமேவ ஸம்ஸார: ॥ ஸர்வஜ்ஞ ஈச்வரோ மாயோபாதிபி: ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரரூபேண ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாராந் கரோதி । ப்ரஹ்மண: விராட்ரூபே அந்தர்பாவ: । விஷ்ணோ: ஹிரண்யகர்பே அந்தர்பாவ: । ருத்ரஸ்ய ஈச்வரே அந்தர்பாவ: । ஏவம் ப்ரபஞ்சோத்பத்தி: । அயமேவாத்யாரோப: । இதம் விக்ஷேபசக்திகார்யம் । அயமாவரணசக்திகார்யம் உச்யதே । ஈச்வரமாத்மஜ்ஞாநிநஞ்ச விஹாயாந்யேஷாம் ஸர்வேஷாம் ஜீவாநாம் பஞ்சகோசாநாமாத்மநஸ்ச பேதம் ஆவரணசக்திரஸகாரம் ஆவ்ருணோதி । ஆவரணம் த்விவிதம் । அஸத்வாவரணம் அபாநாவரணம் சேதி । வஸ்து நாஸ்தீதி வ்யவஹாரகாரணம் அஸத்வாவரணம் ।

இப்படிச் செய்வதினாலே ஐந்து பூதங்களும் பஞ்சீகிருதம் செய்யப்பட்டதாகின்றன. இப்பஞ்சபூதங்களிலிருந்து பிர்ம்மாண்டமும் அதற்குள்பட்ட பதினான்கு லோகங்களும், அதினாலேயே நான்குவித (உத்பிஜ, அண்டஜ, ஜராயுஜ, சுவேதஜ) ஸ்தூலசரீரங்களும் அந்நம்முதலிய போக்கியவஸ்துக்களு முண்டாயின. இந்த ஸ்தூலசரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது ஜாக்கிரதவஸ்தையாகிறது. இந்த ஸ்தூலமே அந்நமயகோசம். இப்படித்தான் ஸ்தூலசிருஷ்டிக்கிரமம். இந்தக் காரணசரீரமும் சூக்ஷ்மசரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் தனித்தனியாய் வியஷ்டி ஸமஷ்டி என இருவகை. வனம், கிராமம், என்பவை ஸமஷ்டி (பொதுவானபெயர்). மரம், வீடு, வியஷ்டி. இப்படியே சகல சரீரமும் ஸமஷ்டி. ஒருசரீரம் வியஷ்டி. இதில் ஸமஷ்டி யுபாதியுடையவன் (சகலப் பிரபஞ்சமும் தன்னுடைய சுவரூபமென்று அபிமானம்கொண்டவன்) ஈசுவரன். வியஷ்டி யுபாதியுடையவன் (தேகம் தன்னுடையதென்று அபிமானம் கொண்டவன்) ஜீவன். அதிலும் காரணஸமஷ்டியினாலீசுவரன். காரணவியஷ்டியினால் பிராக்ஞன் (என்றுபெயர்). சூக்ஷ்ம ஸமஷ்டியினால் ஹிரண்ணியகருப்பன். சூக்ஷ்ம வியஷ்டியினால் தைஜஸன். ஸ்தூல ஸமஷ்டியினால் வைசுவானரன். ஸ்தூல வியஷ்டியினால் விசுவன். இப்படி ஜீவேசுவரர்களுக்குள்ளும் அவாந்தரபேதங்க ளுண்டாயிருக்கின்றன. இந்த ஈசுவரனே சத்துவரஜஸ்தமோகுணங்களாகிய உபாதிகளினாலே (முறையே) விஷ்ணு பிர்ம்மா ருத்திரரூபங்கள் மூலமாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்காரங்களைச் செய்கிறான். பிர்ம்மாவானவர் விராட்ரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். விஷ்ணுவானவர் ஹிரண்ணியகருப்ப ரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். ருத்திரர் ஈசுவரரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். இப்படித்தான் பிரபஞ்சத்தினுடைய உற்பத்தி. இதுதான் அத்தியாரோபம். இதுவரை (தமோகுணப் பிரதானத்தினுடைய) விக்ஷேபசக்தி காரியம் சொல்லப்பட்டது. இனி ஆவரணசக்தி காரியம் சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரன், ஆத்மஞானி இவர்களைத்தவிர மற்றச் சகல ஜீவர்களுக்கும் பஞ்சகோசங்களுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் பேதத்தை யுண்டாக்கி ஆவரணசக்தியானது அந்தகாரம் (மகா இருள்)போலமறைக்கிறது. இந்த ஆவரணவானது அசத் என்றும் அபாந என்று மிரண்டுவிதம். வஸ்துவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அசத்துவாவரணம்.

𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌭𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑌣𑌮𑍍। 𑌆𑌵𑌰𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌬𑍀𑌜𑌮𑍍॥ 𑌨 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍॥ 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃। 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥ 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇। 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌨𑍇𑌨𑌾𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨 𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌭𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥ 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌭𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌾𑌵𑌰𑌣𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌤𑌦𑌾 𑌅𑌨𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌃। 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌮। 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌧𑍀𑌃। 𑌅𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌮𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍋𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑍇𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑍇 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌹𑍃𑌤 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌃॥

𑍐॥ 𑌅𑌥𑌾𑌵𑌧𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇॥ 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌧𑍇𑌨 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌰𑌜𑌤𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍌 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌾𑌵𑌧𑌿𑌃। 𑌯𑌾 𑌮𑌾 𑌸𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾। 𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾।

வஸ்து விளங்கவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அபா நாவரணம். ஸம்சார விருக்ஷத்திற்கு ஆவரணசக்தி காரியம்தான் மூலமாயிருக்கிறது விக்ஷேபசக்தி காரியமல்ல. இதானது (இந்த ஆவரண சக்தியானது) மோக்ஷசித்திக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (ஆவரணமென்று ஒன்றில்லாவிட்டால் மோக்ஷமென்கிற பதத்திற் குப் பிரயோஜனமில்லை). இவ் விரண்டுவித ஆவரணமும் தத்துவ ஞானத்தினுல் நாசமடையவும் தத்துவஞானமானது பரோக்ஷம் அபரோக்ஷமென இருவகைப்படும். அவைகளில் குருமூலமாய் வேதாந்தத்தினுலுண்டாகிற ஞானம் பரோக்ஷஞானம். இதுதான் சிரவணம் (கேட்டறிகிறது). இதினுல் வஸ்துவில்லையென்கிற அஸ த்துவாவரணம் நாசமாகிறது. அப்போது வஸ்து விருக்கிறதென்று வியவகரிக்கப்படுகிறது. சிரவணத்தினுல் சமுசயத்தையும் மனன த்தினுல் அஸம்பாவனையையும் நிதித்தியாசத்தினுல் விபரீத பாவ னையையும் நிவர்த்திசெய்து, தேகாத்துமஞானத்தைப்போல் (தே கமே ஆத்மாவென்கிற ஞானம் எவ்வளவு உறுதிப்பட்டிருக்கிற தோ அப்படிப்போல்) உண்டாகிற பிர்ம்மாத்மஞானம்தான் (பிர்ம் மமேதான். தானே பிர்ம்மம் என்கிற ஞானந்தான்) அபரோக்ஷ ஞானம். இதினுல் வஸ்து விளங்குகிற தில்லையென்கிற அபானுவர ணம் நாசமடைகிறது. இப்படி பரோக்ஷாபரோக்ஷ ஞானத்தினுல் (பிர்ம்மமாகிய)வஸ்து இல்லை, விளங்கவில்லை, என்கிற வியவகாரத் திற் கேதுவான ஆவாணமிரண்டும் நசித்துப்போகின்றன. அப் பொழுது அநர்த்த நிவிருத்தியும் ஆனந்தப் பிராப்தியு முண்டா கின்றன. இவ்விதமாய் ஏழுஅவஸ்தைகள் சித்தியாகின்றன. ஏழு அவஸ்தை யாவன—அக்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேபம், பரோ க்ஷஞானம், அபரோக்ஷஞானம், அநர்த்த (துக்க) நிவர்த்தி, தடை யற்ற திருப்த்தி இவ்வேழும் ஜீவனுக்கு அவஸ்தைகள். இவ்வித மாய் ஆகாசத்தைப்போல நிர்மலமாயிருக்கிற சைதன்னிய வஸ்து வில் பொய்யாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தைக் கற்பித்தல் அத்தியா ரோபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

அபவாதமாவ தென்ன? காரணத்தைத்தவிர காரியமில்லை யென்கிற அறிவினுலே கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிபோலவும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் பிர்ம்மத்தினிடத்தில் பிரபஞ்ச மில்லையென்று தள்ளுவதுதான் அபவாதம். எதில்லையோ அது மாயை எதிருக் கிறதில்லையோ அது அவித்தை என்கிற வியுத்பத்தியினுலே

இதி வ்ருத்தத்ரயா மாயாயா: கல்பிதத்வம் ஸித்தம்। ஏவம் ய: ப்ரஹ்மவ்யதிரேகேண கிமபி நாஸ்தி தத் ப்ரஹ்மாஹமேவேதி விஜாநாதி। ஸ ஏவ ஜீவன்முக்த இதி வேதாந்தஸித்தாந்த:.

இதி ப்ரதமவர்ணகம் ஸமாப்தம்.

ப்ர॥ அத த்விதீயவர்ணகே அனுபந்தசதுஷ்டயமுச்யதே। விஷய: ப்ரயோஜநம் ஸம்பந்தோ‘திகாரீத்யனுபந்தசதுஷ்டயம்। அஸ்ய வேதாந்தஶாஸ்த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மைவ விஷய:। மோக்ஷ ஏவ ப்ரயோஜநம் ப்ரதிபாத்யப்ரதிபாதகபாவ: போத்யபோதகபாவோ வா ஸம்பந்த:। ஸாதநசதுஷ்டயஸம்பந்நோ‘திகாரீ। யதா ப்ருஹஸ்பதிஸவே ப்ராஹ்மண ஏவ। ராஜஸூயே க்ஷத்ரிய:। ததா வேதாந்தஶாஸ்த்ரே ஸாதநசதுஷ்டயஸம்பந்ந ஏவாதிகாரீ। ஸாதநசதுஷ்டயம் நாம நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக:। இஹாமுத்ரார்த்தபலபோகவிராக:। ஶமாதிஷட்கம்। முமுக்ஷுத்வம் சேதி ஸாதநசதுஷ்டயம்। ப்ரஹ்மைவ ஸத்யம் ஜகந்மித்யேதி ஶ்ருதியுக்த்யனுபவப்ரமாணாதிநா ஸ்வயமேவ ஜாயமாநம் ஜ்ஞாநம் நித்யாநித்யவஸ்துவிவேக:। இஹ ஸ்ரக்சந்தநவநிதாதிவிஷயபோக:। அமுத்ராப்ஸரஸ்த்ரீவிஷயபோகஸ்து உபயமபி அநித்யமிதி ஶ்வவாந்தாஶநமூத்ரபுரீஷாதிவச்ச தத்ர வைராக்யம் இஹாமுத்ரார்த்தபலபோகவிராக:। ஶமதமோபரதி திதிக்ஷா ஸமாதாந ஶ்ரத்தா இதி ஶமாதிஷட்கம்।

(இந்த வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தினுலே) மாயை கற்பித மென்பது சித்தம். இப்படி எவன் விசாரித்து பிர்ம்மத்திற்கு அந்நியமா யொன்றுமில்லே யென்றும் அந்தப் பிர்ம்மம் "நானே" என்றும் விசாரித் தறிகிருனே அவனே ஜீவன் முக்தனென்பது வேதாந்தத்தினுடைய சித்தாந்தம்.

முதல் வருணகம் முற்றிற்று.

உ - வது வருணகம்.

ஓம். இந்த இரண்டாவது வருணகத்தில் அநுபந்த சதுஷ்டயம் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபந்த சதுஷ்டயமாவ தென்ன? விஷயம், பிரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரி இவைகள்தான். விஷயமென்பது யாது? இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம் பிர்ம்மமே. பிரயோஜனமென்பது யாது? மோக்ஷமே. சம்பந்தமென்பது யாது? பிரதிபாத்திய(சொல்லத்தகுந்தது) பிரதிபாதக (சொல்லுகிறவன்) பாவமாவது அல்லது, போத்திய (தெரியத்தக்கவஸ்து) போதக (தெரிவிக்கிறவன்) பாவமாவது சம்பந்தம். அதிகாரி யார்? சாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனே அதிகாரி. (அதெப்படிப்போ லென்ருல்) பிரகஸ்பதி சவனமென்கிற யக்ஞத்தில் எப்படிப் பிராமணனே யதிகாரியோ, ராஜஸூயயாகத்தில் எப்படி க்ஷத்திரியனே யதிகாரியோ, அப்படிப்போல வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே யதிகாரி. சாதனசதுஷ்டய மாவதெவை? நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம், இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்கம், முமுக்ஷுத்துவம் இவைகளே. பிர்ம்மமே நித்தியமானது ஜகத் அநித்தியமானது என்று சுருதிஸ்மிருதி புராணுதிகளினுலே தனக்காகவே யுண்டாகிற ஞானம்தான் நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகம். இவ்வுலகத்தில் புஷ்பம், சந்தணம், வனிதை (ஸ்திரீ) முதலிய விஷயபோகங்கள், சுவர்க்கம் முதலிய லோகத்தில் அப்ஸரஸ்திரீ முதலிய விஷயபோகங்கள் இவ்விரண்டு மநித்திய மென்றும் (அந்தபோகங்களே) நாய் வாந்திசெய்த அந்நம் போலவும் மலமுத்திரம் போலவும் அவைகளில் வைராக்கியம் (வெறுப்பு) உண்டாவதே இஹா முத்திரார்த்தபல போக விராகம். சமம், தமம், உபாதி, திதிக்ஷா, சமாதானம், சிரத்தை இவைகளே சமாதிஷட்கம் என்பவை.

𑌶𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌮𑌨𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌮𑍍 । 𑌦𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌉𑌪𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌵𑌾 । 𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌗𑌤𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌨𑌮𑍍 । 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 । 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌪𑍋𑌪𑌶𑌮𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌪𑍋𑌪𑌶𑌮𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌤𑌾𑌪𑌶𑌮𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌸𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌤𑍇𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌵𑌿𑌲𑌮𑍍𑌬𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌪𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ।

(க) சம மெது?

சிரவணம் முதலியவைகளுக்கு அந்நியமான விஷயங்களி லிருந்து மனதைத் திருப்பி சிரவணுதிகளுக்கு விஷயமான ஆத்மா விடத்தில் நிறுத்துவதுதான் சமம்.

(உ) தம மெது?

க்ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களை யடக்குதல்தான் தமம்.

(ங) உபரதி எது?

சந்நியாசம் அல்லது, நிஷ்காம கருமானுஷ்டானம் அல்லது, வியவகார மற்றிருத்தல்தான் உபரதி.

(ச) திதிக்ஷா எது?

பிராரப்தத்தினு லுண்டாகும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவை களை சகித்துக்கொள்ளல்.

(ரு) சமாதான மெது?

சிரவணுதிகளினுல் கிரகிக்கப்பட்டதில் மனதை நிறுத்து வதுதான்.

(சு) சிரத்தையாவ தென்ன?

குரு வாக்கியத்திலும் வேதாந்த வாக்கியத்திலும் விசுவாசம் தான் சிரத்தை.

வீடு எரியும்போது அதிலகப்பட்ட புருஷன் களத்திர புத் திராதிகளைவிட்டுத் தன்னுடைய தேகம் எரிந்துபோகாமல் காப் பாற்ற தான் வெளியில்போய் தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள விச்சிப்பதுபோல சமுசாரமாகிற தாபத்தை பரிஹரிக்க சகல ஈஷணை களையும் விட்டவனுடைய தீவரமான இச்சைதான் முமுக்ஷா.

உலகத்தில் சிலருக்கு நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமிருந் தாலும் வைராக்கிய முண்டாகாததினுலே இஹா முத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ் விரண்டு மிருந்தாலும் சில ரிஷீசுவராளுக்குக் கோபதாப மிருக் கிறதினுலே (சமாதி) யும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இம் மூன்று மிருந்தாலும் பக்தியாய் ஈசுவரோபாசனை செய்கிற சிலரிடத்தில் ஞானுதிகாரம் காணப்படாததினுலே முமுக்ஷுத் துவமும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.

एवं पूर्वोक्तानि उपकाराणि साधनानि सम्पा-द्य [illegible] विश्वासविनयादिसहितः सद्गुरुमुपसृत्य हे भगवन् [illegible] इति सम्बोध्य जीवः कः ईश्वरः कः जगच्च कीदृशं एतच्च त्रितयं कस्माज्जातं कस्माज्जनिष्यतीति प्रश्नं कु-र्याच्च। "परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमा-यान्नास्त्यकृतः कृतेन। तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिग-च्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्" इत्याथर्वणश्रुतेः "तद्वि-द्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया" इति श्रीभगवद्वचनाच्च। एवं शिष्येण प्रार्थितः सद्गुरुः दयया वक्ष्यमाणक्रमे-ण जीवेश्वरजगदात्मतत्त्वं बोधयित्वा तत्त्वमस्या-दिवाक्यार्थमवबोधयति। अत्राधिकारिणः साधनच-तुष्टयसम्पन्नाज्ज्ञात [illegible] परिपाकवशाच्च पर-मेश्वरानुग्रहेणैव बुद्धिशुद्धिर्भवति। एतच्च तत्त्वज्ञानप्र-धानं [illegible]। एवं यः [illegible] जीवात्म-परमात्मैक्यं विज्ञाय [illegible]।

इति [illegible] वर्णकसमाप्तम्.

[illegible] इति चेत् [illegible] प्रपञ्चः कतिविधः [illegible] इति चेत् [illegible] भेदेन [illegible]। [illegible]।

இப்படிப்பட்ட அதிகாரியானவன் காணிக்கையாக சமித்தைக் கையிலுடையவனாய் ஸத்குருவை யடைந்து நமஸ்காரம் செய்து விசுவாச விநயங்களோடு ஓ சுவாமீ! ஓ பகவானே! ஓ குருவே! என்று விளித்து ஜீவன் யார்? ஈசுவரன்யார்? ஜகத் எப்படிப்பட்டது? இம் மூவரும் எதிலிருந் துண்டானார்கள்? (சம்சாரம்) எதினால் போகும்? என்ற கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும் (இதே அர்த்தத்தை சுருதிகளிலும், பகவத் கீதா வாக்கியத்திலும் காண்க.)

இப்படி சிஷ்யனாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட சத்குருவானவர் தயவோடு சத்துவரஜஸ் தமோகுணங்களினாலே ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களுண்டான விதத்தைப் போதித்து ஆத்மசுவரூபத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் போதிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தானது வெகு ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியக் கூட்டங்களுடைய பரிபக்குவத்தினாலேயும் ஈசுவராநுக்கிரகத்தினாலேயும் அடையப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. இந்த தத்துவஞானத்தைக் கொடுக்கிறகுருவை ஈசுவரனாகவே யெண்ணவேண்டியது. இப்படி எவன் குருமுகமாய் ஜீவாத்தும பரமாத்துமாக்களுக்கு அபேதத்தை விசாரித்தறிகிறானோ அவனே முக்தியடைகிறானென்பது நிச்சயம்.

இரண்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

ரு - வது வருணகம்.

இந்தப்பிரபஞ்ச மெத்தினைவிதம்?

ஆத்மா, அநாத்துமா, என இரண்டுவிதம். பிரபஞ்சாதீதமான ஆத்மாவுக்கு எப்படிப் பிரபஞ்சத்திற்குள் அந்தர்பாவம் (அடக்கம்) என்று சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை. எப்படி என்றால், இந்தப் பிரபஞ்சமானது சேதனா சேனாத்மகம் (சித்தும் ஜடமும்சேர்ந்த சுவரூபம்) ஆனபடியினாலேயும் ஆத்மாசேதனானபடியினாலேயும் ஆத்மாவையன்றி பிரபஞ்சமில்லாத்தினாலேயும் ஆத்மாவுக்குப் பிரபஞ்சத்திற்குள் ளிருப்புசொல்லியே தீரவேண்டும்.

அப்படியானால் சேதனமெது, அசேதன மெதுஎன்றாலோ, ஜங்கமம் (உயிருள்ளவஸ்துக்கள்) எல்லாம் சேதனம். ஸ்தாவரம் (உயிரில்லாததாகிய ஜடவஸ்துக்கள்) எல்லாம் அசேதனம்.

[illegible]

அப்படியானுல் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் வெவ்வேருயும் பலவிதங்களாயு மிருக்க பிரபஞ்ச மிரண்டுவிதமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்ருல், அநாத்துமா ஒன்றுதான். (ஆனுல்) அது காரியரூபத்தினுலே அநேகமாகவாயிற்று. ஆத்மாவும் ஒருவன் தான் அவனும் அநாத்துமகாரியங்களாகிற உபாதியினுலே அநேக ஜீவர்களென்றும் அநேக ஈசுவரர்களென்றும் விளங்குகிருன். ஒன் ருன ஈசுவரனுக்கு ஜீவனைப்போல அநேகத்துவ மெப்படி என் ருலோ, புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் வீடுகளிலும் சிவ விஷ்ணு முதலான மூர்த்திபேத மிருப்பதினுல்தான். மண் கல் முதலிய ரூபமாயிருக்கிற அந்த மூர்த்திகளுக்கு ஈசுவரத்துவ முண்டோ வெனி லுண்டு. (அப்படி யில்லாவிட்டால்) அந்த மூர்த்திகளின் விஷயமாய் அநேக திரவியம் செலவுசெய்து அபிஷேக நைவேத் தியம் முதலானவை செய்வார்களா ? எவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் விசுவாசமில்லையோ அந்த மிலேச்சர் முதலியவர்கள் மூர்த்திக ளைப் பூஜைசெய்யவில்லை யென்பதினுல் அவர்களை யுதாரணமா யெடுக்கக்கூடாது. எவ்விடத்திலும் சிரத்தை யுள்ளவர்களையே உதாரணமா யெடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. மகா அசங்கியமான மலமூத்திர முதலிய சுவரூபமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்ம புத்தியை வைக்கிற ஜீவர்களுக்கு அதிசுத்தமான மூர்த்திகளில் ஈசுவரபுத்தியை வைப்பதினு லென்னதோஷம் ? (என்ன சொன்ன தாகவாயிற்றென்ருல், ஒன்ருன பரமாத்துமாவை உலகத்தில் பலர் பலபெயர்களைவைத்து பூஜிக்கிறபடியால் பலவாக சொல்லப்பட் டதே யன்றியில் வாஸ்தவத்தில் பலவல்லவென்பதையும் விக்கிர கம் முதலியவைகளாகிய மூர்த்திகளைப் பூஜிப்பது ஆத்மஞானி

கள்தவிர தேகாத்தும ஞானமுள்ளவர்களுக்கு அவசியமென்பதை
யும் வெளியிட்டதாகவாயிற்று. விக்கிரக ஆராதனை நிந்திக்கத்தக்க
தல்ல, சுருதி ஸ்மிருதி புராணம் முதலிய சாஸ்திரங்களினுலே
கண்டொக்தமாய் விதிக்கப்பட்டதாயுள்ள விக்கிரக ஆராதனையை
விட்டு விட்டால் அதினுல் அவன் நற்கெதி யடையமாட்டான்.
ஆனுல் கெடுதியை மட்டுமடைவான். புராணுதிகளிலேயே விக்
கிரகாராதனம் தூஷிக்கப்பட் டிருக்கிறதென்றும் அது கல்வியறி
வில்லாத மூடர்களுக்குக் கூடத்தகாததென்றும் சிலர் சொல்லு
கிருர்கள். ஆனுல் தூஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விடத்திலுள்ள வாக்
கியங்களின் முன்பின் தடர்ச்சியை கவனித்தால் அப்படி சொல்ல
விடமிராது. ‹‹அக்நௌ க்ரியாவதாம் தேவோ திவி தேவோ மநீஷிணாம்।
ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிநாம்॥—துவிஜர்களுக்
குத் தெய்வம் அக்கினியில், முனிகளுக்குத் தெய்வம் மனதில், அக்
ஞானிகளுக்குத் தெய்வம் விக்கிரகத்தில், சமதிருஷ்டியுள்ளவர்க
ளுக் கெங்கும் தெய்வம்'' என்கிற உத்தரகீதா வாக்கியத்தை யோ
சிப்போமாகில் இந்தச்சுலோகத்திலுள்ள நான்குபாதங்களில் மூன்
ரும்பாதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறவர்கள் பிர்ம்மஞான மில்லா
தவர்களும் மற்ற மூன்றுபாதங்களில் கண்டவர்களல்லாதவர்களு
மாகவே யிருக்கவேண்டும். எப்படியெனில் — இதில் நான்குவித
அதிகாரிகளைக் குறித்துச் சொன்னதாக விருக்கிறது. முதல் பாத
த்தில் அக்கினிமூலமாய்ச் செய்யவேண்டியதாகிய யக்ஞாதிகள் வே
தாதிகாரிகளான பிர்ம்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு யோக்கியமா
னதாகையாலும் ‹‹யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:'' ‹‹ஸர்வக்ரதுமயோ யஜ்ஞ:''
யக்ஞம் முதலியன விஷ்ணுசுவருபமாகவே யிருக்கிறதாக சாஸ்

திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தாகையாலும் யக்ஞாதிமூல
மாய் பகவ தாராதனை யானது கிரகஸ்தாசிரம தருமத்திலிருக்
கிற துவிஜர்களின்பொருட்டு ஏற்பட்டது. ஈசுவரார்ப்பண புத்
தியாய் கருமம்செய்து அதினுல் சித்தசுத்தியடைந்த முனிகளுக்கு
பகவான் தன்தன் ஹிருதயத்தில் விளங்குகிறதாகத் தியானிக்கும்
படி இரண்டாவது பாதத்தினுல் ஏற்பட்டது. ‹‹ ஸர்வம் விஷ்ணு
மயம்'' ‹‹ ஸர்வம் ப்ரஹ்மமயம் ஜகத்'' என்ற சுருதிவாக்கியங்களுக்
கிணங்க பரமஹம்ஸனுன யோகியானவன் சகலத்தையும் பிர்ம்ம
சுவருபமாகவே பார்க்கிருனுகையால் அவனுக்கெங்கும் தெய்வ
மென்று நான்காவதுபாதம் கூறியது. இந்த, க-உ-ச பாதங்களில்
சேராதவர்கள் மூன்ருவது பாதத்தில் சேரவேண்டிய வர்களா
யிருக்கிருர்கள். அதில் விக்கிரகாராதனை செய்யவேண்டியவர்கள்
“அப்பிறபுத்தர்கள்” என்று சொல்லியிருக்கிறது பிரபுத்தர்களென்
ருல் ஞானிகள். எப்படிப்பட்ட ஞானிகளென்ருலோ ஆத்மா
நாத்தும விவேகத்தினுல் ஆத்மசுவருபானு ஸந்தானம் செய்யப்
பட்டவர்களே. “அப்பிரபுத்தர்களென்ருல் ஆத்மஞான மில்லா
தவர்களே. விஷயஞான முள்ளவர்களை ஞானிகளாக வேதாந்தி
கள் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால் இம்மூன்ருவது பாதமானது
பிர்ம்மஞான மடையாதவர்களாயும் யக்ஞாதி கருமங்களைச்செய்ய
யோக்கியதையும் சக்தியு மில்லாதவர்களாயும் பிர்ம்மத்தை மனதி
னுலேயே தியானம்செய்ய வல்லமையற்றவர்களாயும் யோகத்தில்
தேர்ச்சியடைந்து சகலமும் பிர்ம்மசுவருபமென்று பார்க்க திரமை
யடையாதவர்களாயு முள்ளவர்களையே குறிக்கிறது. ஆகையால்
விக்கிரக ஆராதனையானது கல்வியறிவில்லாத மூடர்கள் விஷய
மாகவே ஏற்பட்டதென்பது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது).

[illegible]

இப்படி யொன்ருயிருக்கிற அநாத்மாவுக்குக் காரியரூபத்தினுலே அநேகத் துவத்திற்கும் ஒருவனுன ஆத்மாவுக்கு அநாத்தும காரி யோபாதியினுல் அநேகத்துவத்திற்கும் திருஷ்டாந்த மெதுவெ னில், பூமியானது காரியரூபத்தினுல் பரிணமித்ததாய்க் (மாறுதல் அல்லது திரிதல்) கொண்டு பருவதம், விருக்ஷம், கோபுரம், சுவர், குதிர், வீடு, மடம், குடம், சட்டி முதலானவைகளா யெப்படி பே தத்தை யடைந்திருக்கிறதோ, ஒரோ ஆகாசமானது பிருதுவி காரிய உபாதிகளினுல் (குடம், வீடு, குகை, முதலியவை ஆகாசத்திற் குபாதி) பிரவேசித்ததுபோல காணப்பட்டு இது கடாகாசம், இது மடாகாசம் இவை முதலிய ரூபத்தினுல் எப்படி அநேகமாய் விள ங்கிறதோ அப்படி மூலப்பிரகிருதியாகிய அநாத்மா ஒன்றுதானே காரிய சரீரரூபத்தினுல் அநேகமாகவாகிறது. அப்படியே ஆத்மா வானவன் தான் ஒருவனுனுலும் அந்தந்தச் சரீர உபாதிகளினுலே அவ்வவ்விடத்தில் பிரவேசித்தவனைப்போ லிருந்துகொண்டு தே வன், மனிதன், இராமன், கிருஷ்ணன், பிராமணன், க்ஷத்திரி யன், வைசியன், சூத்திரன், பசு, பக்ஷி, புழு, பூச்சி என்பதாக வெகுவாய் விளங்குகிருன். இது அவச்சிந்ந பக்ஷத்திற்கு (துடர்ச் சியா யறிகிற விஷயத்திற்கு) திருஷ்டாந்தம். பிரதிபிம்ப பக்ஷத் திலோவெனில் சமுத்திரம், நதி, குளம், கிணறு, பாத்திரஜலம், என ஒரோ ஜலமானது எப்படி அநேகமாய் விளங்குகிறதோ அப் படி அநாத்துமாவும் அநேகமாய் விளங்குகிறது. இந்த சமுத்தி ரம் முதலியவைகளில் ஒரோசூரியன் பிரதிபிம்பித்தவனுய் அநேக மாய் விளங்கிருன். அப்படியே ஒரோ ஆத்மாவானவன் அந்தக்கர ணத்துடன் கூடிய சகல சரீரங்களிலும் பிரதிபலித்தவனுகி அநே கமாய் விளங்குகிருன். இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களால் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க தேதெனில்—ஜல சுவபாவமான குளிர்ச்சி அசை தல் முதலியன பிம்பமான ஆதித்தனை (சூரியனை) எப்படித் தொடமாட்டாதோ அப்படியே அந்தக்கரண தருமங்களாகிய கருத்திருத்துவ (செய்தல்) போக்திருதத்துவ (அனுபவித்தல்) விகாரங்களும் அந்தக்கரணத்திலிருக்கிற சிதாபாசன் (ஜீவன் இவன் சித்தினுடைய தோற்றம் ஆகையால் சிதாபாசனென்று சொல்லப்படுகிருன்) இடத்திலேயே விளங்குகின்றன. (அந்த விகாரங்கள்) பிம்பனுயிருக்கிற ஆத்மாவைத் தொடுகிறதில்லை.

तस्माज्जीवात्मैव परमात्मा परमात्मैव जीवात्मा । कथमिति चेत् । यथा घटाकाशमेव महाकाशः महाकाशमेव घटाकाशः एवमिति जानीहि । ननु जीवात्मनः कल्पितत्वात् कल्पितस्य मिथ्यात्वात् सत्यस्य परमात्मन ऐक्यं कथमिति चेत् पारमार्थिको व्यावहारिकः प्रातिभासिक इति जीवस्त्रिविधः । एते जीवाः क्रमेण सुषुप्तिजाग्रत्स्वप्नाभिमानिनः यथा जले तरङ्गः कल्पितः तरङ्गे फेनः कल्पितः । तथा पारमार्थिके व्यावहारिकः कल्पितः । व्यावहारिके प्रातिभासिकः कल्पितः । आर्द्रत्वशैत्यादि पारमार्थिकजलनिष्ठान्येव सन्ति । तरङ्गेऽपि तद्द्वारा फेनेऽपि । तद्वत्कूटस्थस्य सच्चिदानन्दाः । कूटस्थपारमार्थिकनिष्ठाः सन्तः । व्यावहारिके सन्ति । तद्द्वारा प्रातिभासिके सन्ति । यथा फेनः तरङ्गं विना नास्ति । तरङ्गोऽपि जलं विना नास्ति । जलं तु पारमार्थिकमेव । एवं प्रातिभासिकोऽपि व्यावहारिकं विना नास्ति । व्यावहारिकोऽपि पारमार्थिकं विना नास्ति । तस्मात् यथा पारमार्थिको न घटाकाशो महाकाश एव । एवं पारमार्थिकः कूटस्थः परमात्मैवेति सिद्धान्तः ।

एवं यः नेति नेतीत्यादिवाक्यैः देहादिपञ्चकोशेभ्यः पारमार्थिककूटस्थं पृथक्कृत्य तं पारमार्थिकं कूटस्थं स्वस्वरूपत्वेन ज्ञात्वा अहं ब्रह्मास्मीति श्रुतिस्मृतिविचारेण युक्तिभिः दृढनिश्चयेन साक्षात्कृत्य तिष्ठति । स एव परिपूर्णब्रह्मस्वरूपः । तमेव पुण्यपापकर्माणि न स्पृशन्तीति सर्वा उपनिषदः एकतात्पर्येण प्रतिपादयन्ति ॥

इति मनने तृतीयवर्णकं समाप्तम्.

ஆகையால் ஜீவாத்துமாவே பரமாத்துமா. பரமாத்துமாவே ஜீவாத்மா. எப்படி என்ருல், கடாகாசமே மகாகாசம். மகாகாசமே கடாகாசம்போல் தான்.

ஜீவாத்மா கற்பிதனுன படியினுலேயும் கற்பிதமென்றதினுலேயே அது பொய்யான தாகையினுலேயும் சத்தியமான பரமாத்துமாவும் ஜீவாத்துமாவும் அபேதமென்பது எப்படி என்ருலோ, பாரமார்த்திகன் வியாவகாரிகன் பிரர்திபாவிகன் என ஜீவன் மூன்றுவிதமானவன். இந்த ஜீவர்கள் முறையே சுஷுப்தி ஜாக்கிரத் சுவப்னுபிமானிகள். ஜலத்தில் அலையும் அலையில் நுரையும் எப்படிக் கற்பிதமோ அப்படிப் பாரமார்த்திகனிடத்தில் வியாவகாரிகன் கற்பிக்கப்படுகிருன். வியாவகாரிகனிடத்தில் பிராதிபாவிகன் கற்பிக்கப் படுகிருன். (எப்படியெனில்) ருசி நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சி முதலியன வாஸ்தவத்தில் ஜலத்தினுடைய குணங்களாகவேயிருந்து அக்குணங்கள் அலையிலும் அதின்மூலமாய் நுரையிலும் விளங்குகின்றன. அதுபோல கூடஸ்த பாரமார்த்திகனிடத்திலுள்ள சச்சிதானந்தங்கள் வியாவகாரிகனிடத்தில் விளங்குகின்றன. எப்படி அலையன்றி நுரையும் ஜலமன்றி அலையுமில்லையோ, ஜலம்மட்டும் வாஸ்தவமாயுள்ளதோ, அப்படி பிராதிபாவிகனும் வியாவகாரிகனைத்தவிர இல்லை, வியாவகாரிகனும் பாரமார்த்திகனைத்தவிர இல்லை. ஆகையால் கடாகாசமே எப்படி மகாகாசமோ அப்படிப்போல பாரமார்த்திகனுகிய கூடஸ்தன், பரமாத்துமாவே யென்பது சித்தாந்தம்.

இந்தப்படி எவன் நேதி நேதி = இதல்ல இதல்ல என்கிற (சுருதி) வாக்கியத்தினுலே தேகாதி பஞ்சகோசங்களிலே நின்றும் பாரமார்த்திகக் கூடஸ்தனை வேறுபடுத்தி அந்தப் பாரமார்த்திகக் கூடஸ்தனை "நானே" என்று அறிந்துகொண்டவனுய், அந்த கூடஸ்தனுகிய பிர்ம்மம் "நானே" என்று சுருதி ஸ்மிருதி விசாரத்தினுலேயும் யுக்தியினுலேயும் உறுதியான நிச்சயத்தினுலேயும் சாக்ஷாத்காரம் (அநுபவத்தினுல் நேராய் பார்க்குதல்) செய்துக்கொண்டிருக்கிருனே அவனே பரிபூரண பிர்ம்மசுவரூபன். அவனைத்தான் புண்ணியபாப கருமங்கள் தொடுகிறதில்லை என்று சகல உபநிஷத்களும் ஓரே தாத்பரியமாய் முறையிடுகின்றன.

மூன்ருவது வருணகம் முற்றிற்று.

चतुर्थवर्णकप्रारम्भः.

इदानीं जीवस्य दुःखजन्मकर्मरागद्वेषाद्यभिमा
नस्य अविवेकस्य अज्ञानानां उक्तेषु पूर्वपूर्वं
प्रति उत्तरोत्तरं हेतुः । तत्र दुःखादिचतुष्टयस्य चतु
र्थवर्णके विचार्यते । जीवात्मनः दुःखं स्वाभाविकं वा
आगन्तुकं वा इत्येव । आगन्तुकमिति ज्ञेयं स्वाभाविकमित्ये
व । अनेके दोषास्सन्ति । तत्कथमिति चेत् । यद्यात्मनः
दुःखं स्वाभाविकं चेत् । दुःखनिवृत्तिः कदापि न स्यात् ॥
सुखमपि कस्यापि न स्यात् । दुःखनिवृत्त्यै सुखप्रा
प्त्यै च कस्यापि विधेयम् । सत्कर्मयोगध्यानोपास
नेषु कस्यापि प्रयत्नो न सफलः । वेदशास्त्रपुराणादि
व्यर्थान्येव स्युः । इति जानीहि । तस्मिन् दुःखं स्वाभाविक
मस्तु । तन्निवृत्त्यै प्रयत्नं करोत्विति चेत् । न कदापि
तन्नाशस्संभवति । स्वाभाविकस्य स्वरूपत्वाच्च । स्वस्व
रूपनाशाय को वा प्रयत्नं कुर्याच्च । स्वरूपनाशे
सति पुरुषार्थग्राहकस्स्याच्च । स्वाभाविकमेव स्वस्वरूपं
कथमिति चेत् । गुडस्य माधुर्यं स्वभावः । तस्य माधुर्य
स्य नाशेऽपि तस्य गुडस्यैव नाशो भवेच्च । तथा
जीवात्मनः दुःखं स्वाभाविकं चेत् दुःखनाशे आत्मस्वरूपस्यैव
नाशस्स्यात् । आत्मनो नाशो नास्ति । "अविनाशी नित्य इति
च अविनाशी वा अरेऽयमात्मा । आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः । न जा
यते म्रियते वा विपश्चिन्नायं कुतश्चिन्न बभूव कश्चित् । अजो
नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरी
रे" इत्यादि श्रुतयो वदन्ति ।

௪ - வது வருணகம்.

இப்போது ஜீவனுக்குத் துக்கம், பிறப்பு, கருமம், இராகத்து
வேஷாதிகள், அபிமானம், அவிவேகம்(ஆத்மாநாத்துமவிவேகமின்
மை), அக்ஞானம் (வாஸ்தவசுவரூப ஞானமின்மை) என்ற இவை
களில் முந்தியதற்குப் பிந்தியது காரணமாயிருக்கிறது (எப்படி
யென்றுல், பிறப்பினுல் துக்கமும் கருமத்தினுல் பிறப்பும் இராகது
வேஷம் முதலியவைகளினுல் கருமமும் மற்றவைகளும் இப்படி
யே ஒன்றினுலொன்று உண்டாகிறது). அவைகளில் துக்கம் முத
லிய முந்தியநான்கும் இந்த நான்காவது வருணகத்தில் விசாரிக்
கப்படுகிறது, ஜீவாத்மாவுக்குத் துக்கமானது சுபாவிகமா ? (இயல்
பா ?) அல்லது ஆகந்துகமா ? (எதினுலாவது வந்ததா ?)

ஆகந்துகமென்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. சுவாபா
விகமென்று சொல்லலாமென்றுல், அதற்கு அநேக தோஷங்க
ளிருக்கின்றன. எப்படி என்றுல், இந்த ஜீவாத்துமாவுக்கு துக்க
மானது சுவாபாவிகமானுல் துக்க நிவிருத்தி என்பது ஒருபோது
மில்லை. (துக்கமற்றதாகிய) சுகம் ஒருவனுக் குண்டாகவும் மாட்
டாது. துக்க நிவிர்த்திக்கும் சுகப்பிராப்திக்கும் ஒருவனுக்கும்
யாதொரு கருமமும் அவசிய மற்றதாகும். சத்கருமம், யோகம்,
தியானம், உபாசனை, இவைகளில் ஒருவனுக்கும் பிரயத்தின மில்
லாமலெ போகும். வேதசாஸ்திர புராணுதிகளும் வீணுனதாகு
மென்று அறியவேண்டியது. துக்கமும் சுவாபாவிகமா யிருக்கட்
டும் அதினுடைய நிவிருத்திக்காகப் பிரயத்தினமும் செய்யட்டு
மே என்றுலோ, இது ஒருபோது முண்டாகமாட்டாது. சுவா
பாவிகமென்பது சுவசுவ ரூபமானபடியினுல் சுவரூப நாசத்தின்
பொருட்டு எவன்தான் பிரயத்தினம் செய்வான். சுவரூப நாச
மானுல் எவன்தான் புருஷார்த்தத்தை யடைந்தவனுவான். சுவா
பாவிகமே சுவ சுவரூபமென்பது எப்படியெனில், வெல்லத்திற்
குத் தித்திப்புகுணம் சுவபாவம். தித்திப்புகுணம் நாசமாகவேண்
டியதானுல் வெல்லத்திற்கே நாசமுண்டாகும். அப்படிப்போல
ஜீவாத்துமாவுக்குத் துக்கம் சுவாபாவிகமானுல், துக்கநாச மாக
வேண்டுமென்றுல், ஆத்ம சுவரூபத்திற்கே நாசமுண்டாகும். ஆத்
மாவுக்கோ நாசமேயில்லை. ஆத்மா நாசமற்றவனென்றும் நித்திய
னென்றும் பிறப்பிரப்பற்றவனென்றும் சுருதிகள்சொல்லுகின்றன.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌆𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌕𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌨𑍁 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌣𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌶𑍈𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍁 । 𑌤𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌯𑍋𑌗𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍁 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍁 । 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌸𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑌾 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑍀 । 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌾𑌶𑍇𑌨 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌥 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌯𑍋𑌰𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌰𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌮𑌣𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑌰𑍍𑌮𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌯𑍋𑌗𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌗𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌶𑍈𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌞𑍍𑌚 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌚𑍍𑌚 । 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍌𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌚𑍍𑌚 । 𑌏𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 "𑌨 𑌸 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌃 "𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿" 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑍌 𑌚 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌾𑌤 । 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇 । 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍂𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌨𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌾𑌸𑌮𑍍 । 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌂 । 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌾𑌗𑌨𑍍𑌤𑍁𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 ।

ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குத் துக்கமானது சுவாபாவிகமல்ல ஆகந்துகமென்றே யறியவேண்டியது. (ஆக்ஷேபம்) சுவாபாவிகம் நசித்து சுவரூபம்மட்டும் நசிக்காமலிருக்கலாம். (எப்படிஎன்றால்,) அக்கினிக்கு உஷ்ணம் சுவாபாவிகம். மணி மந்திராதிகளினாலே (அந்த உஷ்ணம்) நிவிருத்தியாகக் கூடும். அப்படி யாவதினால் அக்கினிக்கு சுவரூப நாசமுமில்லை அந்நியமான குளிர்ச்சியு முண்டாகின்றது. அப்படிப்போல ஆத்மாவுக்கு துக்கம் சுவாபாவிகமா யிருக்கட்டும், அது உத்கிருஷ்டமான (சிரேஷ்டமான) கருமோ பாசனையோகபலம் இவைகளால் நிவிர்த்தியு மாகட்டும், சுகமும் வரட்டுமென்றாலோ, அப்படி யுண்டாகமாட்டாது. அக்கினிக்கு உஷ்ண நிவிர்த்தி மணிமந்திராதிகளினா லுண்டாவதும் உத்கிருஷ்ட கருமம் முதலானதுகளால் ஆத்மாவுக்குத் துக்க நிவர்த்தியாவதும் தாத்காலிகமே (சொற்பநிமிஷத்திற்கென்பது கருத்து) தவிர நிரந்தரமல்ல (எப்போதும் நிவிர்த்தியென்பது கிடையாது.) எப்படி என்றால், கருமத்தினா லுண்டான சகலமும் கருமம் நாசமானால் நசித்துப் போகிறது. மேல்கண்ட ஆக்ஷேபனைப்படிக்கு திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்தங்களாகிய அக்கினி ஆத்மா இவைகளுடைய (முறையே) உஷ்ணத்துவமும் துக்கத்துவமும் மணிமந்திராதிகளினாலேயும் உத்கிருஷ்டமான கருமோபாசனை யோகமிவைகளினாலேயும் போய்விட்டாலும் அந்தகாரியம் (மணிமந்திர யோகம் முதலியன) நசித்தால் அதினா லுண்டாயிருந்த குளிர்ச்சி, சுகம், இவைகளுங் கூடப்போய்விடும் மறுபடியும் சுவாபாவிகமான உஷ்ணத்துவமும் துக்கத்துவமும் உண்டாய்விடும். இப்படியானால் சகலஜீவர்களுக்கும் தாத்கால முக்தியேதவிர மறுஜனனமில்லாத முக்தியுண்டாகாது. இந்த முக்தி என்கிற மோக்ஷம் உண்டாகிறதென்று சொன்னால் மோக்ஷத்திற்கு அநித்தியத்துவம் சொல்லவேண்டியதாகும். முக்திக்கு நித்தியத்துவத்தைச் சொல்லுகிற சுருதிகளுக்கு விரோதமாகும். ஆத்மா துக்க சுவபாவமே யுடையவனானால் சுஷுப்தி அவஸ்தையிலும் தூஷ்ணீம் பாவத்திலும் (ஒன்றும் செய்யாமல் மௌனமா யிருக்கையிலும்) யோகிகளுடைய சமாதியிலும் துக்கமே தோன்றவேண்டும், அப்படிக்காணவில்லை. அம்மூவருக்கும் எழுந்திருந்தபிறகு "இதுவரை சுகமாகவே நானிருந்தேன்" என்று சுகமே நினைக்கப் படுகிறது. ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்கு சுகமே சுவாபாவிகமென்றும் துக்கம் ஆகந்துகமென்றும் அறியத்தக்கது. ௫

[illegible]

சுக சுவரூபனான ஆத்மாவுக்கு துக்கம் எப்படி வந்தது?

சரீரமடைகிறதினால் வந்தது. எங்கெங்கே சரீரபரிக்கிரகம்
(சரீரத்தையடைதல்) உண்டோ அங்கங்கே துக்கமுமுண்டு. உல
கத்தில் இராஜன் முதலியவர்களுக்கும் சரீர பரிக்கிரகத்தினால்
துக்கமிருக்கிறதோ வென்றால், இருக்கவேயிருக்கிறது. அவர்க
ளுக்கும், சத்துருக்களுடைய உபத்திரவத்தினாலேயும் அரசாக்ஷி
செய்வதினாலேயும் தனதானியங்களுடைய நாசத்தி னாலேயும்
ஸ்திரீ புத்திராதிகளுடைய மரணத்தினாலேயும் ஜரா (கிழத்த
னம்) முதலியவைகளினாலேயும் தன்னுடைய மரணத்தினாலேயும்,
துக்கம் காணப்படுகிறது. உலகத்தில் சிலர் சுகமாக விருக்கிறார்
களே என்கிற வியவகாரமானது வீணான மோகமே. மோகத்தி
னாலே துக்கத்திற்கு சுகமென்கிற விவயகாரம் எப்படி யுண்டாக
லாமென்றாலோ, ஒரு காரியத்தின்பொருட்டு அதிசீக்கிரமாய்
வெகுதூரம் ஓடுகிற சுமை சுமக்கிறவனும் எப்போதும் பயிர்த்
தொழில் முதலியவை செய்கிறவனும் இப்படிப்பட்ட மற்றவர்
களும் தங்கள்தங்கள் செய்கை, துக்கரூபமானாலும் மோகத்தி
னாலே அந்தந்தக் கருமத்தை சுகமாகவெண்ணி சந்தோஷப்பட்
டுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் உற்சாகமாக விருக்கிறார்கள்.
ஆகையினாலே துக்கமே, மோகத்தினால் சுகமாகவிளங்குகிறதென்
று அறியவேண்டியது. ஆனால் விவேகிகளுக்குங்கூட சரீரபரிக்
கிரகத்தினால் துக்கமிருக்கிறதோ வென்றால், அவர்களுக்கும் பசி
தாகம் முதலியவைகளினாலேயும் சீதோஷ்ணம் முதலியவைகளி
னாலேயும் வியாதியினாலேயும் பாம்பு தேள் புலிமுதலியவைகளி
னாலேயும் துக்க மிருக்கவே யிருக்கிறது. ஆனால் விவேகி அவி
வேகி இவர்களில் விசேஷ மென்னவெனில், அவர்களுக்குள்ளே
வெளி வியாபாரத்தில் விசேஷ மில்லாவிட்டாலும் உள் வியாபா
ரத்தில் விசேஷமிருக்கிறது. (என்னவென்றால்) எவன் விவேகி
யோ அந்த மகாத்துமாவானவன் சகல துக்கமும் அந்தக்கரணத்
திற்கேயன்றி ஸச்சிதாநந்த சுவரூபியான ஆத்மாவுக் கில்லையென்
றும் பொய்யானதாயும் ஜடமானதாயும் துக்கசுவரூபமாயு மிருக்
கிற அந்தக்கரண தருமங்களுடன் ஆத்மாவுக்கு அணுமாத்திரங்
கூட சம்பந்தமில்லையென்றும் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களினாலே
விசாரித்தறிந்து (துக்கசம்பந்த மற்றவனாக) இருக்கிறான்.

तथा हि॥ असङ्गो ह्ययं पुरुष इति श्रुतेः। निर
वयवस्य सत्यत्वादित्यादिका युक्तयः। सुषुप्तितूष्णींभा
वसमाधिष्वनुभवो विदितव्यः। यः अविवेकी स दुरा
त्मा आत्मस्वरूपमविचार्य देहादिकमेवात्मेति मत्वा अनात्मधर्मां
श्चात्मन्यारोप्य आत्मनि सच्चिदानन्दादीनात्मधर्मांश्चानात्मन्या
रोप्य एवमन्योन्याध्यासं कृत्वा अहं देवः अहं
मनुष्यः अहमान्ध्रः अहं द्राविडः अहं ब्राह्मणः अहं क्ष
त्रियः अहं वैश्यः अहं शूद्रः अहं ब्रह्मचारी अहं गृह
स्थः अहं वानप्रस्थः अहं सन्न्यासीत्यादिप्रकारेण जातिव
र्णाश्रमाभिमानं तिष्ठति। एवं विवेक्यविवेकिनो र्बहुभे
दोऽस्ति। विचार्यमाणे तयो र्बाह्यव्यापारेणापि
न साम्यम्। कुत इति चेत्। विवेकी प्रपञ्चं सर्वं मिथ्येति
निश्चित्य प्रारब्धभोगमपि स्वप्नभोगसमं पश्य
ति। अविवेकी तु प्रपञ्चस्सत्यः स्वस्य दुःखानुभवोऽपि
सत्य एवेति पश्यति। एवं विवेकिनोऽपि शरीरपरिग्रहा
द्दुःखमस्त्येव। देवानामपि वज्रहस्तः पुरन्दर इत्यादिना
शरीरपरिग्रहस्य वेदे दर्शनाच्च। दुःखमस्त्येव। कुत इति चे
दन्योन्यं युद्धतः कोपशापाभ्यामसुरराक्षसोपद्र
वाच्च। पुण्यकर्मक्षये नाशे सति हीनयोनिजन्मभयाद्दुःख
मस्त्येव॥

எப்படி என்ருல், "இந்தபுருஷன் (ஒன்றிலும்) ஒட்டாதவன்"
என்பது சுருதி - அவயவமற்றவன் சத்தியமானவன் முதலானது
யுக்தி. சுஷுப்தி தூஷ்ணீம்பாவம் சமாதி இவைகள் அனுபவம்.
எவன் அவிவேகியோ அந்தத் துராத்துமாவானவன் ஆத்ம சுவ
ரூபத்தை விசாரிக்காமல் தேகாதிகளே ஆத்மாவென்று நினைத்தும்
அநாத்தும தருமங்களை ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபித்தும் ஸச்சிதா
நந்தாதி ஆத்மதருமங்களை அநாத்துமாவிடத்தில் ஆரோபித்தும்
இப்படி ஒன்றிலொன்றை ஆரோபித்து "நான் தேவன், நான் மனு
ஷியன், நான் தெலுங்கன், நான் திராவிடன், நான் பிராம்மணன்,
நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரும்
மசாரி, நான் கிரஹஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி'
என்ற இப்படிப்பட்ட ஜாதி வருணுசிரமாதி அபிமானியா யிருக்
கிருன். இப்படி விவேகி அவிவேகிகளுக்குள் வெகுபேத மிருக்
கிறது. விசாரிக்குங்கால் அவர்களை வெளி வியாபாரத்திலுங்கூட
சமமாய்ச் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்ருல், விவேகியானவன் பிர
பஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்று நிச்சித்து பிராரப்த* போகத்தை
சுவப்நபோகத்திற்குச் சமானமாக பார்க்கிருன். அவிவேகியோ,
பிரபஞ்சம் சத்தியம், ஆத்மாவுக்கு (தனக்கு) சுகதுக்கானுபவமும்
சத்தியமே, என்று பார்க்கிருன். இப்படி விவேகிகளுக்குங்கூட
சரீர பரிக்கிரகத்தினுல் துக்க மிருக்கவே யிருக்கிறது. தேவதை
களுக்குங்கூட வஜ்ஜிரதரன் புரந்தரன் இவைமுதலிய தேவசரீர
பரிக்கிரகம் வேதத்தில் காணப்படுகிறபடியினுலே துக்க மிருக்க
வே யிருக்கிறது. எப்படி என்ருல், ஒருவருக்கொருவர் யுத்தம்
செய்வதினுலேயும் கோப சாபங்களினுலேயும் அசுர ராக்ஷஸர்க
ளுடைய உபத்திரவத்தினுலேயும் புண்ணிய கருமபலன் நசித்
தால் தாழ்ந்த ஜன்மம் வரும் என்கிற பயத்தினுலேயும் துக்க
மிருக்கிறது.

* கருமமானது ஆகாமி சஞ்சிதப் பிராரப்த மென மூவகைப்படும். ஆகா
மியானது இந்தத் தேகமெடுத்த பதிநான்காவது வயதுமுதல் செய்யப்படுகிற
தும், சஞ்சிதத்துடன் சேருகிறதுமான கருமங்கள். ஸஞ்சிதமாவதெதுவெனில்,
பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்தகருமங்களில் அனுபவித்ததுபோக மிச்சம் அனுப
விக்கவேண்டியதா யிருக்கிறகருமங்கள். பிராரப்த மெதுவெனில், பூர்வஜன்ம
கருமங்களில் எந்த கருமத்தின்பலனுக இந்தத்தேகம் வந்ததோ அந்தத்தேகத்
தினு லனுபவிக்கவேண்டிய கருமங்கள். ஞானம்வந்தால் ஆகாமி சஞ்சித கரு
மங்கள் நாசமடையும் பிராரப்தமட்டும் அனுபவத்தினுல்தான் நசிக்கும்.

[illegible]

அவர்களும் (அந்ததேவதைகளும்) துக்கிகளா யிருந்தால் அந்
நியர்களா லுபாசிக்கப்படுவதும் அப்படி உபாசிக்கிறவர்களுக்கு
சுகபலனைக் கொடுப்பதும் எப்படியென்ருலோ, இவ்வுலகத்தில்
இராஜா முதலியவர்கள் தாங்கள் துக்கிகளா யிருந்தாலுங்கூட தங்
களை ஆசிரதம் செய்தவர்களைக் காற்பதுமுதலிய தெப்படியோ
அப்படித்தான. "தேவலோகத்தில் தேவதைகள் ஆநந்தரூபிகளா
யிருக்கிருர்கள்" என்ற சுருதிக்கு தேவதைகள் துக்கம் முழுதும்
அந்தக்கரண தருமமென்பதை யறிந்து ஆத்மாவை எப்போதும்
ஆநந்தரூபியாய் அனுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கிருர்களென்பது
தாத்பரியம். தேவதைகளுக்கும் துக்க மிருக்கிறதென்று சொல்
லுகிற "சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த தேவதைகள் மகத்தான
இந்த (சம்சார) சமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்" உன்கிற சுருதிக்கு
தேவதைகளுக்கும் சரீரபரிக்கிரகத்தினுல் துக்கமிருக்கிறதென்றே
தாத்பரியம். ஆகையால், விதேகமுக்தி (தேக மில்லாததாகிய
மோக்ஷம்) யின் பொருட்டே பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியது.
சரீரமில்லாததே முக்தி என்னும் பக்ஷத்தில் சரீரத்துடன் கூடின
வர்களாய் ஆகாசத்தில் நக்ஷத்திர ரூபமாகக்காணப்படுகிற சில
தேவதைகள் முக்தர்களென்று மனிதர்களால் சொல்லப்படுகிருர்
களே அவர்கள் முக்தர்க ளெப்படியென்ருலோ, முக்தியானது
ஸாலோக்கிய ஸாமீப்பிய ஸாரூப்பிய ஸாயுஜ்ஜியம் என நான்கு
விதம். (இந்த முக்தியை யடைவதற்கு) சரியை கிரியை யோகம்
ஞானமென முறையே சாதனங்கள். பகவத் கைங்கரியரூபமான
தாசபாவனை (பகவான் சர்வக்கியன், நான் கிஞ்சிக்ஞன், அவன்
எஜமானன், நான் தாசன், அவனுடைய ஆக்ஞைப்படிக்கு நான்
நடக்கவேண்டியவன், என்கிற எண்ணம்) சரியை. சிவவிஷ்ணு
முதலான (தேவதா) பூஜைசெய்தல்தான் கிரியை. யமம் நியமம்
முதலான அஷடாங்கள்தான் யோகம். ஜீவ பரமாத்துமாக்க
ளுடைய ஐக்கிய சாக்ஷாத்காரம் (பிர்ம்மத்துடன் கலந்து பேதமற்
றிருத்தலையறிதல்) ஞானம். அவைகளில் முந்திய மூன்று முக்தி
கள் புனரா விருத்தியுள்ளவை (மறுபடி பூமியில் ஜனனத்தைக்
கொடுக்கத்தக்கவை] ஆனபடியினுலே முக்கியமானவைக ளல்ல.
புனராவர்த்தி யில்லாததினுலே ஸாயுஜ்ஜியமே முக்கியமானமுக்தி.
யோகத்தினுல் ஸாயுஜ்ஜியம் (கிடைக்கிறது) என்கிற சாஸ்திரமா
னது நிர்குணப் பிர்ம்மயோக விஷயமானதா யிருக்கிறது.

[illegible]

சரீரத்துடன் கூடிய முக்தர்களைப்போல எப்போதும் எவ்வி
டத்திலும் எவனாலேயும் எவ்விதத்திலும் காணப்படாததினாலே
அசரீரமுக்தியானது சூனியமே என்று எண்ணக்கூடாது. அசரீர
முக்தர்களுக்குச் சரீரத்திற்கு சூனியத்துவமே தவிர சுவரூப
சுகத்திற்கு சூனியமில்லை. சுவரூபசுகமோ சரீர மில்லாததினாலே
சுஷுப்தி சுகம்போல் தன் அனுபவத்தினாலேயே அறியத்தகுந்
தது. வேறொன்றினா லறியத் தகுந்ததல்ல. ஸுஷுப்தியானது
முக்திக்குச் சமமானதென்றால், அதுவும் முக்தியாகட்டுமே யென்
றாலோ, அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. சுகானுபவமாத்திரத்தில்
சமானமிருந்தாலும் ஸுஷுப்தியில் அக்ஞானமும் மறுபடி விழிப்
பு மிருக்கிறது. முக்தியிலோ அவ்விரண்டுமில்லை யாகையால்,
ஸுஷுப்திக்கு முக்தித்துவமில்லை. பிரளயத்திற்கும் முத்தித்துவ
மில்லை. இப்படி ஸுஷுப்தி சுகம்போல் முக்தி சுகமானது தன்
னுடைய அனுபவத்தினாலேயே அறியவேண்டிய தாகையால் அது
பிரத்தியக்ஷமேயன்றி சூனியமல்ல. ஆனால் சரீரத்துடன் கூடிய
முக்தியைப்போல அசரீர முக்தியும் பிரத்தியக்ஷமானால் அவை
களில் பேதமென்னவென்றாலோ அக்ஞான நிவிருத்தியும் மறு
படி எழுந்திருத்தலில்லாமையும் தான் பேதமென்று அறியவேண்
டியது. அசரீரமுக்திக்குப் பரம சுகத்துவமும் சரீர பரிக்கிரகத்
தினால் துக்கத்துவமும் சுருதி யுக்தி இவைகளினால் சொல்லப்
பட்டது. இப்போது அனுபவத்தினாலுங்கூட அவ்விரண்டையும்
சொல்லுகிறோம். நாள்தோறும் சுஷுப்தியில் சரீரபரிக்கிரக மில்
லாததினாலே துக்கமின்மையும் ஜாக்கிரத் சுவப்நாவஸ்தைகளில்
சரீர பரிக்கிரகத்தினாலே துக்கமும் எல்லாராலும் அனுபவிக்கப்
படுகிறது. எங்கெந்த விடத்தில் சரீர பரிக்கிரகமுண்டோ அங்
கங்கே துக்கமு மிருக்கிறதென்கிற வியாப்தியினாலே (ஒருவித
மான நிச்சயம். எப்படி என்றால், புகையிருந்தால் அக்கினியிருக்
கும் என்பதுபோல) ஆநந்தரூபியான ஆத்மாவுக்குச் சரீரபரிக்கிர
கத்தினாலேயே துக்கம் வருகின்றது. சுவபாவமாயில்லை. அந்தச்
சரீர (பரிக்கிரக) த்திற்குக் காரண மென்னவென்றாலோ பூர்வ
கருமத்துடன்கூடிய பஞ்சீகிருத பூதங்களே. கேவல பஞ்சபூதங்
கள் மாத்திரமல்ல. பஞ்சபூதங்க ளெங்கு மிருக்கிறபடியால் அவை
களினாலேயே சரீர முண்டாகிறதாக சொல்லக்கூடாது.

[illegible]

சுக்கில சோணித சம்பந்தத்தினாலே மாறின பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறதேயென்றாலோ வீணாய்ப்போன சுக்கில சோணிதங்களில் சரீர உற்பத்தி காணப்படாததினாலே அவைகளே காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. ஆகையினாலே கருமத்துடன்கூடிய பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன. பஞ்சபூதங்களும் தேசகாலங்களும் எங்கும் ஓரேவிதமா யிருக்கிறபடியினாலே அந்தந்தக் கருமவிசேஷங்களே சரீர விசேஷங்களுக்கு காரணமாயிருக்கின்றன. எப்படியெனில், மண் சாதாரணமாயிருந்தாலும் குயவனுடைய விசித்திர வியாபாரமே குடம்முதலிய விசித்திரமான காரியத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலானதிற்கு மண் உபாதானகாரணமும் குயவனுடைய வியாபாரம் நிமித்தகாரணமு மெப்படியோ அப்படியே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் சரீரத்திற்கு பஞ்சீகிருத பூதங்கள் உபாதான காரணம். அதின் கருமங்கள் நிமித்தக்காரணம். ஆகையினாலே, ஜாக்கிர ஸ்வப்நங்களில்போல போகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க கருமமிருந்தால் சரீரமிருக்கும். ஸுஷுப்தியில் கரும மில்லாததினாலே சரீரமுமில்லை. பின்னும், மண்ணிருந்தாலும் குயவன் வியாபாரம் இல்லாவிடில் குடம் உற்பத்தியில்லை. அப்படியே ஈசுவரனால் சிருஷ்டியான பஞ்சபூதங்க ளிருந்தாலும் ஆத்மஞானத்தினாலே கருமங்கள் நஷ்டமானபோது அப்படி நஷ்டமான ஞானிக்குச் சரீரமுண்டாகிறதில்லை.

அப்படியானால் கருமசாஸ்திரத்தில் செய்யப்பட்ட சுபாசுப கருமத்தை அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டியது என்றும் அனுபவிக்கப்படாமலே அநேக நூறுகோடி கல்பமானாலும் கருமமானது நசிக்கிறதில்லை. என்றும், ஞானசாஸ்திரத்தில் அப்படியே ஞானமாகிற அக்கினியானது சகல கருமங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடும் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமா யிருக்கிறதேயென்றாலோ, அதின் நிச்சயமெப்படியென்பது சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரத்தில் பிரபல வசனம், துர்ப்பல வசனமென விரண்டுண்டு. பிரபல வசனம்தான் சித்தாந்தவசனம். துர்ப்பல வசனம் பூர்வபக்ஷ வசனம். பிரபல வசனமானது துர்ப்பலத்தை நிராகரித்து விடுகிறது.

𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌚𑌨𑌂 । 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌮𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌪𑌶𑌵𑌃 𑌆𑌲𑌬𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌵𑌶𑍍𑌯𑌮𑌨𑍁𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌾 𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌬𑌲𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑌲𑌂𑌸𑌤𑍍 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃। 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌃.

𑍐 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 - 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂- 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 - 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 - 𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌗𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 - 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌫𑌲𑌂 - 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 - 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 - 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 - 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 - 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 - 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌂- 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌪𑌿𑌶𑌾𑌚𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 - 𑌪𑌰𑌤𑌾𑌪𑌕𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌵𑌿𑌷𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑍃𑌶𑍍𑌚𑌿𑌕𑌮𑌶𑌕 𑌉𑌲𑍂𑌕 𑌜𑌲𑍌𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌪𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂।

அதெப்படியென்றால், துன்பம் செய்யாமை உத்தமமான தருமம் என்கிற வசனம் பிரபல வசனமானாலும் அதை யாகத்திலே பசுவதம் செய்யத்தகுந்தது என்கிற அதி பிரபல வசனமானது நிராகரிக்கிறது. இப்படிப்போல அவசிய மனுபவிக்கவேண்டியது, என்கிற வசனம் தபசினால் பாபத்தை நாசம் செய்கிறான் என்கிற பிரபல வசனத்தினால் துர்ப்பலமானதாக தள்ளப்படுகிறது. ஆகையினாலே சஞ்சிதமான கருமங்கள் வெகுவாயிருந்தாலும் ஆத்ம ஞானத்தினாலே அவைகள் நசித்தேபோகிறது. கருமமில்லாவிட்டால் ஜன்மமுமில்லை. ஜன்மமில்லாவிட்டால் துக்கமுமில்லை. துக்கமில்லாவிடில் ஆனந்தமுண்டாகிறது. இதுதான் சித்தாந்தம்.

நான்காவது வருணகம் முற்றிற்று.

---

௫ - வது வருணகம்.

இந்த ஆத்மாவுக்குத் துக்கமானது சரீர பரிக்கிரகத்தினாலென்றும் சரீரமானது கருமத்தினாலென்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்தக்கரும மெது? அதெத்தனை விதம்?

கருமமானது புண்ணிய பாப மிசிர மென மூன்றுவிதம். தேவாதி சரீரம் புண்ணிய கருமபலன். மிருகாதி சரீரங்களெல்லாம் பாபகருமபலன். மனுஷியாதி சரீரம் புண்ணியபாப மிசிர கருமபலன். (என்றால், இப்படிப்பட்ட கருமபலன்களால் அப்படிப்பட்ட ஜன்மங்களை யடைகிறான் என்பது கருத்து). இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவித கருமத்திலும் உத்கிருஷ்டம் (சிரேஷ்டம் அல்லது உத்தமம் அல்லது உயர்ந்தது) மத்தியமம் (நடுத்தரமுள்ளது) சாமான்னியம் (கீழான அல்லது தாழ்ந்தது) என தனித்தனி மூன்றுவிதம். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட கரும பேதத்தினாலே நானாவித ஜன்மபேதமுமாகிறது. அதெப்படியென்றால், ஹிரண்ணிய கருப்பாதி சரீரம் புண்ணியோத்கிருஷ்டம். இந்திராதி சரீரம் புண்ணியமத்தியமம். யக்ஷராக்ஷஸ பிசாசுமுதலிய சரீரம் புண்ணிய சாமான்னியம். பிறருக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கத்தக்க முட்களுள்ள மரங்கள், விஷமுள்ள மரங்கள், புலி, பாம்பு. தேள், கோட்டான், கொசு, அட்டை முதலான சரீரங்களெல்லாம் பாபோத்கிருஷ்டம்.

[illegible]

பிலாமரம், மாமரம், வாழை, தெங்கு முதலான பழம் பத்தி
ரம் புஷ்பம் முதலானவைகளாக உபயோகப்படுகிற விருக்ஷங்க
ளும் கொடிகளும் ஊர்பன்றி, எருமை, கழுதை, ஓட்டை, முதலா
னசரீரங்களும் பாபமத்தியமம். அரசு, துளசி, பசு, குதிரை முத
லிய சரீரம் பாபசாமான்னியம். இந்த மனுஷிய லோகத்தில் நிஷ்
காம கருமானுஷ்டானம், சாதன சதுஷ்டயம், சத்குருவை யடை
தல், சிரவணம், மனனம், ஆத்மஞானம், இப்படிக் கிரமமாக
ஜீவன்முக்திக்கும் விதேக முக்திக்கும் யோக்கியமான மனுஷிய
சரீரம் மிசிர கருமோத்கிருஷ்டம். தன்னுடைய ஆசிரமத்திற்கு
யோக்கியமான கருமங்களுடையவும் காம்மிய கருமங்க ளுடைய
வும் அனுஷ்டான யோக்கியமாகிய மனுஷிய சரீரம் மிசிர கரும
மத்தியமம். சண்டாள, புல்கஸ, கிராத, யவநாதி மனுஷியசரீரம்
மிசிர கருமசாமான்னியம். ஆகையினாலே விவேகியாகிய புரு
ஷன் இந்தக் கருமத்தினுடைய பல தாரதம்மியத்தை விசாரித்து
பூமியில் மனுஷிய ஜன்மத்தில் மிசிர கருமோத்கிருஷ்ட ஜனன
மானது எப்படி சித்திக்குமோ அப்படித் தன்னுடைய வருணா
சிரம கருமங்களை பலத்தி லிச்சையைவிட்டு ஈசுவரார்பணம் செ
ய்து ஆத்மவிசார மூலமாய் மோக்ஷப் பிராப்திக்காகவே பிரயத்
தினம் செய்யவேண்டியவனா யிருக்கிறானென்பது சித்தாந்தம்.
இந்த மூன்றுவித கருமமும் எதினால் செய்யப்படுகிற தென்றா
லோ, மூன்றுவித கரணங்களினாலேயே செய்யப்படுகிற தென்று
அறியவேண்டியது. இவ்வுலகத்தில் "நான் செய்கிறேன் நான்
செய்விக்கிறேன்" என்று சொல்லுகிற எல்லோருடைய அனுபவ
த்தினால் இந்தத் தேகத்தில் தேகாபிமானியா யிருந்துகொண்டு
நான் என்கிற சப்தத்திற்கு அர்த்தமாக எந்த ஆத்மா விருக்கிறா
னோ அந்த ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவத்தைச் சொல்லவேண்
டியதாயிருக்க, அவனைவிட்டு மூன்றுவித கரணங்களுக்கும் கருத்
திருத்துவம் எப்படிச் சொல்லப்படலா மென்றாலோ, ஆத்மா
அவிகாரி நிஷ்கிரியன் சுவகத பேதமில்லாதவன் (அவயவமற்ற
வன்) ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சொல்லக்
கூடாது. ஆனால் கருத்திருத்துவம் ஆத்மா வுடையதுபோல் விள
ங்குகிறதே, கருத்தாவேறே காணவில்லையே யென்றாலோ, ஆத்
மாவிடத்தில் காணப்படுகிற கருத்திருத்துவமானது ஆரோபத்தி
னாலேயேயன்றி சுவபாவமா யில்லையென்று அறிய வேண்டியது.

[illegible]

சுவபாவமென்றே சொல்லலாமென்ருல், “வேதாந்த விசா
ரம் செய்து என்னுடைய கருத்திருத்துவத்தை நிவிருத்தி செ
ய்துகொள்ள வேண்டும். இது போகாவிட்டால் சம்சார பெந்
தம் விடாது” என்று ஒவ்வொருவனும் செய்கிற பிரயத்தினம்
வீணுனதாக முடியும். ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சுவபாவ
மாகவே யிருக்கட்டும். பிரயத்தின விசேஷத்தினுல் நசித்தும்
போகட்டுமே யென்ருல், சுவபாவமென்பது சுவரூபமானதினுலே
சுவரூபம் நசிக்க எவன்தான் பிரயத்தினம் செய்வான். சுவரூப
நாசமானுல் எவன்தான் புருஷார்த்தத்தை யனுபவிப்பான்.
அகருத்தாவாகிற ஜீவன்முக்தியே யில்லையென்ருல், வேதாந்த
சம்பிரதாயமும் குரு சிஷியர்களு மில்லாமல் போகும். பின்னும்
ஆத்மா அகருத்தா சாக்ஷி கிரியை யற்றவன் என்று சொல்லுகிற
சுருதிகளுக்கு ஹானிவரும். சுஷுப்தியில் ஆத்மாயிருந்தும் கருத்
திருத்துவம் காணப்படவில்லை. கருத்திருத்துவம் சுவாபாவிக
மானுல் அக்கினியில் உஷ்ணம்போல (சுஷுப்தியிலும்) காணப்
படும். அப்படிக்காணப்படவில்லை. ஆகைபால், ஆத்மாவுக்குக்
கருத்திருத்துவம் சுவபாவமானதல்ல. தச்சன் முதலியவர்களுக்
குக் கருத்திருத்துவ மிருந்தாலும் ஸ்நானகாலத்திலும் போஜன
காலத்திலும் (உளி வாச்சி முதலிய) ஆயுதங்களாகிய கரணங்க
ளில்லாத்தினுலே கருத்திருத்துவம் காணப்படாததுபோல சுஷுப்
தியில் ஆத்மாவுக்கு இந்திரியாதிகரண வியோக மானதினுல் கருத்
திருத்துவம் காணப்படவில்லையென்று சொல்லுவோமென்ருல்,
அப்படியல்ல. (ஒன்றும் செய்யாமல் மௌமா யிருக்கிறதாகிய)
தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தையில் அந்தக்கரண சேர்க்கையிருந்தும்
கருத்திருத்துவம் காணப்படாததினுலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திரு
த்துவம் சுவாபாவிகமல்ல. மற்றெதுவென்ருலோ, ஆத்தியாஸிக
மே (ஆரோபிதமே).

ஆத்தியாஸிகமென்பது யாது?

ஒன்றினுடைய தருமங்கள் மற்ருென்றினிடத்தில் காணப்படு
தல்தான். எப்படி யென்ருல், ஓடத்தின் ஓட்டம் நதிக்கரையி
லிருக்கிற மரங்களிலேயும் சலிக்காமலிருக்கும் தன்மையையுடைய
மரங்களின் தருமம் ஓடத்திலும் ஆரோபத்தினுல் எப்படி விளங்
குகிறதோ அப்படிப்போல் மூன்றுகரணங்களுடையதாகிய கருத்
திருத்துவம் ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவிடத்திலுள்ள அகருத்திருத்து
வம் மூன்றுகரணங்களிலும் விளங்குதல் அக்ஞானத்தினுலேதான்.

[illegible]

ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் ஆரோபிதமென்று அறியத்தக்கது.

மூன்றுவித கரணங்களும் அசேதன மானதினாலே அதற்கெப்படி கருத்திருத்துவ முண்டாகும்?

கரணங்களுக்கே கருத்திருத்துவ முண்டென்றால், அவைகளுக்கு வேறே கரணங்கள் வேண்டுமே?

என்னும் பக்ஷத்தில் உலகத்தில் அசேதனமான வாயுவுக்கும் அசேதனமான ஜலத்திற்கும் மரம்முதலியதை வேருடன் பிடுங்குவதிலும் அவைகளை தூரத்தில் கொண்டுபோய்ப் போடுவதிலும் காரணமன்றியிலேயே கருத்திருத்துவம் காணப்படுவதுபோல் மூன்றுவித கரணங்களுக்கும் வேறே கரணங்களன்றியிலேயே கருத்திருத்துவ மிருக்கக்கூடும்.

இந்த மூன்றுவித கரணங்களினாலேயும் செய்யப்படுகிற கருமங்களெவையென்றால், ஸவிசேஷ சிந்தை, நிர்விசேஷ சிந்தை, பரலோகசிந்தை, பக்திஞான வைராக்கியசிந்தை, இவைமுதலிய விகாரங்களெல்லாம் மனதினால் செய்யப்படுகிற மனச் சம்பந்தமான புண்ணிய கருமங்கள், விஷயசிந்தை, அந்நியர்களுக் கபகார சிந்தை, வேதசாஸ்திரங்களில் அப்பிரமாணசிந்தை, தருமாதரும மென்பதில்லை யென்கிறசிந்தை, இவைமுதலிய புத்தி விகாரங்களெலலாம் மனச்சம்பந்தமான பாபகருமங்கள். ஸவிசேஷ சிந்தையையும் நிர்விசேஷ சிந்தையையும் புண்ணிய சிந்தையையும் விஷயசிந்தை முதலான பாபசிந்தையுடன் கலந்து அனுஷ்டானஞ் செய்வது மனச்சம்பந்தமான மிசிர கருமங்கள். வேதாத்தியயனம், சாஸ்திரம்படித்தல், கீதாபடனம், சகஸ்ரநாமபடனம், பஞ்சாக்ஷரம் முதலிய மந்திரஜபம், பகவன்னுமஸங் கீர்த்தனம், பரோபகாரவார்த்தை, சத்தியவாக்கியம், மிருதுபாஷணம், பூர்வபாஷணம் (ஒருவன் பேசினால் நாம் பதில் பேசலாம் நாமாக பேசுவானேனென்றிராமல் முந்திப் பேசுதல்) வாக்கினால் செய்யப்படுகிற வாசிக புண்ணியகருமங்கள். வேதசாஸ்திர தூஷணை, தேவதா தூஷணை, அசத்தியவார்த்தை, கோட்சொல்லுதல், கடும்சொல்லாகிற வாக்கியம், அற்ப அல்லது பரிகாச வார்த்தைகள். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளெல்லாம் வாக்கினால் செய்யப்படும் பாப கருமங்கள்.

[illegible]

வேதாத்தியயனம், தேவபூஜை, இப்படிப்பட்ட காலத்தி
லுச்சரிக்கப்படும் புண்ணிய வார்த்தைகளுடனே பரநிந்தை
அசத்தியம் பரிகாசமான வார்த்தை லௌகிகவார்த்தை இவைக
ளைக் கலந்து அனுஷ்டிப்பது வாக்கினுல் செய்யப்படும் மிசிர பாப
கருமங்கள். புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானம், குருதேவதைகளுடைய
நமஸ்காரம், தேவபூஜை, பிரதக்ஷிணம், சத்துக்களுடைய தெரி
சனம், கொடை, உலகானுக்கிரகமாய் சஞ்சரிப்பது இவை முதலி
யன தேகத்தினுல் செய்யப்படுகிற காயிகபுண்ணிய கருமங்கள்.
பிறருக்குத் துன்பம்செய்தல், பிறருடைய ஸ்திரீகளுடன்சேருதல்,
திருட்டுத்தனம், துஷ்டசேர்க்கை. இவைமுதலியன தேகத்தினுல்
செய்யப்படும் காயிக பாபகருமங்கள். பிராம்மண போஜனர்த்தம்
பரஹிம்சை செய்தல், தேவாலயப் பிரதிஷ்டைக்காக பிறரு
டைய பொருளை யபகரித்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்து அதில்
கூலிக்கு வேலைசெய்தவர்களுக்குக் கூலிகொடாமை முதலிய
புண்ணியபாபத்தை கலந்து அனுஷ்டானம் செய்கிற கருமங்கள்
காயிக மிசிரகருமங்கள். இந்த மூன்றுவித கருமங்களையும் செவ்
வையாய் விசாரிக்க வேண்டியது. அப்படி விசாரிப்பதற்குப்
பலன் என்னவெனில், முக்கிய பலனென்றும் அவாந்தர பலனெ
ன்று மிரண்டுண்டு. அதெப்படி யென்ருல், இந்த மூன்றுவித
கருமங்களும் மூன்றுவித கரணங்களினுலேயே செய்யப் படுகின்
றன. ஆத்மாவோ ஆகாசம்போல ஒன்றிலும் பற்றற்றவனுயும்
நிரம்சனுயும் (பிரிதலற்றவனுயும் அல்லது அம்ச மல்லாதவனுயும்)
பரிபூரண சைதன்னிய சுவரூபனுயு மிருக்கிருனுகையால் ஒரு
கருமத்திற்கும் கருத்தாவல்ல. எவ்விடத்திலும் வியாபித்திருத்
தல், எல்லாவற்றையும் கிரகித்தல், சகலப் பிரபஞ்ச விஷயங்க
ளையும் அனுபவித்தல், எப்பவு மிருத்தல் இந்தசுவபாவத்தினுலே
ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதமாய் ஆத்ம சப்தத்
திற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகையினுலே ஒரு கரு
மமும் "சிதாகாச சுவரூபியான என்னைத் தொடமாட்டாது"
என்றறிந்து சமுசயத்தைவிட்டு திருடமான அனுபவத்திலேயே
யிருக்கிறது முக்கியபலன், பிர்ம்மஞான முண்டாயிருந்தாலும்
மூன்று கரணங்களையும் புண்ணிய கருமத்திலேயே நிறுத்த வே
ண்டியது.

அப்படிக் கூடாதபோது மிசிரகருமத்திலாவது நிருத்த வே
ண்டியது பாபகருமத்தில் ஒருபோதும் நிறுத்தக்கூடாது என்பதா
யறிந்து அவ்விதமாகவே யிருக்கிறது அவாந்தரபலன். வாழை
யைப் போஷிக்கிறவனுக்கு வாழைப்பழம் முக்கியபலன். அதி
னுடைய இலை புஷ்பம் முதலியவை அவாந்தரபலன். அப்படிப்
போல மூன்றுவித கரணங்களினுலே செய்யப்பட்ட கருமங்க
ளுடைய ஞானத்திற்கு முன்சொன்னபடி யிரண்டு பிரயோசன
மென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. அப்படியானுல், தாமரை
யிலையில ஜலம்போல கருமத்தினுலே (கருமபலத்தில்) ஞானி
ஒட்டுகிற தில்லையென்றும் அவனுக்கு யாதொரு விதியாவது
நிஷேதமாவது இல்லையென்றும் அவனே அகருத்தா, கருமத்திற்கு
சாக்ஷி, அவன் கிருதகிருத்தியன் (செய்யவேண்டியதெல்லாம்
செய்தவன்) என்றும் சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்க அவனுக்கு
அக்ஞானியைப்போல் புண்ணியகருமத்தையே அனுஷ்டிக்க வே
ண்டுமென்கிற விதியானது எப்படிப் பொருந்தும்? நிஜம்தான்,
ஞானி செய்யவேண்டியதை யெல்லாம் செய்தவன்தான், அவன்
கருத்தாவு மாகமாட்டான். அதில் சந்தேகமில்லை. அப்படி யிருந்
தாலும், பிர்ம்மவித், பிர்ம்மவித்வரன், பிர்ம்மவித்வரீயான், பிர்ம்ம
வித்வரிஷ்டன் (என நான்கு வகையார்). இவர்களில் பிர்ம்ம வித்வ
ரிஷ்டனே விதேகமுக்தன். இந்த வரிஷ்டனே விருத்தி சூன்னி
யன் (யாதொரு விஷயத்திலும் பிரவிருத்தி யற்றவன்). அவனுக்
குத் தான் விதி நிஷேதமில்லை. மற்ற மூவர்களுக்குமோ ஞானத்
தின் மகிமையினுலே விதி நிஷேதமில்லா விட்டாலும் விருத்தி
சூன்னிய மில்லாததினுலேயும் வியவகார மிருப்பதினுலேயும்
லோகானுக் கிரகத்தின்பொருட்டு ஸதாசாரத்திலேயே யிருக்க
வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனுல், அது அவர்களுக்கு
விதிக்கப்பட் டிருக்கிறதல்ல. ஆகையினுலே தத்துவஞானியான
வன் கருமிகளின் மத்தியிலே கருமியைப்போல கருமத்தை அனு
ஷ்டிக்கவேண்டியது. வேதாந்தத்தின் மூலமாய் பிர்ம்மவிசாரம்
செய்கிறவர்கள் மத்தியிலோ கருமத்தைவிட்டு பிர்ம்மமே சத்தி
யம் மற்றதெல்லாம் அசத்தியம் என்கிற ஞானத்தையே உபதே
சிக்கத்தக்கது. இப்போது பிரகிருதத்தில் சொல்லவேண்டிய
தெதுவெனில், மூன்று கரணங்களுக்கும் கருத்திருத்துவமேயன்றி
ஆத்மாவுக் கில்லை என்பதுதான் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

अथ त्रयाणां करणानां किं स्वयमेव कर्तृत्वम् - उतान्येन प्रेरितत्वम् - इति विचारे रागद्वेषादिना प्रेरितमेव कर्तृत्वं - न स्वयंकर्तृत्वं - रागद्वेषादिषु सत्सु करणत्रयं प्रवर्तते - असति न प्रवर्तत इत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां रागद्वेषादेः करणप्रवर्तकत्वम् अनुभवसिद्धम् - नन्वहं देवालयं कारयामि अहं तटाकं कारयामीत्यादि व्यवहारात् आत्मा कारयिता भवतीति चेन्न - आत्मनः निर्विकारस्य न क्वापि कारयितृत्वमुपपद्यते - आत्मनि कारयितृत्वं भातीति चेत् - जपाकुसुमसन्निधौ लोहितत्वं स्फटिक इव रागद्वेषादिनिष्ठकारयितृत्वमात्मनि भ्रान्त्या आरोप्यत इति ज्ञेयम् - स्वाभाविकं चेत् - न कोऽपि यत्नं कुर्यात् - स्वभावस्य स्वरूपत्वाच्च - स्वभावस्य नाशे स्वरूपस्यैव नाशः स्याच्च - आत्मज्ञानिनोऽपि कारयितृत्वं यदि स्यात् - आत्मा असङ्गः निष्क्रियः अकारयिता इति प्रतिपादिका "अदृष्टमव्यवहार्यमग्राह्यमलक्षणमचिन्त्यमव्यपदेश्यं प्रपञ्चोपशमं शान्तं शिवमद्वैतं चतुर्थं मन्यन्ते स आत्मा स विज्ञेयः" इति श्रुतिर्व्याहन्येत - कारयितृत्वस्य जन्यत्वे तज्जन्यमुक्तेरपि जन्यत्वप्रसङ्गाच्च - सुषुप्तावपि कारयितृत्वं दृश्येत -

பின்னும் மூன்று கரணங்களுக்கும் சுவயமாகவே கருத்திருத்துவமா? அல்லது வேறொன்றினால் பிரோபிக்கப்பட்டா? விசாரிக்குங்கால் இராகத் துவேஷாதிகளினாலே பிரோபிக்கப்பட்டதினால் கருத்தாவேயன்றி சுவயமாய் கருத்தாவல்ல. இராகத்துவேஷாதிக ளிருந்தால்தான் மூன்று கரணங்களும் பிரவிருத்திக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை என்கிற அந்வய வியதிரோகங்களினாலே (எந்த வஸ்து விருந்தால் மற்றொன்றிருக்குமோ அது அந்வயம்; எது இல்லாவிட்டால் மற்றொன்றிருக்கமாட்டாதோ அது வியதிரோகம். திருஷ்டாந்தம்—தகப்பனிருந்தால் பிள்ளையுமுண்டு. தகப்பனில்லாவிட்டால் பிள்ளையுமில்லை என்பதுபோல. இது ஜன்னிய ஜனகபாவ அந்வய வியதிரோகம். இன்னும் அந்வயவிய திரோகம் பலவிதமுண்டு). இராகத் துவேஷாதிகள் கரணங்களைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கிறதென்பது அனுபவசித்தமா யிருக்கிறது. ஆனால், "நான் தேவாலயம் கட்டுவிக்கிறேன்" "நான் தடாகம் வெட்டிவைக்கிறேன்" என்பது முதலிய வியவகாரங்களினாலே ஆத்மா செய்விக்கிறவனாக வாகட்டுமே என்றால், அப்படியில்லை. ஆத்மா விகாரமற்றவனானதினாலே யாதொரு விஷயத்திலும் கருத்தாவாகிறதில்லை. ஆகையால், ஆத்மா செய்விக்கிறானென்பது பொருந்தாது. ஆத்மாவிடத்தில் செய்விக்குதல் காணப்படுகிறதே யென்றாலோ, செம்பருத்திப்பூ சம்பந்தமான சிகப்பு ஸ்படிகத்தில்போல் (பூவின் சம்பந்தத்தால் ஸ்படிகம் செகப்பாயிருக்கிறதாகக் காணப்படுவதுபோல்) இராகத்து வேஷாதிக ளிடத்திலுள்ள செய்விக்கிற செய்கையானது ஆத்மாவிடத்தில் பிராந்தியினா லாரோபிக்கப்படுகிறது. (செய்விக்குகை ஆத்மாவுக்கு) சுவபாவமானால் அதை நசிக்கச்செய்யும் பொருட்டு எவனும் பிரயத்தினம் செய்யமாட்டான். சுவபாவம் சுவரூபமானதினால் எப்படியானாலும் சுவபாவத்தினுடைய நாசத்தினாலே சுவரூபநாசமே யுண்டாகும். ஆத்மஞானிக்குங்கூட செய்விக்குகை யுண்டானால் ஆத்மா சங்கமற்றவன் கிரியையற்றவன் செய்விக்காதவன் என்று சொல்லுகிற சுருதி நிராகரிக்கப்பட்டதாகும். செய்விக்குகை யுண்டாக்கப்பட்டதானால் அதினாலுண்டாகிற முக்தியும் உண்டாக்கப்பட்டதாகவேயாகும். (அப்படி யுண்டாக்கப்பட்டதாகில்) சுஷுப்தியில்கூட செய்விக்குகை காணப்படவேண்டும்.

तस्मादात्मनः कारयितृत्वं न स्वाभाविकम् । किं त्वागन्तुकमेव । ननु सुषुप्तौ कारयितृत्वादर्शनादेवात्मनः कारयितृत्वं नास्तीति वक्तुं न शक्यते - यथोपाध्यायस्याध्यापकत्वं विद्यमानमपि शिष्याभावकाले न दृश्यते - तद्वत्सुषुप्तौ करणसंयोगाभावाच्च विद्यमानमपि कारयितृत्वं न दृश्यते - जाग्रत्स्वप्नयोः करणसंयोगसद्भावाच्च दृश्यत इति वक्तुं शक्यत्वादिति चेन्न - जाग्रदवस्थायां तूष्णींभावावस्थायां - करणसंयोगसद्भावाच्च - कारयितृत्वं दृश्येत - न दृश्यते - तस्मादागन्तुकमेवेति वक्तव्यम् - अग्नितप्तायस्यग्निनिष्ठौष्ण्यप्रकाशादयः - अयसि भान्ति - तद्वदेवाज्ञानाद्रागद्वेषादिनिष्ठकारयितृत्वमात्मनि - आत्मनिष्ठाकारयितृत्वं रागद्वेषादिष्ववभाति - ननु चेतनयो रागद्वेषयोः कथं कारयितृत्वं - न हि घटः घटान्तरं प्रेरयतीति चेत् सत्यम् - तथापि क्वचिद्योग्यतावशाज्जडः प्रेरयति - योग्यताभावाच्च क्वचिन्न प्रेरयति - यथा जडोऽप्यग्निः - गन्धकादि [illegible] नालिकान्तस्थमयःपाषाणं प्रेरयित्वा चतुरङ्गसेनां हन्ति ॥

அப்படிக் காணவில்லை யாகையால், ஆத்மாவுக்குச் செய்விக்குகை சுவபாவமல்ல. பின்னெதுவெனில் ஆகந்துகமே. (ஆக்ஷேபம்) ஆனல். சுஷுப்தியில் செய்விக்குகை காணப்படாததினலேயே ஆத்மாவுக்கு செய்விக்குகை யில்லையென்று சொல்லக் கூடாது. எப்படி யென்ருல், உபாத்தியாயனுக்கு அத்தியயனம் செய்விக்குகை இருந்தாலும் சிஷியர்களில்லாதகாலத்தில் அது காணப்படுகிறதில்லை. அதுபோல சுஷுபதியில் ஆத்மாவுக்குக் கரணங்களுடைய சம்பந்த மில்லாததினலே கரணங்களிருந்தாலும் செய்விக்குகை காணப்படுகிறதில்லை. ஜாக்கிரத் சுவப்னங்களிலே கரணங்களுடைய சம்பந்த மிருக்கிறபடியினலே செய்விக்குகை காணப்படுகிறதென்று சொல்லலாமே யென்ருலோ, (அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, ஏனென்ருல்) ஜாக்கிரத் அவஸ்தையில் உதாசீனனுயும் (எந்தச் செய்கையிலும் தான் சம்பந்தப்படாமல் ஒதுங்கி யிருக்கிறவனுயும்) தூஷ்ணீம் பாவனுயு மிருக்கையில் கரணசம்பந்த மிருக்கிறபடியினலே செய்விக்குகை காணப்படவேண்டும். ஆனல், அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஆகந்துகமென்றே சொல்லவேண்டும். (அக்கினியில் காய வைத்த) இரும்பினுடைய நீளம் குட்டை அக்கினியிலும் அக்கினியினுடைய உஷ்ணத்துவம் பிரகாசம் இரும்பிலும் ஒன்றிலொன்றை ஆரோபிப்பதினல் விளங்குகிற தெப்படியோ அப்படி அஞ்ஞானத்தினலேயே இராகத்து வேஷாதிகளுடைய செய்விக்குகை ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவினுடைய செய்விக்காமை இராகத்து வேஷாதிகளிலும் விளங்குகின்றது. ஆனல் அசேதனமாகிய ராகத்து வேஷாதிகளுக்குச் செய்விக்குகை எப்படி சொல்லக்கூடும்? ஒரு குடமானது மற்றொருகுடத்தை ஏவுகிறதென்பது அசம்பாவிதமே என்ருலோ சரிதான். அப்படியிருந்தாலும் சிலவிஷயத்தில் யோக்கியதை யிருப்பதால் ஜடமும் கூட பிரோரேபிக்கிறது. சில விஷயத்தில் யோக்கியதை இல்லாததினல் பிரோரேபிக்கிறதில்லை. எப்படியென்ருல் அக்கினி ஜடமாகவிருந்தாலும் கெந்தகம் முதலானவைகளுடன் கூடியும் கரிப்பொடி முதலியவைகளுடன் சேர்ந்து மிருக்கிற பாண மருந்துடன் சம்பந்தப்பட்ட நிமிஷத்தில் பீரங்கிக் குள்ளிருக்கிற பெரிய இரும்புக்குண்டை ஏவி சதுரங்க சேனைகளை நாசம் செய்விக்கிறது.

கிஞ்ச ப்ரேதஶரீரம் ஜடமபி ஸ்வஜ்ஞாதி க்ரியாணாமபரக்ரியாம்

ப்ரதிஷ்டம் காரயித்ரு பவதி - ஏவமேவ ஜடமபி ராகத்வேஷாதிகார

யித்ரு பவதி - தர்ஹி ஸர்வாந்தர்யாமீ ஹ்ருஷீகேஶ: - இதி வாக்

யார்த்த: ஶ்ருதே: கிம் தாத்பர்யமிதி சேத் - ஸூர்யவத் ஸந்நிதிமாத்ரேண

ஸகலஜநாநாம் புண்யபாபகர்மாநுகூலோ வர்ததே - தத்தாத்

பர்யம் - ததா ஆத்மா ஸந்நிதிமாத்ரேண யதா ஸர்வேஷாம் - ததா ஸூர்யேணாபி ஸ

ம்பந்தம் - ஸர்வப்ராணிகர்மணாம் ஸந்நிதிமாத்ரேண காரணத்வே ஸதி

ஆத்மநோ யதா ந ஸம்பந்த: - ததா ப்ராணிகர்மபிராத்மா ந லிப்யதே -

ததாத்மநோ நிரஞ்ஜநத்வ நிர்விகாரத்வாதிகம் - ஏவம் ப்ரஸித்த

ஸ்வரூபமபி குருணா உபதிஷ்டமபி ப்ரதிபந்தத்ரய

காரணாந்நிஶ்சயோ பவதி - ப்ரதிபந்தத்ரயம் து ஸம்ஶயபாவநா . அஸம்

பாவநா - விபரீதபாவநா சேதி।

பின்னும் பிரேத சரீரம் ஜடமானாலும் தன்னுடைய அபரக்கிரியைக்குத் தன்பந்துக்களை ஏவுகிறதாகவாகிறது. இப்படிப்போல ராகத்துவேஷாதிகள் அசேதனமானாலும் செய்விக்கிறதாக ஆகின்றன. ஆனால் ஆத்மா சர்வாந்தரியாமி இருஷீகேசன் (இந்திரியங்களுக்கு நியாமகன்) என்கிற சுருதிக்குத் தாத்பரிய மென்னவெனில், சூரியனைப்போல சந்நிதி மாத்திரத்தினால் சகல ஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு * அனுகூலமா யிருக்கிறா னென்பது தாத்பரியம். அப்படியானால் ஆத்மா, சந்நிதி மாத்திரத்தினாலேயாவது சகலப் பிராணிகளுடைய கருமத்திற்குக் காரணமாகிறானல்லவா (அதினாலே) ஆத்மாவுக்கு புண்ணிய பாபகருமங்களின் பலனில் சம்பந்தமிருக்கலாமே என்றாலோ, ஆதித்தன் தன்னுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே சகலஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு அனுகூலமாயிருந்தாலும் அந்தப் புண்ணியமும் அந்தப் பாபமும் அவைகளுடைய பலனும் எப்படி ஆதித்தனை யொட்டுகிறதில்லையோ அப்படி ஆத்மாவுமென் றறியத்தக்கது. சந்நிதிமாத்திரத்தினாலே தனக்கு (தன் சேஷ்டைக்கு) அனுகூலமா யிருக்கிற காந்தக்கட்டியானது இரும்பினுடைய சேஷ்டையினாலே தொடப்படாதது எப்படியோ அப்படிப் பிராணி கருமமும் ஆத்மாவை தொடமாட்டாது. ஆகையினாலே ஆத்மாவினுடைய நிரஞ்சனத்துவம் (ஒன்றிலும் ஒட்டாத சுவபாவம் அல்லது கல்மிஷமற்ற சுவபாவம்) நிர்விகாரத்துவம் இவைகளுக்குக் கெடுதியில்லை. இப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான ஆத்ம சுவரூபமானது குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டாலுங் கூட பிரதிபெந்தத்திரயத்தினால் நிச்சயமுண்டாகிறதில்லை. பிரதிபெந்தத்திரய மெதுவெனில், ஸம்சயபாவனை அஸம்பாவனை விபரீதபாவனை என்பவைகளே.

---

* ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி, ஏஷ ஹ்யேவாஸாது கர்ம காரயதி

இவனே சாதுகருமத்தைச் செய்விக்கிறான் இவனே அசாது கருமத்தைச் செய்விக்கிறான் என்கிற இந்தக் கௌஷீதகீ பிராம்மண உபநிஷத்து வாக்கியத்தினால் நல்ல கருமத்தையும் துஷ் கருமத்தையும் அவனே செய்விக்கிறானென்று சொன்னதாகவாகிறது. அதின் தாத்பரிய மென்னவெனில், உலகத்தில் நல்ல கருமத்தையும் கெட்ட கருமத்தையும் சூரியனுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே செய்வதுபோல ஆத்மாவினுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினால் ராகத்துவேஷாதிகளால் பிரேரேபிக்கப்பட்ட கரணங்கள் செய்விக்கின்றன.

[illegible]

ருக் முதலிய (வேத) சாகைகளிலே சொல்லப்பட் டிருக்கிற உபநயநம் முதலிய கருமங்கள் பலவிதமாயிருப்பதுபோல அதே ருக்முதலிய சாகைகளில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்ம தத்துவமும் அநேகவிதமா, அல்லவா என்று உண்டாகும் சமுசயம் ஸம்சயபாவனே. இந்த சம்சயபாவனே யானது சகலமான வேதாந்த தாத்பரிய வரையறவு சுவரூபமான சிரவணத்தினுலே நிவிருத்தியாகிறது. இப்படி சகல வேதாந்தங்களுடைய தாத்பரியமும் அத்வைத பிர்ம்மத்திலேயே (களடப்பிரும்மாநங் தீயம்பார்க்க)என்கிற சிரவணத்தினுல் (கேள்வியினுலே) பிரமாண விஷயத்திலுள்ள (ஒவ்வொரு வேதாந்தபாசத்திலும் ஒவ்வொருவிதமாய் துவைத அத்துவைத முதலியவை சொல்லியிருந்தபோதிலும் மேல் உதாகரித்த வாக்கியத்தினுல் எல்லாப் பிரமாணமாகிற உபநிஷத்களும் அத்துவிதிய பிர்ம்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று நிச்சய மடைந்ததினுல் அந்தப் பிரமாண விஷயத்திலுள்ள) சமுசயம் நீங்கினுலும் ஜீவேசுவரர்கள் ஜகத் இவைகள் பரஸ்பர பேதமுள்ளதாக பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகையில் இந்த அத்துவைதம் எப்படி சம்பாவிதமாகு மென்கிற புத்தியானது அஸம்பாவனே என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அஸம்பாவனேயானது சுவப்நதிருஷ்டாந்தம் முதலிய யுக்தியைக்கொண்டு மனனம் (ஆலோசிக்கை) செய்வதினுலே நசிக்கிறது. இப்படி சிரவண மனனங்கள் செய்தாலும் அநாதியான அவித்தையாகிற வாசனேயினுலே சகலமான ஜகத்தும் முன்போலவே (சிரவண மனனத்திற்கு முந்தியிருந்தது போலவே) சத்தியமாக தோற்றுவதுதான் விபரீதபாவனே. இந்த விபரீதபாவனேயானது பிர்ம்மாகாரமான விருத்தி (பிர்ம்மாகாரமாக ஆய்விடுதல்) யினுடைய பிரவாக ரூபமான (இடைவிடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற தண்ணீர், அல்லது இடைவிடாத எண்ணெய் தாரைபோலிருக்கிற) நித்தியாஸத்தினுலே (இடைவிடாதத்தியானமாகிற சமாதியினுலே) நசிக்கிறது. இப்படி பிரதிபெந்தத்திரயத்தையும் நாசம் செய்யாமல் போனுல் எல்லாவற்றையும் எரிக்கிறதா யிருந்தாலும் அக்கினியானது மணிமந்திரம் முதலிய பிரதி பந்தங்களினுலே (கட்டுப்படுதல் அல்லது தடைப்படுதல்) ஒரு துரும்பைக்கூட எரிக்க சக்தியற்ற தாகிறதுபோல ஞானக்கினியும் பிரதிபெந்தத்தினுலே தடுக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு அக்ஞானத்தையும் அதின் காரியங்களேயும் அற்பங்கூட எரிக்க சக்தியற்றதாய் விடும்.

[illegible]

முன் சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு இந்த பிரதி பெந்தத்திரயங்களும் தள்ளப்பட்டதானுல் உடனே அக்கினிதுரும்பை எரிப்பது போல் அவித்தையையும் அதின் காரியங்களையும் எரிக்கிறதற்கு சக்தியுடையதாக வாகிறது. பின்னும் "தாத்பரிய நிர்ணயம் செய் "கிற விஷயத்தில் உபக்கிர மோபஸம்ஹாரங்கள், அப்பியாசம், "அபூர்வதா, பலன், அர்த்தவாதம், உபபத்தி இந்த அடையாளங்க "ளிருக்கவேண்டும்." என்கிற இந்த வசனப்படிக்கு இந்த ஆறு அடையாளங்களை அவசியம் கவனிக்கவேண்டியது.

(க) உபக்கிரமோப ஸம்ஹாரங்க ளாவன — சாந்தோக்கியோபநிஷத் ௬-வது அத்தியாயத்தில் "ஓ! ஸௌம்மியா? முதலிலிந்த ஜகத்தானது சத்தாகவே யிருந்தது. இரண்டாவ தில்லாததாய் ஒன்ருகவே யிருந்தது" என்று துடங்கி "இந்த ஜகத்தெல்லாம் இதையே ஆத்மாவாக வுடையது. இதுதான் சத்தியம்" என்று அகண்டைகாஸத்தில் முடிந்திருக்கிறது. இதுதான் உபக்கிரமோபஸம்ஹார அடையாளங்கள். (இதின் தாத்பரிய மென்னவெனில் ஒருவாக்கியம் எதைசொல்ல துடங்கினதோ முடிவிலும் அதற் கொத்துமையாய் முடிந்திருக்க வேண்டுமென்பதே.)

(உ) தத்துவமஸி என்கிற வாக்கியத்தை (அந்த உபநிஷத்தில்) ஒன்பது தடவை சொல்லியிருப்பதினுலே இதுதான் அடிக்கடி பின்னும் பின்னும் சொல்வதாகிய அப்பியாசம்.

(௩) அகண்டை கரஸம்பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணங்களுக்கு விஷயமல்ல வென்பது அபூர்வதா.

(௪) மேற்படி சுருதிப்படிக்கு அகண்டை கரஸஞான மடைந்தவனுக்குப் பிராரப்த போகநாசத்திற்கு பிறகு விதேககைவல்லிய முக்தி என்பதே பலம்.

(௫) அர்த்தவாத மெதுவெனில்.

அர்த்தவாதம் ஏழுவகைப்படும். அவையாவன - சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயம், பிரவேசம், ஸம்யமனம், தத்துவம் பதார்த்தபரிசோதனே, பலம், இப்படி ஏழுவிதம். இவைகளில் "அந்த இந்த ஆத்மாவிடத்தி லிருந்து ஆகாசமுண்டாச்சுது."

[illegible]

இதுமுதலிய சிருஷ்டி அர்த்தவாதரூபமான சுருதிகள் "ஆகாசம் முதலான சகலமும் பிர்ம்மத்தி னிடத்திலிருந் துற்பத்தியானபடியினுலும் அதனிடத்திலேயே யிருக்கிறபடியினுலும் அதினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியினுலும் மண்ணிலிருந்து உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களையடைந்த குடம் முதலானதற்கும் மண்ணிற்கும் பேதமில்லாததுபோல (சிருஷ்டி ஸ்திதிலயங்களுக்கு) காரணம் பிர்ம்மம் மாத்திரமே'' என்று நமக் கறிவிக்கிறவைகளாக விருந்துகொண்டு மகாவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட, பிர்ம்மத்தினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை ஆதரிக்கின்றன. (இதுவரையில் சிருஷ்டி ஸ்திதிப் பிரளய அர்த்தவாத சுருதிகள் சொல்லப்பட்டன.)

(நான்காவதான பிரவேசமாவது) ''அதுவே யெல்லையாகிய தலையுச்சியில் துவாரம்செய்துகொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தது அதை சிருஷ்டித்து அதற்குள் பிரவேசித்தது ஆத்மா வாகிய நானே ஜீவசுவரூபமாய்ப் பிரவேசித்துப் பெயர்களையும் ரூபங்களையும் விளங்கச் செய்கிறேன்'' இவைமுதலிய சுருதிகள் பிர்ம்மமே ஜீவரூபமாய் பிரவேசித்த தென்பதை விளங்கச்செய்துகொண்டு வெளியிலிருந்து வீட்டுக்குள்ப் பிரவேசித்த தேவதத்தனைப்போல ஜீவ பிர்ம்மதிற்கு அபேதத்தைச் சொல்லுகிற மகாவாக்கியார்த்தத்தை ஆதரிக்கின்றன. இது பிரவேச அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஐந்தாவது, ஸம்யமனமாவது) "எவன் பூமியிலிருக்கிருனே எவன் பூமிக்குள்ளு மிருக்கிருனே எவனை பூமியறியமாட்டாதோ எவனுக்குப் பூமிசரீரமோ எவன் பிரதிவிக்குள் ளிருந்துகொண்டு பிரோபிக்கிருனே இவன்தான் உன்னுடைய ஆத்மா, இவன்தான் அந்தர்யாமி, இவன்தான் அமிருதன்.'' இவைமுதலிய நியமன (நிச்சயம்செய்கிற) சுருதிகள் அத்தியந்த மபேதமாயிருக்கையில் பிரோ பிக்கிறவன் பிரோபிக்கப்படுகிறவன் என்கிற வியவஸ்தை யில்லாத்தினுலே அவ்விரண்டுக்கும் அபேதத்தையே யாதரிக்கின்றன. இது ஸம்யமன அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஆருவது, தத்துவம் பதார்த்தபரி சோதனமானது) "இந்த புருஷன் அந்நரஸ சுவரூபமா யிருக்கிருன்."

"அக்கிநியின் செவப்பு ரூபமெதுவோ" இவைமுதலிய தத்துவம் பதார்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கச் செய்கிற சுருதிகள் ஜீவேசுவரர்களுக்குள் பரஸ்பர பேதமான தருமங்களை நீக்கி அவர்களுக்குள் ஐக்கியத்தையே வெகுமானிக்கின்றன. இது தத்துவம் பதார்த்த பரிசோதனை அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஏழாவது, பலம் எதுவெனில்) "பிர்ம்ம வித்தானவன் பிர்ம்மத்தை யடைகிறான் அமிருதனுக வாகிறான்" இவை முதலிய சுருதிகள் அபேதஞானத்திற்கு நிரதிசயபலத்தைக் காண்பிவிக்கிறதினாலே அபேதத்தை விளக்கிக்கொண்டு அதை வெகுமானிக்கின்றன. இது பலார்த்தவாத சுருதிகள். இவ்விதமாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி பிரளய பிரவேச ஸம்யமன தத்துவம் பதார்த்த பரிசோதனைபலம் இவைகளைச் சொல்லுகின்ற ஏழுவித அர்த்தவாதங்களினாலே பலப்படுத்தப்பட்டு ஜீவபிர்ம்மைக்கியமாகிய அகண்டைகரஸத்தையே துணைவாக்கியங்களுடன் சேர்த்து (சுருதி) சொல்லுகின்றது. ஆகையினாலே அகண்டைகரஸமாகவே மகாவாக்கியார்த்தம் சொல்லவேண்டியது.

* (சு) உபபத்தி எதுவெனில் "ஓ! சௌம்மியா! எப்படி ஒரு மண்ணினாலே" என்கிறது முதலிய திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதுதான் உபபத்தி என்கிற பெயரை யுடைய ஆறுவது.

இப்படி ஆறுவித அடையாளங்களினாலே சுருதிகளின் தாத்பரியத்தை கிரகிக்கிறதுதான் சிரவண மெனப்படுகிறது.

இப்போது சொல்லவேண்டிய பிரகிருத மெதுவெனில் முன் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் விசாரித்து இராகத்து வேஷாதிகளினால் ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு மூன்றுவித கரணங்கள் மூன்றுவித கருமத்தைச் செய்கின்றன. பிரதானியினால் பிரேரேபிக்கப்பட்ட சேனைகளினால் அடைந்த ஜயத்தை இராஜாவானவன் "நான் ஜயித்தேன்" என்று தன்பேரில் ஆரோபித்துக் கொள்ளுகிறான். இப்படிப்போல ஆத்மாவும் இராகத்து வேஷாதிகளுடைய செய்கையான பிரேரேபகத்துவத்தை அக்ஞானத்தினால் தன்னிடத்தில் நினைக்கிறான். இப்படி ஆத்மாவுக்குச் செய்தலு செய்வித்தலுமில்லையென்று எவன் உறுதியாய் நிச்சிக்கிறானோ அவனே ஜீவன் முக்தன்.

ஐந்தாவது வருணகம் முற்றிற்று.

---

* இதற்கு மூலவாக்கியம் சுசு-வது பக்கத்தில் காண்க.

𑌷𑌷𑍍𑌠𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌓𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌦𑌿𑌸𑌪𑍍𑌤𑌕𑍇 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿 𑌚 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 - 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌷𑌷𑍍𑌠𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌃 - 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 - 𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌞𑍍𑌚 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - 𑌰𑌾𑌗𑌃 - 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 - 𑌕𑌾𑌮𑌃 - 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 - 𑌲𑍋𑌭𑌃 - 𑌮𑍋𑌹𑌃 - 𑌮𑌦𑌃 - 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 - 𑌈𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 - 𑌅𑌸𑍂𑌯𑌾 - 𑌦𑌮𑍍𑌭𑌃 - 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌃 - 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 - 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 - 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 - 𑌇𑌤𑌿 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶 - 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌷𑌯𑌕𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌰𑌾𑌗𑌃 - 𑌅𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌰𑍍𑌤𑌰𑌿 - 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌕𑌾𑌰𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 - 𑌗𑍃𑌹𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌃 - 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑌰𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 - 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌮𑍍𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌧𑌨𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌲𑍋𑌭𑌃 - 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌮𑌦𑍇𑌨 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌅𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌃 - 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂𑌵𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂𑌨𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑌦𑌃 - 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌮𑌾𑌨𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌅𑌸𑌹𑌨𑌂 𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 - 𑌇𑌦𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑍀𑌪𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌗𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍀𑌰𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌮𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌗𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑍂𑌯𑌾॥

௬ - வது வருணகம்.

ஓம். முந்திச் சொல்லப்பட்ட துக்கம் முதலிய ஏழுவிஷயங் களில் துக்கம், சரீரம், கருமம், இராகத்துவேஷாதிகள் இவைகள் முறையே ஒன்றுக் கொன்று ஏதுவாக சொல்லப்பட்டன. இந்த ஆருவதுவருண கத்திலோ இராகத்து வேஷம்முதலிய விருத்தி (செய்கை அல்லது சுழல்தல்) பேதங்களும் அபிமானமும் அவி வேகமும் அக்ஞானமும் சொல்லப் படுகின்றன.

இராகம், துவேஷம், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், ஈருஷை, அசூயை, டம்பம், தருப்பம், அகங் காரம், இச்சை, பக்தி, சிரத்தை, என இராகத்துவேஷம் முதலிய விருதிகள் பதினாறு.

(௧) ஸ்திரீவிஷயமான சித்தவிருத்தி இராகம்.

(௨) தனக்கபகாரம் செய்தவனுக்குப் பிரதிசெய்ய வேண்டு மென்கிற இச்சை துவேஷம்.

(௩) பூமிவீடு முதலியவை சம்பாதிக்கவேண்டு வென்கிற இச்சை காமம்.

(௪) இப்படிப்பட்ட (மேல்கண்ட) இச்சைக்கு விரோதம் செய்யகிறவ னிடத்திலுண்டாகிற கோபம் குரோதம்.

(௫) தான் சம்பாதித்த பொருளில் சொற்பங்கூட சத்பாத் திரத்தில் சிலவிடக்கூடாதென்கிற புத்திலோபம்.

(௬) ஐசுவரிய மதத்தினுல் இன்னது செய்யவேண்டியது இன்னது செய்யத்தகாத தென்பதை விசாரிக்காமல் மந்தனு யிருப்பது மோகம்.

(௭) தனக்குச் சம்பத்திருக்கிறது தன்னுல் செய்யக்கூடாத தாய் எதிருக்கிறதென்கிற புத்திமதம்.

(௮) தனக்குச் சமானமான சம்பத்துடையவனைக்கண்டு பொருமைகொள்ளுவது மாச்சரியம்.

(௯) இந்தத்துக்கம் அவனை விட்டு எனக்கெப்படி வந்ததென் கிற சித்தவிருத்தி ஈருஷை.

(௧௦) இந்தச்சுகம் எனக்கே யுள்ளது அவனுக்கில்லை. அவ னுக் கெப்படி வரலாமென்கிற சித்தவிருத்தி அசூயை.

[illegible]

(கக) இத்தருமத்தினு லெனக்கு மிகவும் பிரசித்தியுண்டாக வேண்டுமென்கிற சித்தவிருத்தி டம்பம்.

(கஉ) எனக்குச் சமானவானவன், ஒருவனு மில்லையென்கிற புத்திதருப்பம்.

(கஙு) சகல விஷயத்திலும் தனக்குச் சக்தியுண்டென்கிறது அகங்காரம்.

(கச) உண்பது மலஜலம் விடுவது முதலான, விட்டுவிடக் கூடாததாகிய, கருமம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் இச்சை.

(கரு) குருவினிடத்திலேயும் ஸஜ்ஜனங்க ளிடத்திலேயும் தேவதைகளிடத்திலேயும் அதிகப பிரீதிபக்தி.

(கசூ) யாகாதி கருமங்களிலேயும் வேதம் முதலிய வாக்கியங்களிலேயும் குரு உபதேசத்திலேயும் விசுவாசம் சிரத்தை.

இப்படி இராகத்துவேஷாதிகள் பதினுறுவிதம்.

ஆத்மவிசாரம் செய்கிற விஷயத்திலே சித்தவிருத்தி விஷயமான விசாரத்தினு லென்ன பிரயோஜன மென்ருலோ, சகல ஜீவர்களுக்கும் பெந்தமோக்ஷங்கள் மனதினுலேயே (யுண்டாகின்றன) வேறென்றினுலல்ல. எப்படியெனில், சுவபாவமாகவே நிர்மலமாயுள்ள மனதுக்கு அசுத்தத்துடன் சம்பந்தம் பெந்தமாகிறது. நிர்மல சுவரூபமாயிருக்குதலே மோக்ஷம். இராகம் முதலாயுள்ள பதினுன்கு (மனே) விருத்திகளும் அசுத்தங்கள். பக்தி சிரத்தை இவ்விரண்டும் சுத்தமானவை. இராகம் முதலுள்ள பதிமூன்று விருத்திகளும் பிரயத்தின மன்றியிலேயே எல்லாருக்கும் அடிக்கடி வருகின்றன. (அவைகள்) பாபத்திலேயே மனிதர்களை பிரவிருத்திக்கச் செய்கின்றன. அந்த விருத்தியிலேயே (அந்த பதிமூன்று விருத்திகளுக்குமுள்ள சுவபாவங்களிலேயே) உழலுகிறவர்களுக்கு அதோ கெதியேயன்றி மேலான கெதியில்லை. இராகாதி விருத்திகளைத் தடுத்துப் பக்தி சிரத்தையோடு கருமங்களைச் செய்துவந்தால் கிரமக் கிரமமாய் சமுசாரநிவிருத்தியுண்டாகிறது. ஆகையினுலே புருஷனுனவன் தன்னுடைய சித்தத்தை செவ்வையாய் சோதித்து அசுத்தத்திற்கு ஏதுவான இராகம் முதலான விருத்திகளைத் தள்ளிவிட்டு (சித்த) சுத்திக் கேதுவான பக்திசிரத்தைகளிலேயே சித்தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது.

[illegible]

இச்சையினுலே செய்யவேண்டியதான பசிதாகம் முதலிய விருத்திகளேயும் மலம் மூத்திரம் முதலிய கருமங்களேயும் அடக்குவது அசாத்தியமானது. அவைகளே அடக்குவதுனுலே துக்கமும் வரும். அந்தக் கருமங்களினுலே சுவர்க்கமுமில்லே நரகமுமில்லே ஆகையினுலே இச்சாசம்பந்தமான உணவு மலஜலம் விடுதல் முதலியவை செய்யவேண்டியதே. ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் இராகம் முதலியவை யிருக்கிறதினுலே கருமமிருக்கிறது. சுஷுப்தி மூர்ச்சை சமாதி தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தை இவைகளிலே இராகாதிகளில்லே யாகையால் கருமமுமில்லே யென்கிற அந்வய வியதிரேகங்களினுலே இந்தக் கருமங்களுக்கு இராகாதிகள் ஏதுவென்பது நிச்சயம்.

அந்த ராகாதிகள் எதினுல் வருகின்றன?

அபிமானத்தினுல் வருகின்றன, அதெப்படி எனில், ஸ்திரீயானவள் தான் ஸ்திரீஜாதி என்று எதுவரையில் அபிமானமுள்ளவளா யிருக்கிருளோ, அதுவரையில் இந்த ராகாதிகளே முன்னிட்டு கணவனுக்கு சுசுரூஷை, வீட்டை பாதுகார்த்தல், சமயல் செய்தல், முதலிய கருமங்களில் பிரவிருத்திக்கிருள். புருஷனுக்கும் எதுவரையில் அபிமான மிருக்கிறதோ அதுவரையில் இராகாதிகளே முன்னிட்டுக்கொண்டு தாரம் முதலியவர்களே யடைவது பயிர்த்தொழில் வியாபாரம் முதலியவைகளில் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. இப்படியே சகல ஜீவர்களுக்கும் வருணுசிரமம் முதலான அபிமானத்தினுலே இராகாதி மூலமாய் தங்கள் தங்கள் வியாபாரத்திலே பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது ஆகையால் இராகம் முதலியவைகளுக்கு அபிமானமே காரணம். இந்த விசாரத்திற்கு பலன் என்னவெனில், முமுக்ஷுவான புருஷன் ஜாதிவருணுசிரமம் வயோவஸ்தை முதலிய அபிமானத்தை விட்டுவிடவேண்டியதென்பதே. அபிமானம் விடப்பட்டால் பெந்தமும் விடப்பட்டதாகும். அபிமானமிருந்தால் ராகாதிகளு மிருக்கின்றன. அபிமான மில்லாவிட்டால் இராகாதிகளுமில்லே. அதெப்படி யென்முல், சாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளிலே வருணுசிரமம் முதலிய அபிமான மிருப்பதினுலே ராகத்துவேஷாதி நிமித்தத்தினுலே பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. சுஷுப்திமுதலிய அவஸ்தைகளிலே வருணுசிரமம் முதலான அபிமான மில்லாததினுலே இராகத்து வேஷாதி நிமித்தத்தினுல் பிரவிருத்தி யில்லேயென்று அறி.

𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑍇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 - 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 - 𑌅𑌹𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 - 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 - 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌅𑌹𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌸 𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 - 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌿 - 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌶𑌿𑌖𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌪𑌵𑍀𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌕𑍁𑌲𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌕𑌾𑌷𑌾𑌯 𑌕𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - 𑌤𑌨𑍍𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌚𑍍𑌚 - 𑌅𑌵𑌯𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌵𑌯𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌏𑌕𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌅𑌵𑌯𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌤𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿𑌤𑍃𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌵𑌯𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌮𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌰𑍋𑌮 𑌨𑌖𑌦𑌨𑍍𑌤 𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌯𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - 𑌸 𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌮𑌪𑍍𑌯𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑍍𑌯 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌆𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

ஆனல் இந்த அபிமான மெப்படி வருகிறதென்ருலோ, அவிவேகத்தினல் வருகிறது. அதெப்படியெனில், சகலமான ஜீவர்களும் தாங்கள் தேகத்தைவிட அந்நியமானவர்களா யிருந்தாலும் விவேகமில்லாததி ஞலேயே நான் பிராம்மணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரும்மசாரி, நான் கிரகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் புருஷன், நான் ஸ்திரீ இவைமுதலிய அபிமான முண்டாயிருக்கிறது இதை (இந்த அவிவேகத்தை) த்தவிர (அபிமானத்திற்கு) வேறே ஏதுவில்லை.

இந்த அபிமானத்திற்கு அவிவேகம் காரணமல்ல. சரீரம் தான் காரணம் சரீரத்தை ஆசிரயித்து தான் அபிமான முண்டாகிறது என்ருலோ, க்ஷத்திரியனுக்குத்தான் பிராம்மணனென்றும் ஸ்திரீக்குத்தான் புருஷனென்றும் பிரும்மசாரிக்குத்தான் கிரஹஸ்தனென்றும் அபிமான முண்டாகவேண்டும். அப்படி காணப்படவில்லை யாகையால் சரீரத்தை யனுசரித்து அபிமான முண்டாகிறதில்லை. குடுமி பூணனூல் முதலியவைகளை அனுசரித்து நான் பிராம்மணனென்றும் காஷாயதண்ட கமண்டுலுவை யனுசரித்து நான் சந்நியாசி என்றும் அபிமான முண்டாகட்டுமே யென்ருல், சிகை பூணனூல் க்ஷத்திரிய வைசியகுலங்களிலு மிருக்கின்றன. காஷாயதண்ட கமண்டுலுக்கள் சில சூத்திர தபசிகளிடத்திலு மிருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் நான் பிராம்மணன் நான் சந்நியாசி என்று அபிமான முண்டாகவேண்டும் அப்படி காணப்படவில்லை. ஸ்திரீ புருஷ அபிமானத்தைப்போல ஒரு அவயவ விசேஷத்தினல் நான் பிராம்மணனென்பது முதலிய அபிமான முண்டாகிறதோவென்ருல், சகலரும் ஒரே ரூபமாயிருப்பதினலே அவயவ விசேஷமும் காரணமல்ல. ஆனல் விசேஷ யோக்கியதை யுள்ளதாய் தகப்பனிடத்திலிருந் துண்டான அவயவங்கள் மூலமாய் அபிமான முண்டாகட்டுமே என்ருலோ, அப்படிப்பட்டவர்களிடத்தி லிருந்துண்டான மயிர் நகம் பல்லு மலமூர்த்திரம் முதலிய அவயவங்களுக்கும் பிராம்மணத்துவம் முதலிய வியவகார முண்டாகவேண்டும் அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஆகையினலே அவிவேகத்தைத் தவிர வேறே எதையாவது அனுசரித்து அபிமான முண்டாகிறதென்று பிர்ம்மாகூட சொல்ல சக்தரல்ல.

ஆனல் பிராம்மணத்துவம் முதலான அபிமானம் எதினு லுண்டாகிறதென்ருல், நன்ருய் விசாரிக்கும்கால் உலகத்தில் உத்ஸவம் கல்லியாணம் சபை சேனை இப்படிப்பட்டதாகிய வஸ் துக்களுடைய் கூட்டங்களுக்கு அந்தந்தப் பெயரினுல் வியவகார முண்டாகிறது. அப்படி மாயாமயமாயும் வாக்கினுல் சொல்லத் தகாததாயு மிருக்கிற தேகேந்திரியாதிக் கூட்டங்களுக்கே உலக வியவகார மாத்திரத்தினுலேயே பிராம்மணன் க்ஷத்திரியன் வைசி யன் சூத்திரன் ஸ்திரீ புருஷன் நபும்ஸகன் குஜராத்தி மகாராஷ் டிரன் தெலுங்கன் கருநாடகன் திராவிடன் சாஸ்திரி தீக்ஷிதன் அவதானி பௌராணிகன் வேதாங்கங்களை பூர்த்தியா யறிந்தவன். சைவன் பாகவதன் சேவகன் பிரதானி இராஜன் மந்திரி குரு சிஷியன் முதலான சகல நாமவியவகாரங்களு முண்டாகின்றன. முக்காலத்திலும் ஆத்மாவுக்கு நாமரூப வியவகாரமில்லை இவ்வித சுவரூப விசார மில்லாததே அவிவேகம். இப்படிப்பட்ட அவி வேகத்தினுலேயே சகலமானவர்களுக்கும் ஆத்மாவிடத்தில் வரு ணுசிரமாதி அபிமான முண்டாகிறது. இந்த அவிவேக மெப்படி யுண்டாகிற தென்ருலோ, தன்னுடைய சிதாத்தும சுவரூபத்தை அநாதிகாலமாய் மறைத்ததும் ஆத்ம ஞானத்தினுலேயே நிவிருத் தியாகத் தக்கதுமாகிய அநாதி அக்ஞானமே காரணமாயிருக் கிறது. இந்த அக்ஞானத்தினுலேயே "என்னை நான் அறியவில்லை" என்று வியவகரிக்கப் படுகிறது. ஆனல் உலகத்தில் பிராந்தன்* தவிர மற்ற எவன்தான் தன்னை அறியவில்லை, என்ருலோ— சகலமானவர்களும் தன்னை யறியாத பிராந்தர்கள்தான். எப்படி யெனில்— நான் பிராம்மணன் நான் க்ஷத்திரியன் நான் வைசியன் நான் சூத்திரன் நான் பிர்ம்மசாரி நான் கிரகஸ்தன் இவை முத லிய ரூபங்களினுலே பொய்யாயிருக்கிற இந்தத் தேகத்தையே தானென்று சகலரும் அறிகிருர்கள். ஆத்மா சரீரத்தைவிட அந் நியனென்று ஒருவரும் அறிகிறதில்லை யாகையால் எல்லோரும் பிராந்தர்களே.

---

* நிலையன்றி சுத்திக்கொண்டு அல்லது திரிந்துகொண் டிருக்கிறவன் பிராந்தன். ஆனல் இந்தவிடத்தில் புத்தியை நிலையாய்நிறுத்த சக்தியற்று புத் தியை சுத்தவிட்டு கொண்டிருக்கிறவனுகிய பயித்தியக்காரன் என்பது தாத் பரியம்.

[illegible]

உலகத்தில் சாஸ்திரம் தெரிந்த சிலரும் பௌராணிகர்களும் தேகம் அநாத்துமா வென்பதை தெரிந்து கொண்டவர்களாய் குடம் சுவர் முதலியவைகளைப்போ லொத்த தேகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா அந்நிய மானவனென்று தெரிந்திருக்கிறார்கள் அப்படியிருக்க யாரும் ஆத்மாவை அறியவில்லையென்று எப்படி சொல்லலாமெனில்—அப்படிப்பட்டவர்களும் வாஸ்தவமான ஆத்ம சுவரூபத்தை அறியவில்லை. ஆனால் அவர்களெப்படி அறிந்திருக்கிறார்களெனில் கருத்தா, போக்தா, தனித்தனியா யிருக்கிறவன், லோகாந்தரம் போகிறவன், சிதாபாஸரூபன், வியவகாரம் செய்கிறவன் இப்படிப் பட்டவனாகிய ஜீவாத்துமாவையே ஆத்மாவாக தெரிந்திருக்கிறார்கள். அவனையன்றி அகருத்தாவாயும் அபோக்தாவாயும்- தனித்தனியன்றி ஒன்றாய் அசலனாயும் சித் சுவரூபனாயுமிருக்கிற பாரமார்த்திகமான ஆத்மாவை யறிகிற தில்லை. இந்த அக்ஞானம் எப்படி வந்ததென்றால்—இதை அநாதி என்று வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிறதினாலே இதற்குக் காரணம் சொல்வது அசாத்தியமானது. இந்த அக்ஞானத்திற்கு ஆதி யில்லையென்றால் அந்தமுமில்லை யென்பது நிச்சயமா யிருக்கவேண்டுமல்லாவா. அப்படியானால் ஜீவனுக்கு முக்தியே யில்லையென்றாகிறதெனில் அப்படியல்ல. அக்ஞானத்திற்கு ஆதியில்லா விட்டாலும் அந்தமுண்டு. உலகத்தில் சில பாதார்த்த (வஸ்து) ங்களுக்கு ஆதி யில்லா விட்டாலும் அந்தமுண்டு. சிலவற்றிற்கு அந்தமில்லா விட்டாலும் ஆதியுண்டு. அதெப்படியெனில், பிராகபாவ *த்திற்கு ஆதியில்லை அந்தமுண்டு. பிரத்துவம்ஸாபாவ †த்திற்கு ஆதி யுண்டு அந்தமில்லை.

---

* † தர்கசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலவித அபாவங்களில் இந்த பிராகபாவமும் பிரத்துவம்ஸா பாவமும் சேர்ந்தன. குடமுண்டாகிறதற்கு முன் குடமில்லை யென்கிறதாகிய அபாவம் வெகுகாலமா யிருக்கிறது. குடமில்லையென்கிற அபாவவாக்கியம் எப்போ துண்டாச்சுதென்பது தெரியா விட்டாலும் குடமுண்டான உடனே ஆதியில்லை என்கிற அபாவ வாக்கியத்திற்கு அந்தமுண்டாய்விட்டது. இதுதான் பிராகபாவம். நசிக்கச் செய்வதினால் இல்லாமை யுண்டாகிறது. எப்படி என்றால் குடம் உடைக்கப்பட்டவுடன் குடமில்லாமை யுண்டாகிறது. உண்டான அந்த இல்லாமைக்கு அந்தமில்லை ஆகையால் இதுதான் பிரத்துவம்ஸாபாவம்.

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 𑌵𑌾𑌤𑌪𑌿𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍍𑌮𑌜𑌨𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍇𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍌𑌷𑌧𑍈𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌥𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 - 𑌤𑌥𑌾𑌹𑌿 - 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌸𑌤𑍍 - 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍 - 𑌨𑌾𑌪𑌿𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍 - 𑌨𑌸𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂 - 𑌨𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑌂- 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂- 𑌨𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂- 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌨𑌾𑌪𑌿𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂- 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌂- 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌨𑌸𑌤𑍍 𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣 𑌨𑌰𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌸𑌮𑌂 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍 𑌅𑌹𑌮𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌨𑌾𑌪𑌿𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍 - 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 - 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌃 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌃 𑌅𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 - 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍂𑌲𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍- 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌸𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂- 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑍂𑌪𑌜𑌗𑌦𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑌂 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌅𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌨𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌅𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌹𑍀𑌨𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍 - "𑌪𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚॥

மேலும் வாத பித்த சிலேஷ்மத்தினு லுண்டான வியாதிக்குக் காரணமெதுவென்று தெரியாவிட்டாலும் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டமருந்துகளினுல் எப்படி பரிகாரம் காணப்படுகிறதோ அப்படி அக்ஞானத்திற்கு மூல மின்னதென்று தெரியாவிட்டாலும் வேதாந்த சாஸ்திர வாக்கியத்தினுலுண்டாகிற ஞானத்தினுல் அக்ஞானம் நாசமாகிறதென்பது சித்தாந்தம். அக்ஞானத்தின் சுவரூபலக்ஷணம் எப்படியெனில், அதைச் சொல்வது அசாத்தியம். ஏனென்றுல்—அந்த அக்ஞானம் சத்துமல்ல. அசத்துமல்ல. சதசத்துமல்ல. அவயவமுள்ளதுமல்ல அவயவமில்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டு சேர்ந்ததுமல்ல. வேருனதுமல்ல. வேறல்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டுமல்ல. பின்னெதுவெனில், அநிர்வாச்சியமே (வாக்கினுல் சொல்லத்தகுந்ததல்லாதது). ஏன் சத்து முதலியவை அல்லவென்றுல், தத்துவஞானத்தினுல் பாதிக்கப்படுகிறதினுலே சத்தல்ல. முயல்கொம்பு மனிதக்கொம்பு ஆகாசத்தாமரை இவைபோல அசத்துமல்ல. ஏனென்றுல்—"நான் அக்ஞானி" என்று சகலராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறதினுலேதான். ஒன்றுக்கொன்று விரோத சுவரூபமானதினுல் சதசத்துமல்ல (சத்தும் அசத்தும் ஒன்றுக்கொன்று விரோத சுவபாவ மெப்படியென்றுல், வெளிச்சமும் இருளும்போல ஒன்றிருந்தால் மற்றென்றிருக்கமாட்டாது). ஸ்தூல ஆகாசமே சூக்ஷ்மமானது. அதைக் காட்டிலும் சூக்ஷ்மம் (தன்மாத்திரை என்கிற) அபஞ்சீகிருத ஆகாசம். அதைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானவை (சத்துவாதி) குணங்கள். அவைகளைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானது அக்ஞானம். ஆகையினுலே அக்ஞானமானது இவ்வித சூக்ஷ்மத்திற்கெல்லாம் மூலகாரணமா யிருப்பதினுலே அவயவமுள்ளதல்ல. அதுவே ஸ்தூல பதார்த்தமாகிய ஜகதாகாரமாய் பரிணமிக்கிறதினுலே அவயவமில்லாததுமல்ல. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் உபயாத்மகமுமல்ல. ஆத்மாவைக் காட்டிலும் (அக்ஞானமானது) அந்நியமானதென்றுல், அத்துவைத சுருதிகளுக்கு விரோதமானபடியினுலேயும் ஆத்மசத்தைத்தவிர வேறே சத்தில்லாததினுலேயும் அந்நியமானதல்ல. அந்நியமல்லவென்றுல், ஆத்மாவுக்குச் சக்தியில்லையென்று சொன்னதாக வாகும். பின்னும் "இவருடைய சிரேஷ்டமான சக்தியானது அநேகவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்கிற சுருதிக்கும் விரோதமாகும்.

ஆகையால், அன்னியமல்ல வென்பதும் கூடாது. பின்னும் ஆத்மாவை ஜடமென்றும் மாயையை சேதனமென்றும் சொல்ல வேண்டியதாகும். ஆத்மாவுக்கு அவித்தைமுதலிய பெயரும்வ ரும். சச்சிதாநந்த சுவரூபியான ஆத்மாவுக்கு அநிருத ஜடதுக்க மும் சொல்லவேண்டியதாகும். ஆகையால், அந்நியமானதல்ல. பின்ன (அந்நிய) த்திற்கும் அபின்னத்திற்கும் விரோதமாகையால் உபயாத்துமகமுமல்ல. ஆகையால், அக்ஞானம் வாக்குக் கெட்டி யதல்ல. இப்படி யிருக்கிற அநாதியான அக்ஞானத்தினலே அவி வேகமும் அதினலே அபிமானமும் அதினலே இராகத்துவேஷா திகளும் அவைகளினல் கருமமும் அதினலே சரீரமும் அதினலே சமுசாரதுக்கமும் ஆத்மாவுக்கு அக்ஞானத்தினலேயே பரம்பரை யாய் வருகிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆனல், அந்த சமுசாரதுக்கமானது எப்போது போகுமென்றலோ, சரீ ரம் போய்விட்டால் துக்கமும் போய்விடும். கருமம் நசித்தால் சரீரம்போய்விடும். இராகத்துவேஷாதிகள் நஷ்டமானல் கருமம் நசித்துப்போகிறது. அபிமானம் நசித்தால் இராகத்துவேஷாதி கள் நசிக்கின்றன. அவிவேகம் நசித்தால் அபிமானம் போய்விடு கிறது. அக்ஞானம் நசித்தால் அவிவேகம் போய்விடுகிறது. அக் ஞானமோவென்றல், அத்துவைதப் பிர்ம்ம சுவரூப ஆத்மாவாகிய தன்னை திருட நிச்சயத்தினலே "பிர்ம்மமே நான், நானே பிர்ம்ம" மென்கிற மகா வாக்கியார்த்தத்தின லுண்டாகிற ஞானத்தினலே நசித்துப்போகிறது. மற்றென்றினலு மல்லவென்று தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆனல் பிர்ம்மஹத்திமுதலிய மகா பாதகங்கள் கூட பிராயசித்த ரூபமான சத்கருமங்களால் முழுதும் நசித்துப் போகின்றன. அப்படிப்பட்ட கருமங்களுடைய சக்தியினலே அற்பமானதும் பொய்யானதுமான இந்த அக்ஞானம் ஏன் நசிக்க மாட்டாதென்றலோ கருமத்திற்கும் அக்ஞானத்திற்கும் விரோத மில்லை யானதினல்தான். மேகமானது அமாவாசை இருளை எப் படி விருத்திசெய்கிறதோ அப்படி கருமமானது அக்ஞானத்தை விருத்திசெய்கிறது, நிவிருத்தி செய்கிறதில்லை. அந்த இருளை சூரியன் எப்படி நிவிருத்தி செய்கிறனே அப்படி அக்ஞானத்தை ஞானமே நிவிருத்தி செய்கிறதேயன்றி கருமமல்ல.

[illegible]

ஆனுல், கருமமானது மூன்றுவித கரணங்களா லுண்டான தல்லவா? ஞானமும் அந்தக்கரணத்தினு லுண்டான விருத்திதானே? ஆகையால், ஞானமும் கருமமேயாகிறது. அதெப்படி அக்ஞானத்தை நாசம் செய்யும்?

நிஜம்தான் விருத்தியென்பது மனதிலிருந்துண்டான கருமம் தான். அந்த விருத்தியானது ரூபத்தை அறிகின்ற விஷயத்தில் கண்களைப்போல அக்ஞானத்தை நிவிருத்திக்கிற விஷயத்தில் ஞானத்திற்கு சாதனமாயிருக்கிறது. தானுக நிவிருத்தி செய்யத் தக்கதல்ல, ஞானமோ நித்தியமானது. அந்த ஞானமானது சுவரூபஞான்ம் விருத்திஞானமென இருவகைப்படும். அவைகளில் சுஷுப்தியில் அக்ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ஞான மெதுவோ அதுதான் சுவரூபஞானம். ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் விஷயங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது விருத்திஞானம். சூரியனுல் பிரகாசிக்கிற சுவற்றில் அநேக கண்ணுடிமூலமாய் அதே சுவற்றில் படுகிற சூரியகாந்திகளும் அந்தந்த காந்திகளுக்கிடையிடையில் சூரியனுடை பிரகாசமும்போல ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் விருத்தி ஞானப் பிரகாசமும் சுஷுப்தியில் சுவரூப ஞானப்பிரகாசமுமென்று அறியவேண்டியது. ஆனுல் ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் சுவரூப ஞானமில்லையோவெனில், சுவரூப ஞானமானது எப்போதும் எல்லா அவஸ்தைகளிலு மிருக்கிறது. விருத்திஞானம் சுஷுப்தியிலில்லை. விருத்திகளெல்லாம் அந்தக்கரண தருமங்கள்தான். ஞானமோ ஆத்ம சுவரூபமே. அந்த சுவரூபமாயிருக்கிற ஞானமானது விருத்திகளில் பிரவேசித்து அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறது. கேவலம் புத்தி விருத்திமாத்திரம் அக்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கச் சக்தியற்றது. ஆகையினுலே ஆத்மாவினுடைய அக்ஞானமும் ஆத்மாகார விருத்தியில் பிரவேசித்த சுவரூப ஞானத்தினுலேயே நசிக்கத்தக்கது. புத்தி விருத்தியினுலேயாவது அநேகம் ஆயிரம் கோடி கருமங்களினுலேயாவது நசிக்கத்தக்கதல்ல. சத்கருமமே பாபகருமத்தை நாசம்செய்வதுபோல் விருத்திஞானமே அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறது. மாணிக்கமானது சிலா (கல்) ரூபமானுலும் பிரகாசமுள்ளதா யிருப்பதினுலே ரத்ன தீபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

एवं वृत्तिज्ञानस्यापि मनोवृत्तिरूपत्वेऽपि स्वावि-
ष्टस्वरूपज्ञानयुक्तत्वात् ज्ञानमिति व्यवहारः गौणः - न क-
र्मत्वव्यवहारः- ननु सुषुप्तौ स्वरूपज्ञानस्याज्ञान-
प्रकाशकत्वे विरोधाभावाच्च - कथं ज्ञानं अज्ञानं नाशयेत्-
इति चेत् स्वरूपज्ञानस्याज्ञानेन विरोधाभावेऽपि वृत्ति-
ज्ञानस्याज्ञानेन विरोधोऽस्ति- वृत्तावाविष्टस्यापि ज्ञान-
स्य स्वरूपज्ञानत्वात्- कथं अज्ञानविरोध इति चेत् तृणा-
देः प्रकाशकेनादित्यकिरणस्य तेन विरोधाभावेऽपि-
सूर्यकान्ते प्रविष्टस्य तस्यैव तृणादिदाहकत्वेन
तेन विरोधः- तथा स्वरूपज्ञानस्य केवलस्याज्ञानेन वि-
रोधाभावेऽपि वृत्तिविशिष्टस्य तस्य अज्ञानेन विरोधो-
ऽस्ति- तेन वृत्तिज्ञानेन अज्ञानतत्कार्ययोर्नाशेऽपि वृत्तेस्तत्प्र-
विष्टज्ञानस्यापि विद्यमानत्वात् कथमद्वैतं सिध्येत्- कतक-
रेणुन्यायेन वृत्तिज्ञानं अज्ञानं तत्कार्यञ्च निवर्त्य स्वयम-
पि स्वयमेव निवर्तते- वृत्तिनाशे सति वृत्तौ प्रतिबिम्बितं
ज्ञानमपि बिम्बभूतं स्वरूपज्ञानमेवाप्नोति - ततश्चा-
द्वैतं स्वरूपमेवावशिष्यते - एवं ज्ञानेनैवा-
ज्ञानस्य विनाशः एवंभूतं ज्ञानं तु विचारेणैव
भवति - न तु कर्मभिस्तपसा योगाभ्यासेन वा॥

இப்படியே விருத்திஞானமானது மனோவிருத்தி ரூபமானாலும் தன்னிடத்தில் பிரவேசித்திருக்கிற சுவரூப ஞானத்துடன் கூடியிருப்பதினாலே ஞானமென்கிற வியவகாரம் கௌணம் (முக்கியமல்லாதது அல்லது இரண்டாம்பக்ஷமானது). கருமமென்கிற வியவகாரமில்லை. அப்படியானால் சுஷுப்தியில் சுவரூபஞானமானது அஞ்ஞானத்தைப் பிரகாசம்செய்வதில் விரோத மில்லாததினாலே (அஞ்ஞானத்தை சுவரூபஞானம் பிரகாசம் செய்யுமானால் அதொன்றுக்கொன்று விரோதமல்ல வாகையால் விரோதமன்றி அனுகூலமாயிருக்கிற) ஞானம் அஞ்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறதென்பது எப்படி பொருந்துமென்றால், சுவரூபஞானத்திற்கு அஞ்ஞானத்தோடு விரோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடு விரோதமுண்டு. விருத்தியில் பிரவேசித்த ஞானமும் சுவரூபஞானமாகையால் எப்படி அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியா யிருக்கலாமென்றால், திருணம் (அற்பமான புல், பஞ்சு) முதலியவைகளைப் பிரகாசம் செய்கிற சூரியகிரணத்திற்கு திருணத்துடன் விரோதமில்லாவிட்டாலும் சூரியகாந்தத்தில் பிரவேசித்த சூரிய கிரணமானது திருணத்தை எரித்து விடுவதினாலே விரோதியா யிருக்கிறதுபோல சுவரூப ஞானத்திற்கு அஞ்ஞானத்துடன் விரோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடுகூடிய சுவரூப ஞானத்திற்கு அஞ்ஞானத்தோடு விரோத மிருக்கிறது. அப்படியானால் விருத்தி ஞானத்தினால் அஞ்ஞானமும் அதின் காரியமும் நாசமானாலும் விருத்தியும் அதில் பிரவேசித்த ஞானமும் (இரண்டாக) இருக்கிறபடியால் அத்துவைத மெப்படி சித்திக்குமென்றாலோ, தேத்தாங்கொட்டை நியாயப்படி (தேத்தாங்கொட்டையானது தண்ணீரிலுள்ள அழுக்கைப்போக்கி அவ்வழுக்குடன் தானும் அடியில் தங்கிவிடுவதுபோல) விருத்திஞானமும் அஞ்ஞானத்தையும் அதின் காரியத்தையும் நசிக்கச்செய்து தானும் தானாகவே நசித்துப்போகிறது. விருத்தி நாசமானால் விருத்தியில் பிரதிபலித்த ஞானமும் தனக்கு பிம்பமான சுவரூபஞானத்தையே யடைகிறது. பிறகு அத்துவைதமாகிய ஆத்ம சுவரூபமட்டுமே மிஞ்சுகிறது. இப்படி ஞானத்தினாலேயே அஞ்ஞானம் நாசமாகிறது. இப்படிப் பட்ட ஞானமானது ஆத்ம விசாரத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. கருமங்களினாலேயாவது தபசினாலேயாவது யோகாப்பியாசத்தினாலே யாவ துண்டாகிறதில்லை.

ज्ञानं वस्तुतन्त्रं कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तु-
मशक्यं । उपासनायोगादयः पुरुषतन्त्राः कर्तुमक-
र्तुमन्यथाकर्तुं शक्याः । ताभ्यां चित्तैकाग्र्यमणिमाद्य-
ष्टैश्वर्यं च साध्यते । न तु ज्ञानं । उपासनायोगौ म-
नोव्यापाररूपत्वात्क्रियात्मकौ न वस्तुतन्त्रौ । तस्मा-
द्वस्तुतन्त्रं ज्ञानं कर्मणा नायाति । किंतु विचारेणैव
साध्यं । शालग्रामरत्नसुवर्णादिवस्तुनिर्णयो लक्षण-
परीक्षाभ्यां निकषेणैव कर्तव्यः । न तु स्नानसंध्यावन्द-
नप्राणायामादिना कस्यापि साध्य इति निश्चयः । एवमात्मज्ञा-
नमपि आत्मानात्मविचारं विनोपासनादिभिः साध्यं न भव-
ति । तस्मान्मुमुक्षुरितरव्यापारं विहाय श्रवणमन-
नाभ्यां सदा आत्मानात्मविचारमेव कुर्यात् । य एवं तदेक-
परः । स इहैव जन्मनि संसारबन्धाद्विमुक्तः सन् जीवन्मुक्तिं
विदेहमुक्तिं च प्राप्नोति । एवं सकलवेदान्ताः घोषयन्ति ।
एवमयोक्तं । हे पुत्र त्वं विश्वासेन गृहीत्वा चिन्मा-
त्रेण तिष्ठ । न तु कदाचिदपि कर्त्रादिरूपेण तिष्ठ ॥

इति मनने षष्ठवर्णकं समाप्तम्.

सप्तवर्णकप्रारम्भः.

ओं, अस्मिन् सप्तवर्णके आत्मानात्मविवेकः । तस्माज्जा-
तं ज्ञानं ब्रह्मकैवल्यञ्च कथ्यते ।

ஞானமானது வஸ்து தந்திரம் (ஆத்ம வஸ்துவினுடையது) ஆகையினலேயே (அந்த ஞானத்தை) செய்கிறதும் செய்யாமல் விடுகிறதும் வேறே ஒன்ருக செய்கிறதும் அசாத்தியம். உபாசனை யோகம் இவைகள் புருஷதந்திரம் (புருஷனுடையது) ஆனபடியினலே செய்கிறதற்கும் செய்யாமல் விடுகிறதற்கும் வேறேயாய்ச் செய்கிறதற்கும் சாத்தியமானவை. உபாசனையோகம் இவைகளினல் சித்தத்தை ஓரிநிலையில் நிறுத்தலும் அணிமாதி அஷ்டைசுவரியமும் சாதிக்கப்படுகின்றன. உபாசனை யோகங்களினல் ஞானம் சாதிக்கப்படுகிறதில்லை. உபாசனையோகங்கள் மனோ வியாபாரரூப மானதினல் கரும சுவரூபங்களேயன்றி வஸ்து தந்திரமானவையல்ல. ஆகையால் வஸ்து தந்திரஞானம் கருமத்தினலுண்டாகிறதில்லை. விசாரத்தினலேயே யுண்டாகவேண்டும். ஸாளிக்கிராமம் இரத்தினம் சுவர்ணம் இவை முதலியவைகளுடைய வஸ்து நிச்சயமானது லக்ஷண பரிக்ஷையினலேயும் உரைத்துப் பார்ப்பதினலேயுமாகத் தக்கதேயன்றி ஸ்நானம் சந்தியாவந்தனம் பிராணயாமம் முதலியவைகளினல் ஒருவனுக்கு சாத்தியமென்று நிச்சிக்கக்கூடாது. இப்படியே ஆத்மஞானமும் ஆத்மா னத்துமவஸ்து விசாரமன்றி உபாசனதிகளால் சாதிக்கிறது சாத்தியமல்ல, ஆகையினலே முமுக்ஷுவானவன் இதரமான காரியங்களைவிட்டு சிரவணம் மனனம் இவைகளினலே எப்போதும் ஆத்மா னத்ம விசாரமே செய்யவேண்டியது. எவனிந்தப்பிரகாரம் அந்த விசாரமே செய்துகொண் டிருக்கிருனே அவன் இந்த ஜன்மத்தில்தானே சமுசார பெந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனுய் ஜீவன் முக்தியையும் விதேக முக்தியையும் அடைகிருன். இப்படிச் சகல வேதாந்தமும் முறையிடுகிறது. இப்படியென்னல் சொல்லப்பட்டதை ஓ புத்திராநீ! விசுவாசத்தினலே கிரகித்து சின்மாத்திரமாக விருக்கவேண்டியது. ஒருபோதும் கருத் திருத்துவாதி ரூபமா யிருக்கக்கூடாது.

ஆருவது வருணகம் முற்றிற்று.

---

௭ - வது வருணகம்.

ஓம். இவ்வேழாவது வருணகத்தில் ஆத்மா னத்தும விவேகமும் அதினலுண்டாகிற ஆத்மஞானமும் அதினலுண்டாகிற பிர்ம்ம கைவல்லியமும் சொல்லப்படுகிறது.

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 - 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌶𑍃𑌣𑍁 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 - 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 - 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 - 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌿𑌂𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌨𑍃𑌤𑌜𑌡𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 - 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 - 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌵𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 - 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌷𑌟𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌨 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵𑌂 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌕𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌨 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌸𑍍𑌤𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌯𑌾𑌤𑌿 "𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑌾𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿॥" 𑌸𑌕𑌲𑌜𑍀𑌵𑌮𑌾𑌤𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿 - 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌤𑌦𑌾 𑌮𑌹𑌾𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌅𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌯𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌭𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑍈𑌰𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌯𑌾𑌮𑌶𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌹𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿॥

ஆத்மானுத்ம விவேகத்தினு லாத்தும ஞானமுண்டாகிற தென்று சொல்லப்பட்டதல்லவா, அந்த ஆத்மா யார்?

ஆத்மா மூன்று சரீரங்களுக்கும் விலக்ஷணன். மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் சாக்ஷி. பஞ்சகோசங்களுக்கும் அந்நியன். சச்சிதானந்த லக்ஷணன். அனுத்துமாவோ மூன்று சரீரங்களும்தான். அவைகளின் இலக்ஷண மெதுவெனில் அநிருத ஜடதுக்க ரூபம் தான். அது வியஷ்டி ஸமஷ்டி சுவரூபமாயிருக்கிறது. இந்த ஸமஷ்டி வியஷ்டி லக்ஷணம்முதல் வருணகத்திலேயே சொல்லப்பட் டிருந்தாலு மிவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. வனம் ஸமஷ்டி. விருக்ஷம் வியஷ்டி. சகலமும் ஸமஷ்டி. ஒருபாகம் வியஷ்டி. இப்படியே சரீரத்திரயமும் (மூன்றுசரீரமும்) வியஷ்டி ஸமஷ்டி சுவரூபமாயிருக்கின்றன. அதெப்படியெனில், ஸமஷ்டி ஸ்தூலசரீரம் ஸமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரம் ஸமஷ்டி காரணசரீரம் என்றும் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரம் வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரம் வியஷ்டி காரணசரீரமென்றும் மூன்று சரீரங்களும் ஸமஷ்டி வியஷ்டி ரூபத்தினுல் ஆறுவிதமா யிருக்கின்றன. ஆத்மாவுக்கு ஸமஷ்டி உபாதியினுலே ஈசுவரத்துவமும் வியஷ்டி உபாதியினுலே ஜீவத்துவமுமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. ஏனென்ருல்—ஆத்மா ஒன்ருனபடியினுலேதான். ஆத்மாவுக்கு மாயோபாதியினுல் ஈசுவரத்துவமும் அவித்தியோபாதியினுல் ஜீவத்துவமுமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. வாஸ்தவமென்று எதுவரையில் அறிகிருனே அதுவரையில் பெந்தம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. "(ஆத்மாவானவன்) மாயையாகவும் அவித்தையாகவும் தானுகவேஆய் ஜீவேசுவரர்களாகச் செய்துகொள்ளுகிருன்" என்று சகல ஜீவர்களுக்கும் தாயாரான சுருதி உபதேசம் செய்கிறது. ஈசுவரனுக்கு ஸமஷ்டி காரண சரீரத்தில் அபிமானமில்லை. அதேனெனில், மகா சுஷுப்தியில் (மகாப்பிரளயத்தில்) அகங்காரம் நசித்துப்போவதினுலே அபிமானமுண்டாகக் காரணமில்லாமையே. இந்த ஸமஷ்டி காரணுேபாதிகனுன ஈசுவரன் அவ்வியாகிருதன் அந்தரியாமி என்றும் சொல்லப்படுகிருன். இவன் உத்தம பக்தர்களான ஜீவர்களால் உபாசிக்கப்படுகிருன். இவனுடைய உபாசனையில் அசக்தர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு சுருதியானது ஸமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரோபாதிகனுன ஈசுவரனுடைய உபாசனையை யுபதேசிக்கிறது. அவனுக்கு ஹிரண்ணியகருப்பன் சூத்திராத்துமா மகாப்பிராணன் என்று பெயர்க ளிருக்கின்றன.

[illegible]

இவனுக்கும் ஹிரண்ணியகருப்ப சூக்ஷ்மசரீரத்தி லபிமான மிருக்கிறதோ இல்லையோவென்றால்—(அபிமானத்தை யுண்டாக்கிற அகங்கார மிருந்தாலும்) அப்போது சுவப்நாவஸ்தை யாகையாலும் அபிமானத்திற்கு ஆசிரயமான ஸ்தூலசரீரப் பிரவேசமில்லாததினாலேயும் சூக்ஷ்மசரீரத்தில்கூட ஈசுவரனுக் கபிமானமில்லை. இந்த சூக்ஷ்ம உபாதிகனான ஈசுவரனுடைய உபாசனையில் அசமர்த்தர்களான ஜீவர்களைக்குறித்து ஸமஷ்டி ஸ்தூலோபாதிகனான ஈசுவரனுடைய உபாசனையை சுருதி விதிக்கிறது. அந்த ஈசுவரனுக்கு விராட்டென்றும் வைராஜனென்றும் வைசுவாநரனென்றும் பெயர்களிருக்கின்றன. இவனுக்கு ஸமஷ்டி ஸ்தூலசரீரத்தில் அபிமானமுண்டோ யில்லையோவெனில் விசாரிக்குங்காலில்லை. அதேனென்றால், சகலமான ஜீவர்களுடைய சரீரங்களொன்றுபட்டு இவனுடைய சரீரமாக விருக்கிறபடியினாலேயும் விலக்கத்தக்கவனாக நானென்று ஒரு எதிரி யில்லாததினாலேயும் தான். இப்படி ஸமஷ்டி சரீரங்களோடுகூடிய ஈசுவரனை உபாசிக்கிறதற்கு அசக்தர்களான ஜீவர்களுக்கு சுருதியானது இராஜஸ ஸாத்துவீக தாமஸ மூர்த்தியுடன் சேர்ந்த சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்கார கருத்தாவான பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரரூப பெயர்களையுடைய துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனத்தின்பொருட்டு மத்ஸிய கூர்மம் முதலிய அவதார கருத்தாவான ஈசுவரனுடைய உபாசனையை விதிக்கிறது. இப்படி பிரும்மா முதலான ரூபத்தை யடைந்த ஈசுவரனுக்கு அந்தந்த ரூபத்தில் அபிமானமுண்டோ யில்லையோவெனில் அபிமானமிருக்கிறது. அபிமான மில்லாவிட்டால் அந்தந்த மூர்த்திமூலமாய் சிருஷ்டி முதலிய காரியத்தைச் செய்யக்கூடாமையாகும். ஆகையால் அபிமானமிருக்கவே யிருக்கிறது. ஈசுவரனுக்குங்கூட ஜீவனைப்போ லபிமான மிருக்குமானால் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஈசுவரனுக்கு விசேஷ மென்னவென்றாலோ விசேஷ மிருக்கிறது. அதெப்படியெனில் ஜீவர்களுக்கு தன் தன் தேகத்தில் அகங்காரமும் மமகாரமும் எப்போது மிருக்கின்றன. ஈசுவரனுக்கோ தேகாபிமானமானது லோக ரக்ஷணையின்பொருட்டு கிருபையினாலே அவசியமானபோது ஈசுவரனாலே கற்பிக்கப்படுகிறது. எப்படியென்றால் கூத்தில் வேஷதாரி போல. இப்படி ஜீவாபிமானத்திற்கும் ஈசுவராபிமானத்திற்கும் வெகு பேதமிருக்கிறது.

[illegible]

மூர்த்தி சுவரூபமான இந்த ஈசுவரோ பாசனையைச்செய்ய
சக்தியில்லாதவர்களுக்கு சாஸ்திரமானது மூர்த்திரூபமாய் கற்பிக்
கப்பட்டிருக்கிற செம்புமுதலிய விக்கிரக உபாசனையை விதிக்
கிறது. அதினலே அநேகர்கள் பிரதிமைகளை ஈசுவர புத்தியினலே
உபாசிக்கிருர்கள். பிரும்மாமுதலிய சகல மூர்த்திகளிலேயும் அந்
தந்த பிரதிமைகளிலேயும் அந்தரியாமியான பரமேசுவரன் ஒருவ
னே யிருந்துகொண்டு அந்தந்த உபாசகர்களுக்குப் பலனைக்கொடு
க்கிருர். மூடர்கள் ஈசுவரனுடைய சர்வ சுவரூபமான இருப்பை
அறியாமல் அங்கங்கே வேறுவேறு ஈசுவரனிருக்கிறதாகவெண்ணி
கலகம் செய்துகொள்ளுகிருர்கள். அந்தரியாமியான ஈசுவரன்
ஒருவனேயன்றி வேறுவேறல்ல. எவ்விடத்திலும் ஈசுவரன் (ஒரே
மாதிரியாய்) ஒருவனுகவே யிருந்தால் அந்தந்த மூர்த்திபேதத்
தை யங்கீகரித்து அந்தந்த உபாசனைபேதத்தை சாஸ்திரமானது
எப்படி விதித்ததென்ருல் (வியாதியை யனுபவிக்கிற குழந்
தைக்கு வியாதியை நிவிருத்திக்க பக்ஷமுள்ளதா யானவள் மரு
ந்துகொடுக்க உத்தேசித்து மருந்தென்பதை முதலில் வெளிப்
படுத்தினல் அதைக் குழந்தை உண்ணமாட்டாதென்று தெரிந்து
சர்க்கரை கற்கண்டு முதலிய ருசியான வஸ்துக்களை வெளிக்குக்
காண்பிவித்து அந்த ஆசையில் குழந்தை பற்றுள்ளதா யிருக்கை
யில் மருந்தை உள்ளுக்குக் கொடுத்து வியாதியை சுவஸ்தப் படுத்
துவதுபோல் மூர்த்திரூபமாயும் பிரதிமை ரூபமாயும் உபாசித்து
விசுவாசத்தை அடைந்திருக்கிறவர்களான) வெளிப் பார்வையி
லிருக்கிறவர்களை மெள்ளமெள்ள உள்பார்வையில் (தன்னுடைய
ஆத்ம சுவரூபத்தை அறிவதில்) திருப்பி பரமாத்துமாவே ஜீவாத்
மா வேறல்லவென்று போதித்து அவர்களுக்கு முக்தியை கொடுக்
கிறதற்காகவே வெகுகாலந்துடங்கி இருக்கிற பேதத்தை ஒப்புக்
கொண்டு அவர்களுடைய புத்தியை யநுசரித்துப் பேதமாக சாஸ்
திரமானது உபாசனையை விதிக்கிறதேயன்றி அப்படியே அவர்க
ளிருக்கவேண்டுமென்கிற தாத்பரியத்தோடல்ல. இந்தப்பிரகா
ரம் ஈசுவரனுகிய பரமாத்துமாவுக்கு மூன்று சரீர உபாதியினலே
ஈசுவரத்துவம் சித்தியானவிதம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது
ஒரே பரமாத்துமாவுக்கு வியஷ்டியாகிற மூன்று சரீர உபாதியி
னலே ஜீவத்துவம் சித்தியாகிறவிதம் சொல்லப்படுகிறது.

[illegible]

வியஷ்டி காரண சரீரத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற அந்த பரமாத்துமாவுக்கே பிராக்ஞன் பாரமார்த்திகன் அவித்தியா வச்சின்னனென்று பெயர்களுண்டு. வியஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பரமாத்துமாவுக்கு தைஜஸன் சுவப்நகற்பிதன் பிராதிபாஸிகன் என்கிற பெயர்களுண்டு. வியஷ்டிஸ்தூல சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பரமாத்துமாவுக்கு விசுவன் வியாவகாரிகன் சிதாபாசன் என்று பெயர்களுண்டு. இந்த ஜீவனுக்கு இம்மூன்று தேகங்களும் என்னப் பிரயோஜனத்திற் கெனில் பிரயோஜன மிருக்கிறது. எப்படியென்றால், அந்தக் கரணப் பிரதிபிம்பன் ஜீவன். ஆகையால் ஜீவனுக்கு முதலில் சூக்ஷ்மசரீரம் அவசியம் வேண்டியதா யிருக்கிறது. பின்பு ஸ்தூலசரீரமன்றி கருமம் செய்யக்கூடா தாகையினலே ஸ்தூல சரீரமும் வேண்டிய தவசியமாகிறது. இவ்விரண்டு காரிய சரீரங்களுக்கும் காரணமன்றி யிருப்பில்லை யாகையினலே காரணசரீரமும் அவசியம் வேண்டியது. இப்படி ஜீவனுக்கு மூன்று சரீரமும் அவசியமா யிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கு இந்த மூன்று வியஷ்டி சரீரத்திலேயும் அபிமானமுண்டா யில்லையா வென்று விசாரிக்குங்கால் அபிமான மிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஜீவனுக்குக் கருமம் செய்வதில் சரீராபிமான மில்லாதிருந்தால் கருத் திருத்துவம் பொருந்தாது. கருமமும் கருத்திருத்துவமு மில்லாவிட்டால் சரீரமே யுண்டாகமாட்டாது. சரீரமில்லாவிட்டால் ஜீவத்துவமே யுண்டாகிறதில்லை ஆகையால், ஜீவனுக்கு அபிமானமிருக்கிறது. இப்படிப் பரமாத்துமா வொருவரோ வியஷ்டி ஸமஷ்டி யுபாதிகளினலே ஜீவேசுவரரூபத்தை அடைந்தார். அதெப்படிப்போலென்றால், ஒரே தேவதெத்தனுக்கு புத்திரன் பௌத்திரன் என்கிற உபாதியினலே பிதா என்றும் பிதாமகனென்று மிரண்டு பெயர்களுண்டா யிருக்கின்றன. அப்படிப்போல அவித்தை மாயை இந்த உபாதிகளினலே ஒரு ஆத்மாவுக்கே ஜீவேசுவரத்துவம் விளங்குகிறது. இந்த திருஷ்டாந்தத்தினல் ஒருவனுக்கே இரண்டு பெயர் பொருந்தும். கிஞ்சிக்ஞத்துவம் சர்வக்ஞத்துவம் முதலிய விசேஷ பேதத்திற்கு திருஷ்டாந்த மெப்படியெனில், ஒரே ஜலமானது பெரிய ஏரிரூபமாயிருந்துகொண்டு ஒரு கிராமத்தை சம்ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் மகா சக்தியை யுடையதா யிருக்கிறது.

𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌘𑌟𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌨𑍍 𑌏𑌕𑌗𑍃𑌹𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌽𑌲𑍍𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌜𑌾𑌤𑌮𑍍 - 𑌅𑌪𑌿 𑌚𑍈𑌕𑍋 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌬𑌹𑍁𑌦𑍂𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌮𑌹𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌲𑍍𑌪𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍃𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌾𑌲𑍍𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌥𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌮𑌲𑍍𑌪𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌞𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍 - 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑌿 - 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 - 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 - 𑌪𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍍𑌵𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 - 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣 𑌇𑌤𑌿 - 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌂𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚𑍈𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿॥

அதுவே குடத்தி லிருந்துகொண்டு ஒருவீட்டை சம்ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் அற்பசக்தியுடையதா யிருக்கிறது. மேலும் ஒரே அக்கினியானது பெரியபந்தத்தி லிருந்துகொண்டு வெகுதூரம் வரையில் பிரகாசம் செய்கிற மகாசக்தியை யுடையதா யிருக்கிறது. அதுவே அற்பமான ஒரு திரியிலிருந்துகொண்டு ஒரு வீட்டைமட்டும் பிரகாசப்படுத்துகிற அற்ப சக்தியுடையதா யிருக்கிறது. இப்படிப்போல ஆத்மாவுக்கும் பெரிய காரணமாகிய மாயோபாதியினால் சர்வக்ஞத்துவமும் அற்பகாரிய ரூபமாகிய அவித்தியோ பாதியினாலே கிஞ்சிக்ஞத்துவமும் வந்தன. இதினால் சர்வக்ஞாத்மா கிஞ்சிக்ஞாத்மா என இரண்டாத்துமா வில்லை. ஆகையினாலே வேதாந்த சாஸ்திரமானது தத்பதத்திற்கும் துவம் பதத்திற்கும் சம்பந்தத் திரயத்தினாலே (மூன்று சம்பந்தத்தினாலே) அகண்டத்துவத்தைப் போதிக்கின்றது. சம்பந்தத்திரயமெதுவெனில், இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு ஸாமானாதி கரண்ணிய ஸம்பந்தம். இரண்டு பதார்த்தங்களுக்கு விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்தம். இரண்டு பதங்களுடனாவது இரண்டு பதார்த்தங்களுடனாவது பிரத்தியகாத்துமாவுக்கு லக்ஷிய லக்ஷண சம்பந்தம். இப்படி சம்பந்தம் மூன்றுவிதம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம், அந்த இந்த தேவதத்தன். என்பதில் சம்பந்தத்திரய மிருக்கின்றன "அந்த" என்கிற பதத்திற்கும் "இந்த" என்கிற பதத்திற்கும் தேவதத்த பிண்டமே ஸமானாதிகரணம் (அதாவது அந்த தேவதத்தன்தான் இவன் என்று சொன்னதாக வாயிற்று. அந்த அல்லது அவன் என்றால், முன்னாலே பார்க்கப்பட்ட அவன்தான் இப்போது பார்க்கப்படுகிறவன். இதில் பார்க்கப்பட்ட புருஷன் ஒருவனாலும் அவன் இவன் என்ற இரண்டு பதங்களும் தேவதத்தனென்கிற ஒரு தேகத்தைக் குறிக்கிறதேயன்றி வேறொன்றை குறிக்கிறதில்லை. இது சாமானாதிகரண்ணிய சம்பந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது.) ஆகையால் இரண்டு சப்தத்திற்கும் சாமானாதி கரண்ணிய சம்பந்த மிருக்கிறது. இதுபோல தத்பதத்திற்கும் துவம் பதத்திற்கும் ஒரே சைதன்னியம்தான் சமானாதி கரணமாகையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் சாமானாதி கரண்ணிய சம்பந்த மிருக்கிறது.

தத்கால தத்தேசவிசிஷ்ட தேவதத்தவாசக ஸ இதி சப்தார்த்த-
ஸ்ய ஏதத்கால ஏதத்தேசவிசிஷ்ட தேவதத்தவாசக அயம் சப்தார்த்த-
ஸ்ய சாந்யோந்யபேதவ்யாவர்த்தகத்வேந அந்யோந்யம் விசேஷ-
ண விசேஷ்யபாவ ஸம்பந்தோஸ்தி - ததா ஸர்வஜ்ஞத்வ பரோக்ஷ-
த்வாதி விசிஷ்ட சைதந்யவாசக தத்பதார்த்தஸ்ய கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞத்வா ப-
ரோக்ஷத்வாதி விசிஷ்ட சைதந்யவாசக த்வம்பதார்த்தஸ்ய ச
அந்யோந்யபேதவ்யாவர்த்தகத்வேந அந்யோந்யம் விசேஷண விசே-
ஷ்யபாவ ஸம்பந்தோஸ்தி - ததா தத்த்வம்பதயோ: தத்பதார்த்த-
யோர்வா அகண்ட ஸச்சிதாநந்தக்ரஹணே விருத்தாம்சம் விஹா-
ய அவிருத்தாம்சஸ்ய சுத்தசைதந்யமாத்ரஸ்ய லக்ஷ்யத்வேந லக்ஷ்ய ல-
க்ஷணபாவஸம்பந்தோஸ்தி - அயமேவ லக்ஷ்யலக்ஷணபாவ ஸம்பந்-
தோ பாகத்யாகலக்ஷணேதி - ஜஹதஜஹல்லக்ஷணேதி ஜாநீஹி - தத்
கதமிதி சேத் - சாஸ்த்ரேஷு வாக்யார்த்தக்ரஹணே முக்யவ்ருத்தி:
குணவ்ருத்தி: லக்ஷணாவ்ருத்திரிதி வ்ருத்தித்ரயமஸ்தி - ராஜா கச்சதீதி வா-
க்யார்த்தே முக்யவ்ருத்தி:॥

இவைகளுடன்சேர்ந்த தேவதத்த வாசகமான "அவன்" என்கிற பதத்தினுடைய அர்த்தத்திற்கும், இந்தக்காலம் இந்தத்தேசம் இவைகளுடன் சேர்ந்த தேவதத்த வாசகமான "இவன்" என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதத்தை விலக்கிக்காட்டுவதினுலே ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷியமாகிறது. ஆகையால், இதில் விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்த மிருக்கிறது. அப்படிப்போல சர்வக்ஞத்துவம் பரோக்ஷத்துவம் முதலானவைகளுடன் கூடிய சைதன்னிய வாசகமாகிய தத்பதார்த்தத்திற்கும் கிஞ்சிக்ஞத்துவம் அபரோக்ஷத்துவம் முதலானவைகளுடன் கூடிய சைதன்னிய வாசகமாகிய துவம் பதார்த்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதத்தை விலக்குவதினுல் அந்நியோந்நிய விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்த மிருக்கிறது, ("அவன்" "இவன்" என்கிற பதங்களுக்காவது அந்தப் பதங்களுடைய அர்த்தங்களுக்காவது அகண்டார்த்தமாகிய தேவதத்த பிண்டமாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவதினுல் விரோதாம்சத்தைத்தள்ளி விரோதமில்லாத "தேவதத்தன்" என்கிறது மாத்திரமான லக்ஷியத்தினுலே லக்ஷ்ய லக்ஷணபாவ சம்பந்தமிருக்கிறது) அப்படிப்போல தத்துவம் பதங்களுக்காவது அந்தப் பதார்த்தங்களுக்காவது அகண்ட சச்சிதாநந்தத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளுவதில் விரோதாம்சத்தைத்தள்ளி விரோதமில்லாத அம்சமாகிய சைதன்னிய மாத்திரத்தைக் குறிக்கிறபடியினுலே லக்ஷிய லக்ஷணபாவ சம்பந்தமிருக்கிறது. இந்த லக்ஷிய லக்ஷண பாவ சம்பந்தத்தையே பாகத்தியாக லக்ஷணமென்றும் ஜகத ஜகல் லக்ஷணமென்றும் அறியவேண்டியது. அதெப்படியெனில் சாஸ்திரங்களில் வாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை கிரகிக்கிற விஷயத்தில் முக்கியவிருத்தி, குண விருத்தி, லக்ஷணவிருத்தி என மூன்று விருத்திகளுண்டு. இராஜா போகிருனென்கிற வாக்கியார்த்தத்தில் முக்கிய விருத்தியிருக்கிறது (அதெப்படியெனில் யானை குதிரை ரதம் சேனை முதலியவைகள் போவதைப்பார்த்து இதென்னவென்று ஒருவன் மற்ருருவனை கேட்கிருன். அதற்கவன் இராஜா போகிருனென்கிருன். அதினுல் அவ்வளவு சேனை முதலியவைகளுக்கு முக்கியமான இராஜாவை சொன்னதினுல் மற்றவைகளைச் சொன்னதாகவே ஆயிற்று. இதில் இராஜா முக்கிய விருத்தி.

நீலோத்பலம் இதி வாக்யயோ: அக்நிர்மாணவக இதி குணவ்ருத்தி:

லக்ஷணாவ்ருத்திஸ்த்ரிவிதா - ஜஹல்லக்ஷணா அஜஹல்லக்ஷணா ஜஹதஜ

ஹல்லக்ஷணா இதி - கங்காயாம் கோஷ: ப்ரவஹதி சோணோ

தாவதி ஸோயம் தேவதத்த இதி வாக்யேஷு லக்ஷணா வ்ருத்தித்ரயஸ்ய

உதாஹரணவாக்யானி ||

நீலோத்பலம் என்பதிலும் அக்கிநிர்மாணவகன் என்பதிலும் குணவிருத்தி யிருக்கிறது (அதாவது, நீலம் உத்பலம், நீலம் புஷ்பமென்றுச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு நீலவருணமுள்ள ஒரு புஷ்பத்தையே கிரகிக்கவேண்டும். அப்படியே அக்கிநி மாணவகன், என்றால், மாணவகன் அக்கிநி என்றுச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு அக்கிநியைப்போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற வாலிபன் என்பதை கிரகிக்கவேண்டும். இதுதான் குணவிருத்தி) இலக்ஷணா வித்தியானது ஜஹல்லக்ஷணை அஜஹல்ல்க்ஷணை ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை என மூன்றுவகைப்படும். இதற்கு முறையே கெங்கையில் கோஷமிருக்கிறது, செவப்பு ஓடுகிறது, அந்த இந்த தேவதத்தன், என்பவைகள் திருஷ்டாந்தம் (எப்படியெனில் விட்டலக்ஷணை விடாதலக்ஷணை விட்டும் விடாதலக்ஷணை என மூன்றுவகை. விட்டலக்ஷணையாகிய ஜஹல் லக்ஷணையாவது—கெங்கையில் விசேஷ மென்னவென்று ஒருவன் கேட்டதற்கு மற்றொருவன் கெங்கையில் கோஷம் (இடைச்சேரி) இருக்கிறதென்றான். கெங்கைஎன்கிற பதத்திற்கு பிரவாகம் அர்த்தமாகையால் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்பது பொருந்தாது. அதினாலே பிரவாகத்தைவிட்டு பிரவாகத்தோடு கூடியிருந்த கரையிலிருக்கிற இடைச்சேரியை கிரகிக்கவேண்டியது. இதுதான் விட்டலக்ஷணை. அதாவது, சொன்னவார்த்தையின் வாஸ்தவ அர்த்தத்தைவிட்டு வேறே அர்த்தத்தில் கிரகிப்பது. விடாதலக்ஷணை என்கிற அஜஹல்லக்ஷணையாவது—செவப்பு குதிரையும் வெள்ளைப்பசுவும் ஓடுகிறதாவென்று ஒருவனைக் கேட்டபோது செவப்பு ஓடுகிறதென்றான். செவப்பு (வருணம்) குதிரையைவிட்டுத் தனிமையாய் ஓடாதாகையால் குதிரையை விடாமல் செவப்புக்குதிரை யோடுகிறதாக அர்த்தம் செய்யவேண்டும். இது விடாதலக்ஷணை. விட்டுவிடாத லக்ஷணை ஏதெனில் "அந்த இந்த தேவதத்தன்" என்கிறபதத்தில் ஐந்துவருஷத்திற்குமுன் திருப்பதியில் பார்த்த அந்த தேவதத்தன் ஐந்து வருஷத்திற்குப்பிந்தி ஸ்ரீரங்கத்தில்பார்த்த இந்த தேவதத்தன்தான் என்கிற வியவகாரத்தில் அந்தத்தேசம் அந்தக் காலம் இந்தத்தேசம் இந்தக்காலம் இவ்விரண்டையும் சமப்படுத்துவது அசாத்தியம்.

एतद्देशकालद्वयं परित्यज्य देवदत्तैक्यग्रहणे विरोधाभावाच्च - लक्षणावृत्तिराश्रीयत इति ज्ञेयम् - तत्त्वंपदयोर्वाच्यार्थौ लक्ष्यार्थौ च कथ्येते - माया - मायाप्रतिबिम्बः - मायाधिष्ठानब्रह्मचैतन्यमित्येतत्त्रयम् एकीकृत्य तत्पदवाच्यार्थः - ब्रह्ममात्रं तत्पदलक्ष्यार्थः - अविद्या - अविद्याप्रतिबिम्बः - अविद्याधिष्ठानसाक्षिचैतन्यमित्येतत्त्रयम् एकीकृत्य त्वंपदवाच्यार्थः - साक्षिकूटस्थचैतन्यमात्रं त्वंपदलक्ष्यार्थः - तत्त्वंपदवाक्यार्थग्रहणे वाच्यार्थयोः जीवेश्वरयोर्विरोधाच्च - तयोर्विरुद्धांशं विहाय अविरुद्धांशं ब्रह्मचैतन्यस्य च एकत्वाच्च - ब्रह्मकूटस्थौ लक्षयित्वा अखण्डार्थं तयोरैक्यमेव महावाक्येन बोध्यते - यथा पुत्रपौत्रोपाधिपरित्यागे पितापितामहभावे न एको देवदत्त एवावशिष्यते - महातटाकघटोपाधिपरित्यागे शैत्यद्रवत्वरसवज्जलमात्रमवशिष्यते - महावर्त्यल्पवर्त्युपाधिपरित्यागे लोहितोष्णप्रकाशस्वभाव एकोऽग्निरेवावशिष्यते - तथा मायाविद्योपाधिपरित्यागे सच्चिदानन्दस्वभाव एकमात्मवस्त्ववशिष्यते - एवं विचार्य परिपूर्णस्वभावप्रत्यगात्मैव "अहं ब्रह्मास्मि - ब्रह्मैवाहमस्मीति" यस्य अनुभवः स मुक्तः - स एव कृतकृत्यः स एव ब्राह्मण इति सर्ववेदान्ताः भेरीवाद्यवद्घोषयन्ति।

इति सप्तमवर्णकं समाप्तम्।

இவ்விரண்டு காலதேசங்களைத் தள்ளிவிட்டு தேவதத்தனை மட்டும் கிரகிப்போமாகில் விரோதமின்றி ஒத்துமையா யிருக்கிறது. இதுதான் ஜகதஜகல்லக்ஷணை.) இவைகளில் முக்கியமான அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விரோதமிருக்கிறதினாலே (மேலேசொல்லிய) லக்ஷணவிருத்தியை அங்கீகரிக்கவேண்டும். "தத், துவம்" என்ற இரண்டுபதங்களில் வாச்சியார்த்தமெது, லக்ஷியார்த்தமெது, என்றால் மாயை மாயாபிரதிபிம்பன் மாயைக்கிருப்பிடமாகிய பிர்ம்மம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து தத்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம். பிர்ம்மமாத்திரம் தத் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம். அவித்தை அவித்தியா பிரதிபிம்பன் அவித்தைக்கிருப்பிடமான சாக்ஷிசைதன்னியம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து துவம்பத வாச்சியார்த்தம். சாக்ஷிகூடஸ்த சைதன்னியமாத்திரம் துவம் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம். ஆகையினாலே தத்துவம் பத வாக்கியார்த்தத்தைக் கிரகிப்பதில் வாச்சியார்த்தமானது ஜீவேசுவரர்களுக்கு விரோதமானபடியினாலேயும் அவர்களுக்குள்ள விருத்தாம்சத்தைத் தள்ளி அவிருத்தாம்சமான பிர்ம்ம சைதன்னியமும் கூடஸ்த சைதன்னியமும் ஒன்றானபடியினாலேயும் பிர்ம்மம் கூடஸ்தன் இவர்களை லக்ஷியமாகச்செய்து அகண்டார்த்தமாகிய அவர்களுடைய ஐக்கியமே மகாவாக்கியத்தினாலே போதிக்கப் படுகிறது. எப்படியெனில் புத்திரபௌத்திர உபாதியை தள்ளிவிடுவதினாலே பிதா பிதாமகனென்பதில்லாமல் ஒன்றான தேவதத்தனே மிஞ்சுகிறான். பெரியயேரி குடம் இந்த உபாதிகளைத் தள்ளிவிட்டால் குளுமை நெகிழ்ச்சி ருசி இவைகளையுடைய ஜலமாத்திரமே மிஞ்சுகிறது. பெரிய தீவர்த்தி சின்னவர்த்தி இவைகளைத் தள்ளுவதினாலே செவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசம் இந்த சுவபாவமுள்ள அக்கினி ஒன்றுமாத்திரம்தான் மிஞ்சுகிறது. அப்படிபோல மாயை அவித்தை இந்த உபாதியைத் தள்ளுவதினாலே ஸச்சிதானந்த சுவபாவ ஆத்மவஸ்து ஒன்றே மிஞ்சுகிறது. இப்படி விசாரித்து "பரிபூர்ண சுவபாவமான பிரத்தியகாத்துமாவே என்னுடைய சுவரூபம் நானே பிர்ம்மமாயிருக்கிறேன் பிர்ம்மமே நானாகவிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவம் எந்த மகானுபாவனுக்கு வருகிறதோ அவனே முக்தன். அவனே செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொண்டவன். அவனேப்பிராம்மணன். என்று சகலவேதாந்தங்களும் பேரிவாத்தியம்போல் முறையிடுகின்றன.

ஏழாவது வருணகம் முற்றிற்று.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌇𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌟𑌸𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌯𑌥𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌨𑍇𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌾𑌵𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌦𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌟𑌸𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌷𑍍𑌟𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌤𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 - 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌕𑌰𑌚𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌵𑌯𑌵𑍋𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑌵𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 - 𑌤𑌤𑍍 - 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌮 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌯𑌃𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌤𑌾 - 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌜𑍀𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍋𑌚𑌃॥

அ - வது. வருணகம்.

ஓம், பரமாத்துமா முன்சொன்ன சரீரத்திரய விலக்ஷணனென்பதும் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியென்பதும் பஞ்சகோச வியதிரிக்த (அந்நிய) னென்பதும் சச்சிதாநந்த சுவரூபனென்பதுமாகிய நான்குலக்ஷணங்கள் நான்கு வருணங்களினுலே சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திரய விலக்ஷணமும் பஞ்சகோச வியதிரிக் தத்துவமும் தான் அதத்வியா விருத்திலக்ஷணம். அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் தடஸ்த லக்ஷணம். சச்சிதாநந்தத்துவம் சுவரூபலக்ஷணம். அவையாவன—ஆகாசம் முதல் சரீரம்வரையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களை இதல்ல இதல்ல என்கிற வாக்கியத்தினுல் தள்ளி மிஞ்சின வஸ்து எதுவோ அது ஆத்மாவென்பது அதத்வியா.விருத்திலக்ஷணம். இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு எது இருப்பிடமா யுள்ளதோ அதுவே ஆத்மவஸ்து என்பது தடஸ்த லக்ஷணம். சத்சித் ஆநந்தம், பூர்ணம், நித்தியம், ஆத்மவஸ்து வென்பது சுவரூபலக்ஷணம். இந்த எட்டாவது வருணகத்தில் (சரீரத்திரய விலக்ஷணத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.) சரீரத்திரய மின்னதென்பது தெரியாவிட்டால் அதற்கு விலக்ஷணனென்பது தெரியமாட்டாதாகையால், முதலில் சரீரத்திரய மின்னதென்பது சொல்லப்படுகிறது. ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் காரணமென சரீரம் மூன்று. அவைகளில் எல்லோருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாயும் கைகால் முதலிய அவயவங்களுடன் கூடினதாயும் ஸ்தம்பம்போ லிருக்கிறதெதுவோ அது ஸ்தூலசரீரம். பதினேழவயவங்க (தத்துவங்க) ளுடன் கூடியது சூக்ஷ்மசரீரம். அக்ஞானமே காரணசரீரம். இவைகள் நசிக்கிறது, என்கிற சப்தார்த்தத்தினுலே சரீரமென்கிற பெயர்வந்தது. இந்தஸ் தூலசரீரம் அந்நமில்லாவிட்டால் நசித்துப்போகிறது. அந்நமிருந்தாலும் வியாதியினுலே நசித்துப்போகிறது. அதன்றி வயது முதிர்வதினுல் நசித்துப்போகிறது. சூக்ஷ்ம சரீரம் துளிர்போல் ஒருகாலத்தில் விருத்தியாகிறது. ஒருகாலத்தில் நசிக்கிறது இராகத்துவேஷாதி அந்தக்கரண விருத்தியின் விஜர்ம்பணம் (விரிதல் அல்லது பெருத்தல்,) சூக்ஷ்மசரீரத்திற்கு விருத்தி (வளருதல்). அது சுருங்குதலே நசித்தல். காரண சரீரத்திற்கு "நான் ஜீவன்" என்கிறதே விருத்தி. "நானே பிர்ம்மமா யிருக்கிறே" னென்பதே சுருங்கல். இதுதான் நசித்தல்.

அநயோஸ்ஸூக்ஷ்மகாரணஶரீரயோருக்தரூபா வ்ருத்திரஜ்ஞாநி

ஷு த்ருஶ்யதே - ஸங்கோசஸ்து ஜ்ஞாநிஷு த்ருஶ்யதே ஏவம் ஶரீர

த்ரயஸ்யாபி ஜராயாஸ்ஸத்வாத் ஶரீரமிதி நாம - தஹ்யத இதி தேஹ

இதி நாம - தஹ்யத இதி வ்யுத்பத்த்யா மதம் - லோகே ஸர்வேஷா

ம் ஸ்தூலதேஹா: அக்நிநா தஹ்யந்தே - ஸூக்ஷ்மஶரீரம் காரணஶரீ

ரஞ்ச கதாசிதப்யக்நிநா தஹ்யேதே - தஸ்மாதேதயோ: தேஹத்வ

மிதி சேந்ந தாபத்ரயேண தாஹ்யத்வாத்॥

இந்த சூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களுடைய இப்போது சொன்ன ரூபமான விருத்தியானது அக்ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது, சங்கோசம் (சுருங்குதல்) ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது. இப்படி மூன்று சரீரத்திற்கும் ஜரை (தளர்ச்சி அல்லது கிழத்தனம்) உண்டாகிறதினலே சரீரமென்று பெயர்வந்தது. தெகிக்க (எரிக்க) ப்படுகிற வியுத்பத்தி (சொல்லிலக்கணம்) யினலே தேகமென்கிற பெயர்வந்தது. உலகத்தில் ஸ்தூலதேகமெல்லாம் அக்கினியினலே யெரிக்கப்படுகிறது. சூக்ஷ்மசரீரமும் காரண சரீரமும் ஒருபோதும் அக்கினியினலே எரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகையால் அவைகளையும் தேகமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்றுலோ, அக்கினியைவிட அதிகமானதாகிய தாபத்திரயத்தினல் (தாபத்திரய மென்பது மூன்றுவிததாபம் அல்லது எரிச்சல் அல்லது துன்பம். அவை எவையெனில் ஆத்தியாத்துமிகம் ஆதிதெய்விகம் ஆதி பௌதிகம் என்பவைகளே. ஆத்தியாத்துமிகமாவது, தேகத்தை ஆசிரயித்துண்டாகும் ஜ்வரம் தலைவலிமுதலியன. ஆதி தெய்விகமாவது, தெய்வத்தாலுண்டாகும் இடிவிழுதல் புசலடித்தல் முதலியன. ஆதி பௌதிகமாவது, புலி சிம்மம்முதலிய பூதங்களால் உண்டாகும் துன்பங்கள். இவை சாமான்னியார்த்தம். இந்த அர்த்தம்தான் இந்த வருணகத்தின் கடைசியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவத்கீதையில், அத்தியாத்துமம்ஜீ வசுவபாவமென்றும் அதிதெய்வம் சகலதேவதைகளுக்கு அதிபதியான பிரும்மாவென்றும் அதிபூதம் நாசமடையத்தக்கதாகிய அசேதன வஸ்துவென்றும் அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த விஷயத்திலும் பிரகிருதவிஷயத்திலும் பஞ்சதசப்பிரகரணம் திருப்தி தீபிகை உஉரு - முதல் உஉசு - வரை சுலோகங்களில் சொல்லியிருக்கிற தாத்பரியத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவது சரியானதாயிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸ்தூலதேகத்தினலுண்டாகிறதாகிய வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினலுற்பத்தியாகிற சுவரம் முதலான வியாதிகளும் தேகத்திலுண்டாகிற துர்க்கந்தம் குரூபம் முதலானவைகளும் ஆத்தியாத்துமிகம் ஆத்மாவுக்கு சூக்ஷ்மதேகத்தினலுண்டாகிற காமம் குரோதம் முதலியவைகளும் சாந்தி தாந்திமுதலியவைகளும் ஆதிதெய்விகம். ஆத்மாவுக்குக் காரணதேகத்தினலுண்டாகிற, தன்னையும் பரனையும் அறியாத மாயாகாரியமென்கிற அக்ஞானம் ஆதிபௌதிகம்.

[illegible]

இப்படிப்பட்ட தாபங்களே மூன்று தேகத்தையும் எரிக்கிறது). எல்லா சரீரமும் எரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மூன்று சரீரத்திற்கும் தேகமென்கிற பெயர் பொருந்தும். ஸ்தூல சரீரம் ஸ்தம்பத்தைப்போல் ஸ்தூல பூதகாரியமானதால் அதற்கு ஸ்தூலத்தன்மை யுண்டு. சூக்ஷ்ம சரீரமானது ஸ்தூலசரீரத்தைப்போல ஸ்தூலத்தன்மை யில்லாததினுலேயும் சூக்ஷ்ம பூதத்தினு லுண்டான தாகையாலும் சூக்ஷ்மத்தன்மையுடையது. லீன (மறைந்திருக்கிற) சப்தம்முதலிய வார்த்தைகளைத் தெரிவிக்கிறதினுலே லிங்கசரீரமென்று பெயர்வந்தது. (ஸ்தூலசூக்ஷ்மங்களுக்குக் காரணமானதெதுவோ அது காரணசரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது.) இந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களிரண்டும் பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானவை என்று முன்சொல்லப்பட்டது. இப்போது காரண சரீரத்தி லிருந்துண்டானவைகளென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றுலோ, அத்தியாரோபசிருஷ்டியில் (கிரமசிருஷ்டி என்றும் சொல்வதுண்டு) அப்படியே பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டது அது அப்படித்தான். யுகபத் சிருஷ்டியில் ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் வந்ததற்கும் சகல ஜகத்துண்டானதற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று வைத்துக்கொண்டு இரண்டு சரீரத்திற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று சொன்னதாக கிரகிக்கத்தக்கது. கிரமசிருஷ்டி எப்படியென்ருல் மூலப்பிரகிருதி, மாயை, அவித்தை, ஆவரணம், விக்ஷேபம், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, இந்தக்கிரமமாய் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது தான் கிரமசிருஷ்டி. சகலமானப் பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவை அறியாததுனுலே யுண்டாச்சு தென்பதுதான் யுக்பத் சிருஷ்டி. ஸ்தூலமானது பிரத்தியக்ஷமா யனுபவிக்கப் படுகிறபடியினுலே அதில் சந்தேகப்பட இடமில்லை. சூக்ஷ்மசரீரம் வெளியில் காணப்படாததினுலே அதிருக்கிற தென்கிறஞானம் எப்படி யுண்டாகிறதெனில், பதினேழு கரணங்களுடைய காரியங்களினுலே அந்த சூக்ஷ்மசரீரத்தை அறியக்கூடும். அந்தப் பதினேழு கரணகாரியங்களும் ஸ்தூலசரீரத்தினுல் செய்ய கூடாதோவெனில், சுஷுப்தியிலும் மூர்ச்சையிலும் மரணத்திலும் ஸ்தூலசரீர மிருந்தாலும் பதினேழுகரணங்களுடைய காரியம் காணப்படாததினுலும் ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் அவைகளின் காரியம் காணப்படுவதினுலும் ஸ்தூலசரீரத்திற்கு அந்நியமாக பதினேழவயவங்களுடன் கூடிய சூக்ஷ்மசரீர மிருக்கிறதென்றே அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌦𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌅𑌤𑌃 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 - 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 - 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍋𑌗𑍍𑌨𑌿𑌃 𑌦𑌾𑌹𑌪𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌾𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑌹𑌨𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿 -, 𑌨 𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾 - 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 - 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 - 𑌅𑌤𑌃 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌕𑌂 - 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂- 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌃- 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿. 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 - 𑌸𑍁𑌖𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌕𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 - 𑌵𑌚𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨𑌗𑌮𑌨𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌦𑌾𑌨𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍈𑌃 - 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌧𑌾𑌰𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚- 𑌬𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃 - 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂𑌚 𑌏𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌜𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑍍॥

இந்த சூக்ஷ்ம சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமன்றி யாதொரு காரியமும் ஒருக்காலும் செய்யமாட்டா தாகையினலே (அந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரம்) இரண்டும் பார்க்கிறது கேட்கிறது முதலிய காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென்ருலோ, விவேகத்துடன் விசாரிக்கும்கால் பார்க்கிறது முதலிய சகல காரியங்களும் சூக்ஷ்மசரீரத்தினலேயே சாதிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலசரீரத்தினலல்ல. அதெப்படியெனில், காஷ்டத்தை (விறகை) ஆசிரயித்த அக்கினியானது எரிக்கிறது. பக்குவம் செய்கிறது முதலிய கருமங்களைச் செய்கிறது, காஷ்டமில்லாவிட்டால் செய்கிறதில்லை. அப்படியிருந்தாலும் எரிக்கிறது பக்குவம் செய்கிறது அக்கினிகாரியமேயன்றி காஷ்டத்தின் காரியமல்ல அப்படிப்போல ஸ்தூலசரீரத்தை ஆசிரயித்த சூக்ஷ்ம சரீரத்தினலே செய்யப்படுகிற பார்வை முதலிய காரியங்கள் சூக்ஷ்மசரீரத்தினுடையதே யன்றி ஸ்தூலகாரியமல்ல. ஆகையால், பார்வைமுதலிய காரியங்களினல் பதினேழவயவங்களுள்ள சூக்ஷ்மசரீரம் ஊகிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டது. ஞானேந்திரியங்களைந்து கருமேந்திரியங்களைந்து பிராணன்களைந்து மனது புத்திஎன்ற மதினேழ வயவங்கள். இப்பதினேழும் கூடியது சூக்ஷ்மசரீரம். காது துவக்கு கண் நாக்கு மூக்கு இவைகள் ஞானேந்திரியங்கள். இவைகளுக்கு சப்தம் ஸ்பரிசம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகள் முறையே விஷயங்கள். ஞானத்திற்குச் சாதனமானதால் ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்பட்டன. சுகம்பிரகாசம் இவைகளை வெளிப்படுத்துகிறது சத்துவகுண காரியங்களானபடியினல் இவைகள் ஞானத்திற்கு சாதனமென்று சொல்லப்பட்டன. வாக்கு கை பாதம் பாயு உபஸ்தம் இவைகள் கருமேந்திரியங்கள். பேசுதல் கிரகித்தல் நடத்தல் மலஜலம் விடுதல் ஆநந்தம் இந்த சுவரூபமான கிரியைகளுக்குச் சாதனமானபடியினலே அவைகள் கருமேந்திரியங்களென்று சொல்லப்பட்டன. சஞ்சலமும் அசுத்தமுமானது இரஜோகுண காரியமானதால் அவைகள் கிரியைகளுக்கு சாதமானவை. பிராணபான வியானேதான ஸமானன்கள் பிராணன்கள். அவைகள் உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸம் முதலிய வியாபரங்களினலே சரீரத்தைத் தரிக்கிறபடியினலேயும் பெலத்தைக் கொடுக்கிறபடியினலேயும் பிராணனென்கிற பெயரையுடையன. இவைகள் ரஜோகுணத்தின லுண்டானபடியால் இவ்வித சாமர்த்திய முடையனவென்று அறியத்தக்கது.

𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 𑌕𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌨𑌃 - 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌃 𑌕𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌃 - 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌉𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌃 - 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 - 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 - 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌵𑌯𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑍇𑌨𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌃 - 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯 𑌦𑍋𑌷𑌤𑍍𑌰𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤 𑌅𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍈𑌕𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌯𑌥𑌾 - 𑌕𑌪𑌿𑌲𑌾 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 - 𑌅𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌯𑌥𑌾 - 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 - 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 - 𑌯𑌥𑌾 - 𑌏𑌕𑌶𑌫𑌾 𑌗𑍌𑌰𑌿𑌤𑌿 - 𑌦𑍋𑌷𑌤𑍍𑌰𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌅𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌃 - 𑌗𑍋𑌸𑌾𑌸𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌗𑍋𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 ॥

விசாரணை சுவரூபமான அந்தக் கரண விருத்திதான் மனது. நிச்சய சுவரூபமான அந்தக் கரணவிருத்திதான் புத்தி. இப்படி சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு பதினேழு அவயங்கள். உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் உத்தேசம் லக்ஷணம் பரிக்ஷை என மூன்று உபாயங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளில் வஸ்துவினுடைய பெயரை கிரகிப்பதுமாத்திரமே உத்தேசம். வஸ்துவினுடைய சுவரூபத்தை கிரகிப்பது லக்ஷணம். வஸ்துவினுடைய சுவரூப விசாரணை பரிக்ஷை. பதினே ழவயவங்களுடைய பெயரை கிரகிப்பதினாலே உத்தேசம் சொல்லியாயிற்று. இனி இலக்ஷணம் பரிக்ஷை இவைகள் சொல்லப்படும். இலக்ஷணமாவ தென்னவெனில் அவ்வியாப்தி அதிவியாப்தி அஸம்பவம் என்கிற மூன்றுவித தோஷமில்லாததும் அஸாதாரண தருமத்தோடு கூடினதும்தான்.

அவ்வியாப்தியாவது—இலக்ஷணமானது லக்ஷியத்தினுடைய ஒரு பாகத்தி லிருப்பதும் மற்றபாகத்தி லில்லாதிருப்பதும்தான். திருஷ்டாந்தம். பசு கபிலவருண மென்பதுபோல, (எப்படியெனில், பசுவென்கிற ஜாதிக்கு அடையாளமாகச் சொல்லப்பட்ட கபில வருணமென்பது எல்லாவகைப் பசுக்களிலுமில்லாமல் ஒருவகைப் பசுக்களில்மட்டு மிருப்பதால் அவ்வியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அதிவியாப்தி யாவது—குறிப்பிடப் படாததில் குறிப்பிட்ட லக்ஷணமிருப்பது. திருஷ்டாந்தம் நான்கு கால்களையுடையது பசுவென்பதுபோல (எப்படியெனில் பசுவைக் குறிப்பிடவேண்டியதில் நான்குகால் என்கிற விசேஷ மானது குறிப்பிடப் படாத நான்கு காலுள்ள ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வியாபிக்கிறது. இதில் அதிவியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அஸம்பவமாவது—இலக்ஷணமானது குறிப்பிட்ட வஸ்துவிலேயே யில்லாமலிருப்பது அஸம்பவம். திருஷ்டாந்தம் ஒரு குளம்புள்ளது பசு என்பதுபோல் (பசு ஒரு குளம்புள்ளதல்ல. ஒரு குளம்புள்ள தென்பது பசு லக்ஷணமல்ல ஆகையா லிது அஸம்பவ தோஷமுடையது).

இந்த மூன்றுதோஷமு மில்லாதது அஸாதாரண தருமம். அதெப்படி யெனில், கழுத்துத் தாடை, முதுகு கொண்டை முதலிய லக்ஷணமுடைய பசுவென்றதுபோல். (இந்த அடையாளங்கள் பசுவைத் தவிர வேறே ஜந்துக்களுக்கில்லை.

ज्ञानेन्द्रियाणां किं लक्षणमिति चेदुच्यते क्रमेण कथयिष्यामः । दिगभिमानिदेवतया प्रेरितं सत् कर्णशष्कुल्यवच्छिन्ननभोदेशे स्थित्वा अष्टादशभाषाणां वेदशास्त्राणां च इदमित्थमिति ज्ञातुं यदर्हति तच्छ्रोत्रेन्द्रियम् । परीक्षा कीदृशीति चेत् कर्णशष्कुल्यवच्छिन्ननभसैव ज्ञानं चेत् सुषुप्तिमूर्छादिसमयेऽपि कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नं नभः विद्यमानेऽपि शब्दं न गृह्णाति तस्मात्तदतिरिक्तमिति परीक्षा । त्वगिन्द्रियं किमिति चेत् वाय्वभिमानिदेवतया प्रेरितं सत् देहे सकलं व्याप्य शीतोष्णमृदुकठिनकर्कशाद्यनेकविधं स्पर्शं यज्जानाति तत् त्वगिन्द्रियम् । त्वगेव जानातीति चेत् सुषुप्त्यादिषु त्वग्विद्यमानेऽपि स्पर्शं न जानाति तस्मान्न तत् त्वगिन्द्रियम् । चक्षुरिन्द्रियं किमिति चेत् सूर्याभिमानिदेवतया प्रेरितं सत् कृष्णताराग्रमाश्रित्य नीलं श्वेतं रक्तं पीतं हरितं स्थूलं सूक्ष्मं ह्रस्वं दीर्घं इत्यादि बहुरूपं यज्जानाति तच्चक्षुरिन्द्रियम् । कृष्णताराग्रमेव जानातीति चेत् सुषुप्त्यादिषु तद्विद्यमानेऽपि तद्रूपं न जानाति । तस्मान्न चक्षुरिन्द्रियम् । रसनेन्द्रियं किमिति चेत् वरुणाभिमानिदेवतया प्रेरितं सत् जिह्वाग्रमाश्रित्य मधुरतिक्तकादि षड्रसान् यज्जानाति तद्रसनेन्द्रियम् । रसनैव जानातीति चेत् सुषुप्त्यादिषु रसनाग्रं विद्यमानेऽपि रसं न जानाति अतः न तद्रसनेन्द्रियम् । घ्राणेन्द्रियं किमिति चेत् अश्विनीदेवतया प्रेरितं सत् नासाग्रमाश्रित्य सुगन्धं दुर्गन्धं च यज्जानाति । तद्घ्राणेन्द्रियम्॥

ஆகையால் அஸாதாரண தருமமாயும் வேறே தோஷத்திற்குள்ப்படாததாயு மிருக்கிறது). ஞானேந்திரியங்களுக்கு லக்ஷணமென்னவெனில், கிரமமாய்ச்சொல்லப்படுகிறது. திக்குக்கு அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு காது துவாரத்திலிருக்கிற ஆகாசப் பிரதேசத்திலிருந்து பதினெண் பாஷைகளையும் வேதசாஸ்திரங்களையும் இது இப்படிப்பட்டதென்று எது அறிகிறதோ அந்த இந்திரியம்தான் சுரோத்திரேந்திரியம் (காது). (இதில்) பரீக்ஷையெதுவெனில் காதுத்துவார ஆகாசமே சப்தத்தை கிரகிக்கட்டுமே என்றாலோ, சுஷுப்தி மூர்ச்சைமுதலிய சமயங்களில் காது துவார ஆகாசமிருந்தாலும் சப்தத்தை கிரகிக்கவில்லை யாகையால் சப்தத்தை கிரகிப்பது வேறொன்றென்பதே பரீக்ஷை. துவக் கிந்திரிய மெதுவெனில வாயுரூபமான அபிமானி தேவதையினாலே ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு தேகத்தில் மேல்தோலையெல்லாம் வியாபித்துக் கொண்டு சீதம் உஷ்ணம் மிருது கடினம் சுரசுரப்பு இப்படி அநேகவிதமான உணர்ச்சியை எது அறிகிறதோ அது தான் துவக்கிந்திரியம். துவக்கே யறியட்டுமே என்றாலோ, சுஷுப்தி முதலிவைகளில் துவக்கிருந்தும் ஸ்பரிசத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது துவக்கிந்திரியமல்ல, சக்ஷுரிந்திரிய மெதுவெனில் சூரியரூப அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு கருவிழி முனையை ஆசிரயித்து நீலம் வெளுப்பு செவப்பு மஞ்சள் பச்சை அழகு ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் குட்டை நெட்டை முதலிய வெகுவித ரூபங்களை எது பார்க்கிறதோ அது சக்ஷுரிந்திரியம். கருவிழி முனையே பார்க்கட்டுமே யென்றாலோ, சுஷுப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் பார்க்கவில்லையாகையால் அது சக்ஷுரிந்திரியமல்ல. ரஸநேந்திரிய மெதுவெனில் வருணரூபமான அபிமான தேவதையா லேவப்பட்டு நாக்கு நுனியை ஆசிரயித்து தித்திப்பு கசப்பு துவர்ப்பு உப்பு புளிப்பு உரப்புகளாகிய ஆறு ரஸங்களை எது அறிகிறதோ அதுதான் ரஸனேந்திரியம். நாக்குநுனியே அறியட்டுமேயன்றாலோ, சுஷுப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் நாக்குநுனி ரஸத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது ரஸனேந்திரியமல்ல. கிராணேந்திரிய மெதுவெனில், அசுவனீதேவதைகளால் பிரேரேபிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு மூக்குநுனியை ஆசிரயித்து சுகெந்தம் துர்கெந்தம் என்று எதறிகிறதோ அது கிராணேந்திரியம்.

𑌨𑌾𑌸𑌾𑌗𑍍𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌨𑍈𑌵 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌦𑍍 𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌿. 𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇. 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌤𑌾𑌲𑍁𑌮𑍂𑌲𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾𑌧𑌰𑍋𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌦𑌨𑍍𑌤𑌕𑌣𑍍𑌠𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌲𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌨𑍋𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑌯𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌗𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌕𑌰𑌤𑌲𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌣𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌉𑌪𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌦𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌗𑌮𑌨𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌦𑍇 𑌗𑌮𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌗𑍁𑌦𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍁𑌰𑍀𑌷𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌯𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌗𑍁𑌦𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌅𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌯𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌾𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌮𑍂𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌨𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌅𑌤𑌃 𑌨 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍. 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿॥

மூக்குநுனியே யறியட்டுமேயென்றால் சுஷுப்தி முதலியவைகளில் மூக்குநுனி யிருந்தும் அது வாசனையை யறியவில்லையாகையால், அது கிராணேந்திரியமல்ல. இப்படி ஞானேந்திரியங்களுடைய லக்ஷணங்களை அறியத்தக்கது. இனி கருமேந்திரியலக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. அக்கினிரூப அபிமானிதேவதையா லேவப்பட்டு தாலு மூலம், மேல் கீழ் உதடு, பல், கழுத்து, ஹிருதயம், நாபி முதலான ஸ்தானங்களை யாசிரயித்து முன் சொன்ன சப்தபேதங்களை எதுச்சரிக்கிறதோ அதுவாகிந்திரியம். சுஷுப்தி முதலியவைகளில் தாலு மூலம் முதலிய ஸ்தானமிருந்தும் அக்ஷரங்கள் உச்சரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகையால் அது வாகிந்திரியமல்ல. பாணீந்திரிய மெதுவெனில், இந்திர ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டுக் கையை யாசிரயித்து எடுத்தல் முதலிய கிரியைகளை எது செய்கிறதோ அது பாணீ(கை)ந்திரியம். பாணியே செய்யட்டுமேயென்றால், சுஷுப்தி முதலானவைகளில் கை யிருந்தாலும் எடுத்தல் முதலிய கிரியை செய்கிறதில்லை யாகையால் அது பாணீந்திரியமல்ல. பாதேந்திரிய மெதுவெனில், உபேந்திரரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு பாதத்தை ஆசிரயித்து நடத்தலை எது செய்கிறதோ அதுதான் பாதேந்திரியம். பாதமே நடத்தலைச் செய்யட்டுமேயெனில், சுஷுப்தி முதலியவைகளில் பாதமிருந்தும் நடக்கவில்லையாகையால் அது பாதேந்தியமல்ல, பாயு விந்திரிய மெதுவெனில், மிருத்யுரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு குதத்தையாசிரயித்து எது மலம்விடுதல் முதலிய காரியம் செய்கிறதோ அது பாயுவிந்திரியம். குதமே அக்காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென்றால், சுஷுப்தி முதலியவைகளில் குதமிருந்தும் குதம் செய்கிறதில்லையாகையால் அது பாயு விந்திரியமல்ல. உபஸ்தேந்திரிய மெதுவெனில், பிரஜாபதி ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு யோநிலிங்கம் இவைகளை ஆசிரயித்து சுக்கில சோணித மூத்திரம் இவைகளை எதுவிடுகிறதோ அதுதான் உபஸ்தேந்திரியம். யோநிலிங்கம் இவைகளே செய்யட்டுமே யென்றால், சுஷுப்தி முதலியவைகளில் யோநிலிங்கங்களிருந்தும் கிரியைகளைச் செய்கிறதில்லையாகையால் அவ்விரண்டு முபஸ்தேந்தியமல்ல. இவைகள் கருமேந்திரிய லக்ஷணமென்று அறியத்தகுந்தது.

𑌅𑌥 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌯𑌃 𑌹𑍃𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵𑌾𑌸𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿𑌸𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 - 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌦𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑌃 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌂𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿𑌸𑌃 𑌅𑌪𑌾𑌨𑌃 - 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌬𑌹𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌂𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌸𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌯𑌃 𑌅𑌜𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌲𑌯𑌂𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌸𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍁𑌦𑌾𑌨𑌃. 𑌜𑌯𑌨𑌾𑌮𑌕𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌦𑍇𑌵𑌤𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌦𑍇𑌶𑍇𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌜𑍍𑌯 𑌲𑍇𑌹𑍍𑌯 𑌚𑍋𑌷𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌠𑌰𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑌾𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌸𑌸𑌮𑌾𑌨𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 - 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 - 𑌨𑌾𑌗𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍃𑌕𑌰𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌾𑌃 𑌉𑌪𑌵𑌾𑌯𑌵𑌃 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌮𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌗𑌃 𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿॥

பஞ்சப் பிராணன்களுடைய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. விசிஷ்டனென்கிற பெயரையுடைய அபிமாமானி தேவதையா லேவப்பட்டு ஹிருதயத்தி லிருந்துகொண்டு எவன் உசுவாசம் விடுகிறனே அவன்தான் பிராணன். விசுவசிருஷ்டாவென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையால் ஏவப்பட்டு குதத்திலிருந்துகொண்டு எவன் நிசுவாசம் விடுகிறனே அவன்தான் அபானன். விசுவயோநியென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு சரீரத்தி லுள்ளும் வெளியு மிருந்துகொண்டு இந்திரியங்களுக்குப் பெலத்தைக்கொடுக்கிறவ னெவனே அவன் வியானன். எவன் அஜன் என்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு கழுத்திலிருந்துகொண்டு சுஷுப்தியில் இந்திரியங்களுடைய ஸ்தானங்களிலே இந்திரியங்களை லயிக்கச் செய்து பிறகு ஜாக்கிருதவஸ்தையில் இந்திரியங்களை அவைகளுடைய ஸ்தானங்களில் நிலைநிறுத்தி மரணகாலத்தில் இந்திரியங்களை யழைத்துக்கொண்டு லோகாந்திரம் போகிறனே அந்தவாயு உதானன். ஜயனென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையினு லேவப்பட்டு நாபிப் பிரதேசத்தி லிருந்துகொண்டு பக்ஷிய போஜ்ஜிய சோஷிய லேகிய *ரூபமான நாலுவித அந்நத்தை ஜாடாரக்கினியில் பக்குவம் செய்வித்து தேகபுஷ்டியை எவன் செய்கிறனே அந்தவாயுதான் சமானன். இப்படிப் பஞ்சப்பிராணன்களை யறியத்தக்கது. நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், என உபப்பிராணவாயுக்க ளைந்தென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளும் முன் சொன்ன பஞ்சப் பிராணன்களி லடங்கினவைகள்தான். (உபப் பிராணன்களுடைய செய்கையாவன) நாகன் வாந்தியை யுண்டுபண்ணுகிறன்.

---

* பக்ஷியமென்றல் - பற்களினுற் கடித்து சாப்பிடத்தக்க காய்கிழங்கு முதலிய வஸ்துக்கள். போஜ்ஜியமென்றல் - பற்களினல் கடிக்கவேண்டிய தல்லாததும் நாக்கினல் மென்னு விழுங்கத்தக்கவைகளுமான அந்நம் முதலிய வஸ்துக்கள். சோஷிய மென்றல் - வாயினுலுறுஞ்சி சாப்பிடத்தக்க பழரஸம முதலியவைகள். லேகியமென்றல், நாக்கினல் தடவி அல்லது நக்கி விழுங்கத்தக்கதுவையல் முதலியவஸ்துக்கள்.

𑌕𑍂𑌰𑍍𑌮𑌃 𑌉𑌨𑍍𑌮𑍀𑌲𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌨𑌿𑌮𑍀𑌲𑌨𑌞𑍍𑌚 - 𑌓𑌷𑍍𑌠𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌞𑍍𑌚. 𑌕𑍃𑌕𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌚𑍍𑌛𑍂𑌨𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿. 𑌅𑌥 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣 𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌨𑌃 𑌚𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌕𑌂 𑌕𑌣𑍍𑌠𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍌 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌕𑌾 𑌮𑍁𑌖𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 - 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌕𑌃 𑌸𑌨𑍍 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿. 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍍𑌵𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿. 𑌏𑌤𑌲𑍍𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂. 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌮𑍇𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌦𑌶𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍋𑌨𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌃. 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌦𑌤𑌿 - 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍁𑌨𑍍𑌨𑍀𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌅𑌹𑌮𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌤𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍈𑌃 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍. 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍇𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌨 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃॥

கூர்மன் கண்களை மூடுகிறதையும் திறக்கிறதையும் உதடுகளை மூடுகிறதையும் திறக்கிறதையும் செய்கிறுன். கிருகரன் தும்மலை யுண்டாக்கிறுன். தேவதத்தன் கொட்டாவியை யுண்டாக்கிறுன். தனஞ்சயன் தேகத்தை உப்பச்செய்கிறுன். இனி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம் சொல்லப்படுகின்றன. மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் இவைகள்தான். அவைகளில் மனது சந்திரனை அபிமானி தேவதையா யுடைத்தாய் கண்டத்தை யாசிரயித்துக்கொண் டிருந்து சங்கற்ப விகற்பத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது சதுர்முகப் பிரும்மாவை யபிமானி தேவதையா யுடைத்தாய் முகத்தை யாசிரயித்துக்கொண்டிருந்து நிச்சயத்தைச் செய்கிறது. அகங்காரமானது ருத்திரனை யபிமானி தேவதையாயுடைத்தாய் ஹிருதயத்தை யாசிரயித் திருந்துகொண்டு அபிமானத்தைச் செய்கிறது. சித்தமானது க்ஷேத்திரக்ஞ ரூபனுன விஷ்ணுவை அபிமான தேவதையா யுடைத்தாய் நாபியை யாசிரயித்துக்கொண்டிருந்து அவதாரணம் (நினைப்பூட்டுதலை) செய்கிறது. இப்படிப்பட்டதாகிய லிங்க சரீரத்தை சில சுருதிபதினு றங்கமாக சொல்லுகிறது. அந்தப் பக்ஷத்தில் அந்தக்கரணத்தை யொன்ருய்க் கணக்கிடவேண்டியது. வேறு சுருதிபதி னேழென்று சொல்லுகிறது. அந்தப் பக்ஷத்தில் மனது புத்தி இரண்டை கிரகிக்கவேண்டியது. மற்ருெரு சுருதி பத்தொன்பதென்று சொல்லுகிறது. அந்தப்பக்ஷத்தில் மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் நான்கையும் கிரகிக்கவேண்டியது. இப்படித்தான் லிங்கசரீரத்தின் நிர்ணயமென்று அறியவேண்டியது. இப்போது காரணசரீரம் சொல்லப்படுகிறது. அக்ஞானமே காரண சரீரம். இது ஸ்தூல சூக்ஷ்மங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிற தாகையால, காரண சரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஜீவேசுவரர்களுக்கு முதல் சரீர மானதினுலே பிந்திய விரண்டு சரீரங்களுக்குக் காரணமாயிற்று. இதற்குப் பிரமாண மெதுவெனில், அக்ஞானமே காரண சரீரமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. காரியத்தினுலே காரண மூகிக்கப்படுகிற தென்பது யுக்தி. "நான் அக்ஞானி" என்பது அனுபவம். ஆத்மா சரீரத்திரய விலக்ஷணனென்று போதிக்கும்பொருட்டு சரீரத்திரயமானது லக்ஷணங்களினுலே போதிக்கப்பட்டது. இப்படியே ஆத்மாவும் பூர்ணமாய் லக்ஷணத்தோடு போதிக்கப்படுகிறது கேள்.

[illegible]

எப்படியெனில், எவ்விடத்திலும் பிர்ம்மமானது பரிபூர்ணமாயிருக்கிறதென்றும் அதுவே பிரத்தியகாத்தும (ஜீவாத்ம) சுவரூபமென்றும் சகல உபநிஷத்துக்களும் சொல்லுகின்றன. ஆகையால், ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுவரூபமென் றறியவேண்டியது. சத் எது? சித் எது? ஆநந்தமெது? எனில் பாதிக்கப்படாதது சத். சுவப்பிரகாசம் சித். சுவாநுபவமே ஆநந்தம். இப்படி ஆத்மாவானவன் சச்சிதாநந்த சுவரூபி. அநாத்துமாவொ அநிருத ஜடதுக்க சுவரூபமானது. ஆத்மா அநாத்துமா இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமானதென்று எப்படி யறியலாமென்றால், எப்படிப் புருஷலக்ஷணம் ஸ்திரீக்கில்லையோ ஸ்திரீலக்ஷணம் புருஷனுக்கில்லையோ அப்படியே ஸத்தினுடைய லக்ஷணம் அநிருதத்திற்கில்லை (அஸத்துக்கில்லை). அநிருதலக்ஷணம் சத்திற்கில்லை. அப்படியே பிரகாசலக்ஷணம் அந்தகார (இருட்டு)த்திற் கில்லை. அந்தகார லக்ஷணம் பிரகாசத்திற்கில்லை. எப்படி சித்லக்ஷணம் ஜடத்திற்கில்லையோ ஜடலக்ஷணம் சித்திற்கில்லையோ சந்திரிகை லக்ஷணம் வெயிலுக்கில்லையோ வெயில் லக்ஷணம் சந்திரிகைக்கில்லையோ அப்படியே ஆநந்தலக்ஷணம் துக்கத்திற்கில்லை துக்கலக்ஷணம் ஆநந்தத்திற்கில்லை. சச்சிதாநந்தத்தினுடையவும் அநிருத ஜடதுக்கத்தினுடையவும் லக்ஷணங்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. முக்காலத்திலும் எதினாலேயும் பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமாயிருத்தல் ஸத். முக்காலத்திலும் மித்தியா (பொய்) ரூபமா யிருந்தாலும் சத்தியம்போல் விளங்குகிறதும் விசாரிக்கிறதினால் பாதிக்கப்படுகிறதும் அஸத். அதெப்படியெனில் மந்தமான இருட்டில், பூமியில் கிடக்கிற கயிற்றினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட பாம்பு, மாலை, பள்ளம், ஜலதாரை, முதலியவைபோல (கயிற்றைப்பார்த்து பாம்பென்று அல்லது பூமாலையென்று அல்லது பள்ளமென்று அல்லது ஜலதாரையென்று பிரமிப்பதுபோல) பிராந்திக்கு முந்திய காலத்திலேயும் பிராந்திக்குப் பிந்திய காலத்திலேயும் பிராந்தி காலத்திலேயும் கயிறானது பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமா யிருக்கிறது. அத்தியாரோபம் செய்யப்பட்ட சர்ப்பம் முதலியன முக்கா்த்திலும் தானே பொய்யாயும் இல்லாததாயு மிருந்தாலு மிருக்கிறதுபோல் பார்க்கிறவனுக்குக் காணப்படுகிறது. பரமார்த்தத்தை விசாரிக்கையில் பாதிக்கப்படுகிறது.

[illegible]

கயிற்றினுடைய லக்ஷணம் சர்ப்பம்முதலியவைகளிலில்லை சர்பம் முதலியவைகளின் லக்ஷணம் கயிற்றிலில்லை. ஆகையினாலே சப்தம் அர்த்தம் லக்ஷணம் தோற்றம் வியவகாரம் இவ்வைந்துகளிலேயும் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமெப்படியோ அப்படி சத்தினுடைய லக்ஷணம் தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்கில்லை. அசத்தினுடைய லக்ஷணம் பிரத்திய காத்துமாவக்கில்லை. இப்படி விலக்ஷணமாயிருக்கிறதினாலே விசாரித்து ஸத்திற்கும் அஸத்திற்கும் பேதத்தையறியவேண்டியது. இனி சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் வைலக்ஷண்ணியம் சொல்லப்படுகிறது. சூரியன் முதலிய பிரகாசத்தை வேண்டாமல் தன்னுடைய பிரகாசத்தினாலேயே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதாயும் தன்னிடத்தி லாரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜடத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயு மிருக்கிறது. ஆனதினாலேயே சூரியன்முதலிய பிரகாச வஸ்துக்களேயும் மண்முதலிய அப்பிரகாச வஸ்துக்களேயும் பிரகாசிப்பிக்கிற தெதுவோ அதுதான் சித். ஜடலக்ஷணமெப்படிப்பட்டதெனில், சுவயமாய்ப் பிரகாசமற்றதாயும் அந்நியவஸ்துக்களேப் பிரகாசிப்பிக்கும் யோக்கியதையில்லாததாயுமிருக்கிற தெதுவோ அதுதான் ஜடம். இவ்விரண்டிற்கும் திருஷ்டாந்தமாவது - சூரியன் (உலகப்பார் வைப்படிக்கு) வேருெரு பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்காமல் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு தன் பிரகாசம் எந்த வஸ்துக்களில் பிரவேசிக்கிறதோ அந்த கடபடாதி வஸ்துக்களேயும் பிரகாசிப்பிக்கிருன். அது போல சித்பிரகாசமென் றறியத்தக்கது. கடபடாதி வஸ்துக்கள் தானும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அந்நியமான வஸ்துக்களேப் பிரகாசிப்பிக்கிற யோக்கிதையுமில்லை. இதுதான் ஜடவஸ்து. ஆகையால் சூரியனுக்கும் கடம் முதலானவைகளுக்கும் சப்தம் முதலான ஐந்துவிதமான வைலக்ஷண்ணிய மெப்படியோ அப்படியே சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் வைலக்ஷண்ணிய முண்டென்று அறியவேண்டியது. இப்படி அறிகிறதற்கு பலனென்னவெனில், லோகத்தில் பிரகாசிக்கப்படுகிற வஸ்துவினுடைய விகாரங்கள் பிரகாசிப்பிக்கிற வஸ்துவை முக்காலத்திலும் தொடுகிறதில்லை யென்றறிவதுதான் பலன். அதெப்படிப்போலெனில், ஆதித்தனால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட கடம் துவாரமுதலியவைகளிலுள்ள துவாரத்தினால் யாதொருகுறைவு, துவாரமின்மையால் யாதொருலாபம், அந்த வஸ்துக்களுடைய லக்ஷணத்தினால் சந்தோஷம், அவலக்ஷணத்தினால் துக்கம்,

𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌃-𑌅𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿
𑌕𑌾𑌰𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾
𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌜𑌾𑌤𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃
𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌷𑌡𑍂𑌰𑍍𑌮𑌿𑌷𑌟𑍍𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯
𑌪𑌾𑌟𑌵𑌾𑌦𑌿𑌸𑌕𑌲𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿
𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌕𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑍍-𑌏
𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌡𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍-𑌇𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍈
𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿
𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃- 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌕𑍂𑌲𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍-𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑍍-𑌆𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌮𑍍-𑌆
𑌧𑌿𑌭𑍌𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍-𑌆𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌿𑌕𑌂𑌚𑍇𑌤𑌿-𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌵𑌾𑌤
𑌪𑌿𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑍍𑌮𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌮𑍍 - 𑌭𑍂𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌾𑌧𑌿𑌭𑍌𑌤𑌿𑌕𑌮𑍍 - 𑌦𑍈𑌵𑍈𑌰𑍍𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌅𑌤𑌿𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌨𑌾𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿
𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌾𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌿𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯
𑌚 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌯𑌥𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤 𑌏𑌵
𑌸𑍁𑌖𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍄𑌨𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌸𑍁𑌖𑌯𑌤𑌿 - 𑌕𑌾𑌲𑌕𑍂𑌟𑌵𑌿𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌵
𑌯𑌂 𑌤𑌾𑌪𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍄𑌨𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌤𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌮𑌮𑍃𑌤
𑌯𑍋𑌰𑌮𑍃𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯
𑌥𑌾 𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍇 𑌦𑍁𑌃
𑌖𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿॥

வஸ்துக்களுடைய விசேஷத்தினல் அதிசயம், விசேஷமின்மையால் அநதிசயம் இவைமுதலிய விகாரகுணங்கள், பிரகாசிப்பிக்கிற ஆதித்தனைத் தொடுகிறதில்லை. இப்படியே ஆத்மாவினலே பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதே கேந்திரியாதிகளிலுள்ள நாமம், ரூபம், ஜாதி, வருணுசிரமம், பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி, விதிநிஷேதம், ஷட்பாவ விகாரங்கள். ஷடூர்மி, ஷட்-கோசம், குருடு, மந்தம், பயித்தியம், முதலான சகலகுண விகாரங்கள் பிரகாசிப்பிக்கிற ஆத்மாவை முக்காலத்திலும் அற்பமாவது தொட சக்தியற்றன. இந்த ஞானம் சுலுபமானதென்று தெரியவேண்டியது. இப்படி சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் பேதமிருக்கிறது. இனிமேல் ஆநந்தத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வைலக்ஷிண்ணியம் சொல்லப்படுகிறது. ஆனந்த லக்ஷண மெதுவென்ருல், உபாதியற்றதாயும் (காரணம் அல்லது தடையில்லாததாயும்) நிரதிசயமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கிற சுக மெதுவோ அதுதான் ஆநந்தம். துக்கலக்ஷணமெதுவெனில், சுகத்திற் கெதிர்மறையாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆத்தியாத்துமிகம் ஆதிபௌதிகம். ஆதிதெய்விகம் என துக்கம் மூன்றுவிதம்—அவைகளில் இந்திரியங்களினலே தேகத்தில்தானே வாதபித்த சிலேஷ்மங்களுடைய வித்தியாசத்தினலுண்டாகிற வியாதிமுதலிய துக்கம் ஆத்தியாத்திமிகம். பூதங்களினலேயும் பூதசம்பந்தமான பாம்பு புலிமுதலியவைகளினலேயும் உண்டாகிறதுக்கம் ஆதிபௌதிகம். தேவதைகளினலுண்டாகிற அதிவிருஷ்டி (அதிகமழை) அநாவிருஷ்டி (மழையின்மை) இடிவிழுதல் முதலிய துக்கம் ஆதி தெய்விகம். ஆநந்தத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் திருஷ்டாந்த மெப்படியெனில் — அமிருதமானது தான் சுவபாவமாகவே சுகரூபமாயிருந்து தன்னை அனுபவிக்கிற ஜீவர்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறது. காளகூடவிஷமானது தானே தாபசுவரூபமா யிருந்து கொண்டு தன்னை அனுபவிக்கிற ஜீவர்களையும் தபிக்கச்செய்கிறது. இப்படியிருக்கிற அமிருதம் விஷம் இவைகளுக்கு சப்தம் முதலிய ஐந்துவிதங்களினலே ஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்ணிய மெப்படியோ, அப்படியே ஆநந்தலக்ஷணமானது மூன்றுவித தாபத்திரய ரூபமான துக்கத்தி லெப்படியில்லையோ, துக்கலக்ஷணமானது எப்படி ஆத்மசுவரூபமான ஆநந்தத்திலில்லையோ,

𑌤𑌥𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌅𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌵𑌤𑍍 𑌸𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 - 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 - 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌵𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌂- 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 - 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌦𑌨𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍 - 𑌘𑌟𑌵𑌜𑍍𑌜𑌡𑌾𑌤𑍍 - 𑌵𑌿𑌷𑌵𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌤𑍍 - 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 - 𑌸 𑌏𑌵 𑌧𑌨𑍍𑌯𑌃 - 𑌸 𑌏𑌵 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌸 𑌏𑌵 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿.

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂.

𑌨𑌵𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌓𑌂, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 - 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃- 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂- 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌨𑌵𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 - 𑌨 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍇𑌨 𑌵𑌾 - 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌃 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌃 - 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌃 - 𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌨𑌾 𑌚𑌲𑌿𑌤𑌦𑍀𑌪𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍇 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑍇𑌤𑍁𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇

அப்படியே சப்தாதி ஐந்துவிதங்களினுல் இவைகளுடைய வைலக்ஷண்ணியத்தை யறிந்துகொள்ளவேண்டியது. இதில் நிச்சயிக்கப்பட்ட சித்தாந்த மெதுவெனில், கயிற்றைப்போல் சத்ரூபம். ஆதித்தனைப்போல் சித்ரூபம். அமிருதம்போல் ஆநந்தரூபம். "நான்" என்கிற சப்தத்திற்கு அர்த்தம் ஆத்மாதான். சர்ப்பம் போல் அநிருதமாயும் கடம்போல் ஜடமாயும் விஷம்போல் துக்கமாயு மிருக்கிற தேகேந்திரியம் முதலான பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்று எவன் குருமுகமாய் ஆத்மாவை யறிகிருனே அவனே யஸங்கன் அவனே கிருதகிருத்தியன். அவனே முக்தன் என்பது சகல வேதாந்தத்தினுடைய நிச்சயமென்றறி.

எட்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

௯-வது வருணகம்.

ஓம், ஆத்மாவானவன் சரீரத்திரய விலக்ஷணன், அவஸ்தாத்திரயசாக்ஷி, பஞ்சகோசங்களைக் காட்டிலும் அந்நியன், சச்சிதாநந்த லக்ஷணன், என்று ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட நாலுவித லக்ஷணங்களுக்குள்ளே, சரீரத்திரய விலக்ஷணத்துவம் எட்டாவது வருணகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இவ்வொன்பதாவது வருணகத்தில் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் சொல்லப்படுகிறது.

மனதானது சத்துவ ரஜஸ் தமோகுண சுவரூபமாயிருந்தாலும் சத்துவகுணத்தையே பிரதானமாயுடையது. இந்த சாத்துவிகமான மனதினுலேயே ஆத்மா அறியத்தக்கவனு யிருக்கிருன். இராஜஸ தாமஸ குணங்களினு லறியத்தகுந்தவனல்ல. அவைகளில் சத்வகுணம் சூக்ஷ்மமானது. இரஜோகுணம் சஞ்சலமுள்ளது. தமோகுணம் ஸ்தூலமானது. ஆகையினுலே புகை பிரவேசிக்கும்படியான துவாரத்தில் பெரிதான தூண் எப்படிப் பிரவேசிக்கமாட்டாதோ, வாயுவினுலே சலிப்பிக்கப்படுகிற தீபப் பிரகாசத்தில் சூக்ஷ்மமான அக்ஷரத்தை நிச்சயிப்ப தெப்படி அசாத்தியமோ, அப்படியே ஆத்மாவை அறியவேண்டுமானுல் சாத்துவிகமும் சூக்ஷ்மமுமாகிய மனதினுலேயே அறியத்தக்கவன். அப்படிக்கன்றி ஸ்தூல மனதினுலேயாவது சஞ்சலமான மனதினுலேயாவது சூக்ஷ்மமான ஆத்மாவினுடைய சுவரூபமானது அற்பங்கூட விளங்கமாட்டாது.

[illegible]

ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவ மெப்படியெனில்—ஜாக்கிரதவஸ்தை சுவப்நாவஸ்தை சுஷுப்தியவஸ்தை என அவஸ்தைகள் மூன்று. அவைகளில் சகலமான இந்திரியங்களினலேயும் வெளி விஷயங்களை யறிகிறதுதான் ஜாக்கிரதவஸ்தை. ஜாக்கிரதவஸ்தையின் வாசனையினலே அந்தக்கரணமானது போக்திருபோக்கியம் முதலிய ரூபமாக பரிணமிக்கிறதுதான் சுவப்பநாவஸ்தை. ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சமெல்லாம் காரணமாகிய அக்ஞானத்தில் லயமடைந்தபிறகு சாக்ஷிக்குமட்டும் தெரியக்கூடிய அக்ஞானமாத்திரமாக விருக்கிறதுதான் சுஷுப்தி. இந்த அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் ஆத்மாவுக் கெப்படியென்ருல்—ஆத்மாவிடத்தில் சாக்ஷி லக்ஷணமிருக்கிறது. அதாவது—உலகத்தில் ஒரு புருஷனனவன் மற்ருெரு புருஷனையும் அவனுடைய அவஸ்தையையும் அந்த அவஸ்தையினுடைய வியாபாரங்களையும் தான் விகாரமடையாம லிருந்துகொண்டு நேராய்ப் பார்ப்பதுதான் சாக்ஷித்துவமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரபஞ்ச வியாபாரங்கள் முழுதையும்விட்டு ஒன்றிலும் பற்றற்றவனுக விருக்கிறதாகிய தூஷ்ணீம் அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கிற சந்நியாசியானவன் அவனிருக்கிற விடத்திற்குவந்த புருஷனையும் அவனுடைய அவஸ்தையையும் அவனுடைய வியாபாரங்களையும் விகாரமில்லாமல் நேராய்ப் பார்ப்பதுதான் சாக்ஷித்துவமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவும் ஜீவர்களுடைய அவஸ்தாத்திரயத்தையும் அவஸ்தாத்திரய வியாபாரங்களையும் அவஸ்தையை யனுபவிக்கிற ஜீவர்களையும் நேராக பார்த்தாலும் விகாரமில்லாமலே யிருக்கிருன். இந்த சாக்ஷித்துவத்திற்கு திருஷ்டாந்தம்—ஒரு பெரியபட்டணத்திற் கொப்பானது ஜாக்கிருதவஸ்தை. அதற்குள்ளிருக்கிற பிராகாரம் உப்பரிகைபோல் சுஷுப்தியவஸ்தை. அம்மூன்றிடங்களுக்கும் அபிமானியாகிய இராஜாவைப்போல அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கும் அபிமானிஜீவன். அந்த இராஜாவானவன் கோட்டை சுவர்களுக்கு வெளியில்சென்று பிரியாப்பிரியங்களை யனுபவித்து சந்தோஷத்தையும் விசனத்தையும் அடைந்து கோட்டைச்சுவனைக் கடந்துகொண்டு பிறகு உப்பரிகையில்வந்து எல்லா வியாபாரங்களையும் விட்டு வியாபாரமற்றதாகிய தூஷ்ணீம் அவஸ்தையையடைந்து ஸ்திரீயுடன் சுக மனுபவித்துக்கொண் டிருக்கிறவனைப்போல ஜீவாத்மாவும் ஸ்தூல சரீராபிமானியாகி,

𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾
𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌸𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿
𑌧𑌕𑌰𑌣𑌗𑍁𑌣𑌦𑍋𑌷𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌭𑍂
𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌸𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿
𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑍀 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨
𑌨𑍍𑌦𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 - 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌃 - 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚
𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌯𑍂𑌤𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇
𑌤𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍. "𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌚𑍇𑌤𑌾 𑌕𑍇𑌵𑌲𑍋
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿" 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 - 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌅𑌨𑍁𑌭
𑌵𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌦𑌿𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰
𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌅𑌸𑍍𑌮
𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍 - 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰
𑌤𑌿𑌦𑌿𑌨𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌗𑌾
𑌮𑌿𑌨𑍀𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌭
𑌵𑌿𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌏𑌵𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑌾
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌨𑌨𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑍋 𑌹𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌚𑍇𑌨𑍍𑌨 - 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯
𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁
𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌲𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾
𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 - 𑌤𑌿𑌸𑍃𑌣𑌾𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌬𑌿𑌮𑍍
𑌬𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍇𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍॥

ஜாக்கிருதவஸ்தையில் மூன்றுவித கரணங்களுடைய வியா
பாரத்துடன் கூடினவனுய்க்கொண்டு விசுவனென்கிற பெயரை
யடைந்தும் பிறகு சூக்ஷ்ம சரீராபிமானியாய் சுவப்நாவஸ்தையில்
மனேமயமான மூன்றுவித கரணங்களுடைய குணதோஷ வியா
பாரத்துடன் கூடினவனுய்க்கொண்டு தைஜஸ னென்கிற பெயரை
யடைந்தும் பிறகு காரண சரீராபிமானியாய் சுஷுப்தியவஸ்தை
யில் திருவிதகரண குணங்களை அடக்கிக்கொண்டு பிராக்ஞனென்
கிற பெயரையடைந்தும் நித்தியானந்தத்தை யனுபவித்துக்கொ
ண்டு மிருக்கிருன். இப்படி ஆத்மா கூடஸ்தனுகவும் ஆகாசம்போ
லொட்டாதவனுகவும் மூன்று அவஸ்தைகளிலும் பிரத்தியக் சை
தன்னிய சாக்ஷிரூபமாயிருக்கிருனென்று சுருதி யுக்தி அனுபவங்
களினுல் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. "சாக்ஷிசைதன்னியமாய்
கேவலம் நிர்குணனுயிருக்கிருன்" என்றது சுருதி. (மேல்சொன்
ன) பட்டணம் ஆகாச மிந்த திருஷ்டாந்தங்கள்தான் யுக்தி. அனு
பவ மெதெனில், முந்தியநாள்களின் அவஸ்தாத்திரயங்கள் நம்
மால் பிரதிதினமும் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. அனுபவமிருந்தாலன்றி
யில் ஸ்மரணை வராதென்பது விதி. நம்மா லவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி
த்துவ ரூபமான ஆத்மலக்ஷணம் அடையப்பட்டது. இந்த அவஸ்
தாத்திரயமும் பிரதிதினமும் நம்மாலே அனுபவிக்கப்படுகிறதென்
பது நிச்சயம். இந்தப்படிக்கு ஆத்மாவுக்குச் சென்றுபோனவும்
வரப்போகிறவுமான அவஸ்தைகள் கிரமமாய் அனுபவிக்கப்படு
கிறதினுலே அனுபவிக்கிறவனுகிய ஆத்மாவுக்கு நித்தியத்துவம்
சித்தமாயிருக்கிறது. இந்தவிதமாய் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்து
வத்தை யறியத்தக்கது.

உலகத்தில் அவஸ்தையை யனுபவிக்கிற புருஷனிடத்தில்
தான் சாக்ஷித்துவமும் காணப்படுகிறது? அப்படியிருக்க அவஸ்
தா சாக்ஷித்துவம் அந்நியனிடத்தி லிருக்கிறதுபோல இதுவரை
யில் சொல்லப்பட்டதே அதெப்படியெனில்—இந்த அவஸ்தை
யை யுடையவன் அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்னியா
பாசனே. அவன் பொய்யானவன். அவன் ஜீவனென்று சொல்
லப்படுகிருன். அவன் சுஷுப்தியில் அந்தக்கரண லயத்தினுல்,
நஷ்டமாய்ப் போய்விட்டா னதினுல் அவன் எப்படி சுஷுப்தி
சாக்ஷியாகக் கூடும்? மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் ஒருவனே சாக்ஷி
யாக விருக்கவேண்டுமென்பது விதியானபடியினுல் பிம்பசுவரூபி
யான ஆத்மாவுக்கே சுஷுப்தி சாக்ஷித்துவம் சொல்லவேண்டும்.

स एव चात्मत्वेन जाग्रत्स्वप्नयोरपि साक्षीति वक्तुं योग्यः । जीवस्य विकारित्वादपि साक्षित्वं न युज्यते । आत्मनस्तु निर्विकारित्वात् साक्षित्वं युज्यते । जीवः कथं विकारीति चेत् । अहं सुखी अहं दुःखीत्यादिव्यवहारेण अन्तःकरणवृत्तिं तादात्म्येन विकारित्वं पश्यति च । विकारेऽपि तर्हि जीवस्य व्यतिरेकेणान्यः को वा आत्मायं साक्षी भवति । तस्य किं लक्षणम् । तस्यास्तित्वे किं प्रमाणम् । तस्य ज्ञाने क उपाय इति चेच्छृणु । निर्विकारः कूटस्थ एव साक्षी स एवात्मा स आकाशवत् सर्वव्यापकः । सच्चिदानन्दस्वरूपः । स एवान्तःकरणे जीवरूपेण प्रविष्टस्संसरति । एवं पारमार्थिकात्मनि वेदान्तास्सर्वेऽपि प्रमाणम् । अवस्थावानयं जीवश्चिदाभासः इदानीं जागर्ति । इदानीं स्वप्नं पश्यति । इदानीमज्ञानमोहितस्सन् सुषुप्तो वर्तते । इदानीं सुखी इदानीं दुःखी इदानीमुदासीन इत्येवं जीवस्य स्वरूपभेदं सर्वमपि चिद्रूपेण यो जानाति स एवात्मा अवस्थात्रयसाक्षीति ज्ञातव्यः । आत्मनः स्वस्य निर्विकारत्वं कथं ज्ञायत इति चेत् । स्वस्य सौन्दर्यादिकं स्वेन ज्ञातुमशक्यमपि दर्पणप्रतिबिम्बेन यथा ज्ञातुं शक्यते । तथा आत्मनः निर्विकारित्वमपि अन्तःकरणप्रतिबिम्बेन ज्ञातुं शक्यते । दर्पणं प्रतिबिम्बितमुखं बिम्बभूतमुखं च यथा न जानाति तथा चान्तःकरणं च तत्प्रतिबिम्बितजीवश्च बिम्बस्वरूपात्मानं न जानाति । तर्हि कयात्मा केन ज्ञायत इति चेत् न केनापि ज्ञायते ॥

அவனே ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களுக்கும் சாக்ஷியென்று சொல்வது சுலபமானது. ஜீவன் விகாரியானபடியினுலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தாது. ஆத்மாவுக்கோவெனில் அவன் நிர்விகாரனுனதினுலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தும். ஜீவன் விகாரி, எப்படி யென்ருலோ, நான் சுகி, நான் துக்கி என்பது முதலிய வியவகாரத்தினுலே அந்தக்கரண விருத்தியைத் தன்னுடைய விருத்தியைப்போல் பாவிக்கிறதினுல் விகாரித்துவம் காணுகிறது. ஆனுலவன் விகாரியாகவே யிருந்தால் ஜீவனைவிட அந்நியமாக சாக்ஷியாகிற ஆத்மா யார்? அவனுக்கு லக்ஷணமென்ன? அவனிருக்கிரு னென்பதற்குப் பிரமாணமெது? அவனை யறிகிறதற் குபாயம் யாது? யென்ருல் கேள்.

நிர்விகாரியாகிய கூடஸ்தனே சாக்ஷி, அவன்தான் ஆத்மா, அவன் ஆகாசம்போல் எங்கும் வியாபித்தவன். சச்சிதாநந்த சுவருபமானவன் அவனே அந்தக்கரணத்தில் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தவனுய்க்கொண்டு சமுசாரியாகிருன். இப்படிப்பட்ட பாரமார்த்திகனுன ஆத்மாவிஷயத்தில் சகலமான வேதங்களும் பிரமாணமா யிருக்கின்றன. அவஸ்தாவானு யிருக்கிற சிதாபாசனுன ஜீவன் இப்போது விழித்துக்கொண் டிருக்கிருன், இப்போது சுவப்நம் காணுகிருன், இப்போது அக்ஞானத்தில் மோகித்து சுஷுப்தியி லிருக்கிருன், இப்போது சுகீ, இப்போது துக்கீ, இப்போது உதாசீனன், என்கிற ஜீவனுடைய அவஸ்தாபேதங்களையெல்லாம் சித்ரூபமென்று எவன் அறிகிருனே அவனே ஆத்மா. அவனே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியென் றறியவேண்டியது. அந்த ஆத்மாவுக்கு, தான் நிர்விகாரியென்ப தெப்படி தெரியுமென்ருலோ—தன்னுடைய முகலக்ஷணம் தன்னுல் பார்க்கக் கூடாததானுலும் கண்ணுடி பிரதிபிம்பமூலமா யெப்படித் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமோ அப்படி ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்துவமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்பத்தினு லறியக்கூடும். அப்படியே கண்ணுடியும் அதில்கண்ட முகச்சாயையும் பிம்பத்தினுடைய முகத்தை எப்படி யறியமாட்டாவோ அப்படி அந்தக்கரணமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப ஜீவனும் பிம்பசுவரூப ஆத்மாவை யறிகிறதில்லை. ஆனுல், இந்த ஆத்மா எதினு லறியப்படுகிரு னென்ருலோ ஒன்றினுலும் அறியப்படுகிறதில்லை.

ज्ञायमानस्य सर्वस्य दृश्यत्वाच्च । आत्मनः द्रष्टृत्वा-
च्च स्वयंप्रकाशत्वाच्च आत्मा नान्येन केनापि ज्ञायते ।
तत्कथमिति चेत् । दृश्यो घटः द्रष्टारं न जानाति स द्रष्टा च
आत्मानं स्वयमेव जानाति । स्वयं प्रकाशत्वाच्च [illegible]
प्र[illegible] स्वयमेव जा-
नाति । अन्ये नव न जानन्ति । तथा चात्मा अनुभवस्व-
रूप एव नानुभाव्य इति अमुमर्थं स्वयमेव प्रमाण-
[illegible] जानीहि । तर्हि प्रमाणं किमिति चेत् । प्रत्यक्ष-
मनुमानमुपमानं शब्द इति चत्वारि प्रमाणानि । अर्था-
पत्तिः । संभवः । ऐतिह्यं । अनुपलब्धिरिति चत्वारि
प्रमाणानि सन्ति । पूर्वोक्तानां चतुर्णामन्तर्भूता-
नीति सिद्धान्तिनः । वेदान्तिनस्तु केचित् षट्
प्रमाणान्याहुः । तेषां लक्षणादि विस्तृतानि-
अस्माकं यावदावश्यकं तावन्निरूप्यते । इन्द्रियेण ज-
न्यं प्रमाणं प्रत्यक्षप्रमाणं । धूमादिलिङ्गेन ज्ञायमान-
मनुमानं । सादृश्येन ज्ञायमानमुपमानं । आप्तवाक्यं शब्दः ।
आत्मनः इन्द्रियागोचरत्वाच्च न तत्र प्रत्यक्षप्रमाणं । निरं-
शत्वात् तत्र लिङ्गाभावात् अनुमानं न प्रवर्तते । अद्वितीयत्वाच्च नो-
पमानं । तस्मादात्मनि शब्द एव प्रमाणं । शब्दस्याप्तोक्त-
त्वाच्च । आप्तस्तु यथार्थवक्ता । सर्वेश्वरस्य यथार्थवक्तृत्वाच्च
तद्वाक्यरूपश्रुतिरेव शब्दः । तस्माच्छ्रुतिरेवात्मनि प्रमाणम् ॥

(ஏனென்றால்)—அறியப்படுகிற சகலமும் திருசியம் (பார்க்கப்படுகிற வஸதுகள்) ஆனபடியினாலேயும் ஆத்மா திருக்ருபன் (பார்க்கிற சுபாவமுடையவன்) ஆனபடியினாலேயும் சுவப்பிரகாசமே ஆத்மா வேறொன்றினாலும் அறியப்படுகிறவனல்ல. அதெப்படியெனில், காணப்படுகிறகடமானது காணுகிறவனை யறியமாட்டாது. காணுகிறவன் தன்னைத்தானே யறிகிறான். என்னத்தினாலெனில், தான் சுவயம்பிரகாசனானதினால்தான். இறந்தவனென்று நினைக்கப்பட்ட பத்தாவதுமனிதன் பிறகு, தன்னைத்தானே யறிந்தான். மற்றொன்பது பேர்களிலொருவனாலு மறியப்படவில்லை. அப்படியே ஆத்மாவானவன் அநுபவ சுவரூபனேயன்றி அநுபவிக்கப் படுகிறவனல்ல என்கிற இந்த அர்த்தத்தைப் பிரமாணங்கள் மூலமாய்த் தானாகவே யறிந்துகொள்ள வேண்டியது. பிரமாணங்க ளெதுவெனில்—பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம், என நான்குவிதம். அர்த்தாபத்தி, ஸம்பவம், ஐதிகியம், அநுபலப்தி என பின்னும் நான்கு பிரமாணங்களுண்டு—பிந்தி சொன்ன நான்கும் முந்திய நான்கி லடங்கினவையென்று சித்தாந்தம். சில வேதாந்திகள் ஆறு பிரமாணங்க ளென்கிறார்கள். அவைகளுடைய லக்ஷணம் முதலியன வெகு விரிவாயிருக்கின்றன. நமக்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவுவரையில் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரியத்தினா லுண்டாகிற பிரமாணமானது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம். புகைமுதலிய அடையாளத்தினா லறிவது அநுமானப்பிரமாணம். உவமையினா லறிகிறது உபமானப்பிரமாணம். ஆப்தவாக்கியம்தான் சப்தப் பிரமாணம். ஆத்மா இந்திரியங்களுக்குக் காணப்படாதவனாகையால் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்திற் கிடமில்லை. ஆத்மாவினிடத்தில் அம்சம் (பிரிவு) இல்லாததினாலே அநுமானப் பிரமாணத்திற்கு மிடமில்லை. இரண்டாவதொன் றில்லாத்தினாலே உபமானப் பிரமாணத்திற்கு மிடமில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவிஷயத்தில் சப்தமொன்றேப் பிரமாணம். ஆப்தவாக்கியம்தான் சப்தம். வாஸ்தவத்தைச்சொல்லுகிறவன் ஆப்தன். ஈசுவரன் வாஸ்தவத்தைச் சொல்லுகிறவனாகையால் அவனுடைய வாக்கியமான சுருதிகளே சப்தம். ஆகையினாலே சுருதியே ஆத்மாவிஷயத்தில் பிரமாணம்.

𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌰𑍂𑌪 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟 𑌪𑍁-𑌰𑍁𑌷 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰 𑌗𑍁𑌣𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 𑌯𑌥𑌾 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰 𑌗𑍁𑌣𑌦𑍋𑌷𑌾𑌃 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌯𑌃 𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌶𑌾𑌲𑍀 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌸 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 - 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿॥

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌵𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃.

𑌦𑌶𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌦𑌶𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇- 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌃- 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌶𑍋𑌣𑌿𑌤𑌜𑌨𑍍𑌯 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌅𑌨𑍍𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌰𑍍𑌧𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃-𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃- 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 - 𑌏𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵𑌸𑌹 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯 𑌮𑍋𑌦 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌦 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 - 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂- 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑌾𑌭 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑍋 𑌮𑍋𑌦𑌃- 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌦𑌃 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌃 - 𑌯𑌥𑌾 𑌖𑌡𑍍𑌗𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌕𑍋𑌶𑌃 - 𑌶𑌿𑌵𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌂𑌪𑍁𑌟𑌃 - 𑌚𑍂𑌤𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍 - 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌕𑌞𑍍𑌚𑍁𑌕𑌃- 𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌆𑌛𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌛𑍍𑌛𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿॥

முன்சொன்ன சாக்ஷிரூப சந்நியாசியை அவரால் பார்க்கப்பட்ட புருஷன், அந்த புருஷனுடைய அவஸ்தை அவனுடைய வியாபாரங்கள் இவைகளுடைய குணதோஷங்கள் எப்படி தொடமாட்டாவோ அப்படி ஆத்மாவை, காணப்படுகிற அகங்காரம் அதினுடைய அவஸ்தை அதினுடைய வியாபாரங்கள் இவைகளுடைய குணதோஷங்கள் தொடமாட்டா. எந்த பாக்கியசாலியான புருஷன் ஆத்மாவை சாக்ஷிமாத்திரமாகவும் அகங்காராதிகளினலே தொடப்படாதவனுகவும் சைதன்னிய மாத்திரமாகவும் சுருதிகளினலே யறிகிருனே அவனே ஜீவன்முக்தன், அப்படியே சுருதியும் சொல்லுகிறது. ஓ புத்திரா! ஆத்மாவிஷயத்தில் வேதாந்தசாஸ்திரம் பிரமாணம். அதை நம்பி அதில்சொல்லியபடி ஆத்மாவை அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாக வறியவேண்டியது.

ஒன்பதாவது வருணகம் முற்றிற்று.

கO - வது. வருணகம்.

இந்தப் பத்தாவது வருணகத்தில் ஆத்மா பஞ்சகோசத்திற் கன்னியனென்பது சொல்லப்படுகிறது. அந்நமயப் பிராணமய மனோமய விக்ஞானமய ஆநந்தமய மென கோசங்களைந்து. அந்நத்தினுடைய விகாரமாகிய சுக்கில சோணிதத்தி லுண்டான ஷட்பாவ விகாரத்தோடு கூடியதும் அந்நத்தினலேயே விருத்தியாகிறதுமாகிய இந்த ஸ்தூலசரீரமே அந்நமய கோசம். கருமேந்திரியங்களுடன் கூடியப்பிராணன் பிராணமய கோசம். ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய மனது மனோமய கோசம். அவைகளுடன் சேர்ந்த புத்தி விக்ஞானமயகோசம் பிரியம் மோதம் பிரமோதம் இந்த விருத்திகளுடன் கூடிய ஞானம் ஆநந்தமய கோசம்—இஷ்டமான வஸ்துவை காணுவதினலுண்டாகும் சந்தோஷம்தான் பிரியம் அந்தவஸ்து கிடைத்ததினலுண்டாகும் சந்தோஷம்தான் மோதம். அந்த வஸ்துவை யனுபவிக்கிறதினலுண்டாகிற சந்தோஷம்தான் பிரமோதம். இவைகள்தான் பஞ்சகோசமெனச் சொல்லப்படுகின்றன. இதைக் கோசமென்று சொல்லவேண்டிய தென்னவெனில் கத்தியையுறையும் சிவலிங்கம் விக்கிரகம் முதலியவற்றைச் சம்புடமும் மாம்பழத்தைத்தோலும் புருஷனை சொக்காயும் மறைக்கிறதுபோல பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன.

[illegible]

ஆகையா லதற்கு கோசமென்று பெயர்வந்தது. ஆனல் கத்தி முதலியவைகளுக்கும் உறைமுதலிய வைகளுக்குமுள்ள இருப்பானது தனித்தனியா யிருக்கின்றது. ஆத்மாவுக்கு அந்நியமாய் பஞ்சகோசங்களுக்கு இருப்பில்லாத்தினலேயும் உறைமுதலியவைகளுக்கும் கோசங்களுக்கும் பேதமிருப்பதினலேயும் இவைகளுக்கு ஆத்மாவை மறைக்கும் தன்மை எப்படி யுண்டாகுமெனில், ஆதித்தகிரண பரிணாம விசேஷத்தினலுண்டாகிற மேகத்திற்கு ஆதித்தனுடைய இருப்பைத்தவிர வேறேயில்லை. அப்படியிருந்தும் அந்தமேகம் ஆதித்தனை யெப்படி மறைக்கிறதோ, அக்கினியை யனுசரித்திருக்கிற புகைக்கு அக்கினியைத்தவிர வேறெ இருப்பில்லாவிட்டாலும் அந்தப் புகையானது அக்கினியை யெப்படி மறைக்கிறதோ, அப்படிப்போல ஆத்மாவினுடைய இருப்பையே இருப்பாயுடைய கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன. கத்திமுதலியவைகளும். உறைமுதலிய வைகளும் கத்திமுதலிய வைகளாகவே ஒன்றுபோல் வியவகரிக்கப்பட்டாலும் கத்திமுதலியவைகள் உறைமுதலிய வைகளுக்கு வேருனவைகளே. அதுபோல ஆத்மாபஞ்ச கோசங்களுக்கு வேருனவனல்லாததுபோல் வியவகரிக்க்ப்பட்டாலும் வேருனவனே. ஆத்மாவும் கோசங்களும் ஒன்ருக வியவகரிக்கப்படுகிற படியினலே ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்த மிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டியதா யிருக்க ஆத்மாவொன்றிலும் சம்பந்தமில்லாத நிரஞ்சனனென் றெப்படிச் சொல்லலா மென்ருலோ—சம்பந்தம் அநேகவிதம். தர்க்க சித்தாந்தத்தில் சமவாய சம்பந்தம் ஸம்யோக சம்பந்தம் என இரண்டுவிதம். அவயவத்திற்கும் அவயவத்தை யுடையவனுக்கும், குணத் திற்கும் குணத்தை யுடையவனுக்கும், கிரியைக்கும் கிரியையை யுடையவனுக்கும் ஜாதிக்கும் தேகத்திற்கும் விசேஷத்திற்கும் நித்திய திரவியத்திற்குமுள்ள சம்பந்த மெதுவோ அதுதான் சமவாய சம்பந்தம். ஆத்மாவுக்கும் பஞ்சகோசத்திற்கும் மேல்சொன்ன அவயவம், அவயவத்தை யுடையவன் முதலியவைபோ லொத்த சம்பந்த மில்லாத்தினலே சமவாய சம்பந்தம் சொல்லக்கூடாது. ஆனல், பேரிக்கும் தண்டத்திற்கும் போல ஸம்யோக சம்பந்த மிருக்கட்டுமே யென்ருல், ஆத்மாதிரவியமல்ல (பஞ்சபூதங்களில் சேர்ந்த வஸ்துவல்ல) வாகையால் ஸம்யோக சம்பந்தமில்லை.

𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌸𑌰𑍍𑌪𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌜𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌃 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌏𑌵 - 𑌅𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌏𑌕𑌾𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌏𑌵 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 - 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍇 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂𑌗𑌤𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌜𑍀𑌰𑍍𑌣𑌃 - 𑌇𑌤𑌃𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌯𑍁𑌵𑌾 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑍀 - 𑌅𑌹𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌸𑍍𑌥𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌆𑌨𑍍𑌧𑍍𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌡𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌟𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌤𑍍𑌸𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍌𑌶𑌿𑌕𑌗𑍋𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌅𑌹𑌂 𑌰𑌾𑌮𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌦𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀 - 𑌅𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾 - 𑌅𑌹𑌂 𑌭𑍋𑌜𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌮𑌮 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾, 𑌅𑌹𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌦𑌾𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌸𑌰𑍍𑌜𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌯𑌿𑌤𑌾 - 𑌮𑍂𑌕𑌃 - 𑌪𑌙𑍍𑌗𑍁𑌃 - 𑌵𑌿𑌹𑌸𑍍𑌤𑌃 - 𑌷𑌣𑍍𑌢𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿॥

ஆனுல், ஆத்மாவுக்கும் கோசத்திற்கும் எப்படிப்பட்ட சம்
பந்தம் தானுள்ள தென்ருலோ, கயற்றிற்கும் பாம்புக்கும் கிளி
ஞ்சிலுக்கும் வெள்ளிக்கும் கட்டைக்கும் கள்ளனுக்கும் ஆகாசத்
திற்கும் வருணத்திற்கும் போல அத்தியாஸ சம்பந்தம்தான்.
இந்த அத்தியாசமானது ஒன்றில் மற்ருென்றையா? அலலது,
ஒன்றிற் கொன்றிலா (இதையதிலும் அதை இதிலுமா?) எனில்,
அகங்காரமும் ஆத்மாவும் சேர்ந்து ஒரே சப்தத்திற்கு விஷயமா
யிருப்பதினுலே இது ஒன்றிற்கொன்று அத்தியாசம்தான். ஆத்மா
வுக்கும் அன்னமயகோசத்திற்கும் எப்படி அந்நியோந்நி யாத்தியா
சமெனில் — நான் மனிதன் நான் தேவன் நான் ஸ்திரீ நான் புரு
ஷன் என்றும் நான்பிறந்தேன் நானிருக்கிறேன் நான் வளர்கிறேன்
நான் மாறுதலடைந்தேன் நான் க்ஷீணமடைந்தேன் இனி மரண
மடைவேன் என்றும் நான் வாலிபன் நான் குமாரன் (ஐந்துவயதுக்
குள்ப்பட்டவன்) நான் யளவனன் நான் கிழவன் என்றும் நான்
பிராம்மணன் நான் க்ஷத்திரியன் நான் வைசியன் நான் சூத்திரன்
என்றும் நான் பிரும்மசாரி நான் கிரகஸ்தன் நான் வானபிரஸ்தன்
நான் சந்நியாசி என்றும் நான் ஆந்திரன் நான் திராவிடன் நான்
கருனுடகன் என்றும் நான் வத்ஸகோத்திரன் நான் கௌசிக
கோத்திரன் என்றும் நான் ராமன் நான் கிருஷ்ணன் நான் சங்க
ரன் என்றும் நான் தீக்ஷிதன் நான் சாஸ்திரீ நான் யுத்தம் செய்
கிறவன் நான் போஜனம் செய்கிறவன் என்றும் அன்னமயகோசத்
தின் விகார தருமங்களை ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாஸம் செய்கி
ருன். அப்படியே ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்த லக்ஷணங்களை
அன்னமய கோசமான சரீரத்தில் என்சரீர மிருக்கிறது என்சரீ
ரம் விளங்குகிறது சரீரம் எனக்குப் பிரியமானது என்று அத்தியா
சம் செய்கிருன். இப்படி அன்னமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்
கும் பரஸ்பர அத்தியாச மிருக்கிறது. பிராணமய கோசத்திற்
கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நி யாத்தியாசம் எப்படி யெனில்,
நான் பசியுள்ளவன் நான் தாகமுள்ளவன் நான் பெலமுள்ளவன்
நான் வீரியமுள்ளவன் நான் காரியம் செய்கிறவன் பேசுகிறவன்
நடக்கிறவன் கொடுக்கிறவன் மலஜலம் விடுகிறவன், சந்தோஷப்
படுத்துகிறவன் ஊமை காலில்லாதவன் கையில்லாதவன் நபும்
ஸகன் இவை முதலியப் பிராணமய கோசவிகாரங்களை இப்படி
ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன்.

ஆத்மந: ஸச்சிதா³நந்த³ஸ்ய மம ப்ராண: ஸ்பு²ரதி ப்ரிய இதி ப்ராணமயகோஶே அத்⁴யஸ்யதி - ஏவம் ப்ராணமயகோஶஸ்ய ஆத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்⁴யாஸ: - மநோமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்ச அந்யோந்யாத்⁴யாஸ: கத²மிதி சேத் - அஹம் ஸங்கல்பவாந் அஹம் விகல்பவாந் லோப⁴வாந் மோஹவாந் காமீ க்ரோதீ⁴ ஶ்ரோதா ஸ்ப்ரஷ்டா. த்³ரஷ்டா ரஸயிதா க்⁴ராதா ப³தி⁴ர: அந்த⁴ இத்யாதி³மநோமயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்⁴யஸ்யதி - ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய ஸச்சிதா³நந்த³ஸ்ய மம மந: ஸ்பு²ரதி ப்ரிய இதி மநோமயகோஶே அத்⁴யஸ்யதி - ஏவம் மநோமயகோஶஸ்ய ஆத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்⁴யாஸ: - விஜ்ஞாநமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்ச அந்யோந்யாத்⁴யாஸ: - உச்யதே - அஹம் கர்தா பு³த்³தி⁴மாந் ஊஹாபோஹவாந் [illegible] லோகாந்தரகா³மீ ராக³த்³வேஷீ ஶ்ரோத்ரிய: பண்டி³த: விரக்த: ப⁴க்திமாந் உபாஸக: ஜ்ஞாநீ இத்யாதி³விஜ்ஞாநமயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்⁴யஸ்யதி - ஆத்மந: ஸச்சிதா³நந்த³ஸ்ய மம பு³த்³தி⁴: ஸ்பு²ரதி ப்ரிய இதி விஜ்ஞாநமயகோஶே அத்⁴யஸ்யதி - ஏவம் விஜ்ஞாநமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்⁴யாஸ: - ஆநந்த³மயகோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்⁴யாஸ: உச்யதே - அஹம் போ⁴க்தா ஸுகீ² ஸந்துஷ்ட: - ஸாத்த்விக: ராஜஸ: தாமஸ: ஜட³: மூட⁴: து³ஷ்ட: ஶூந்ய: மோஹித: அவிவேகீ ப்⁴ராந்த இத்யாத்³யாநந்த³மயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்⁴யஸ்யதி॥

ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா நந்தங்களை என்பிராண னிருக்
கிறது பிராணன் விளங்குகிறது என்பிராணன் பிரியமுள்ளது
என்று பிராணமய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன். இப்ப
டிப் பிராணமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நி யாத்
தியாச மிருக்கிறது. மனோமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்
நியோந்நி யாத்தியாச மெப்படி எனில்—நான் ஸங்கற்பம் செய்
கிறவன் விகற்பம் செய்கிறவன் நான் துக்கப்படுகிறவன் மோக
முள்ளவன் நான் ஆசையுள்ளவன் நான் லோபி நான் கேட்கிறவன்
தொடுகிறவன் பார்க்கிறவன் ருசியறிகிறவன் முகருகிறவன் செவி
டன் குருடன் முதலிய மனோமயகோச விகாரங்களை ஆத்மா
விடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா
நந்தங்களை என்மனது சுத்தமாயிருக்கிறது என்மனது விளங்கு
கிறது. என்மனது எனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறது என்று மனோ
மய கொசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன். இப்படி மனோமயகோ
சத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மிருக்கிறது.
விக்ஞானமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தி
யாச மெப்படியெனில், நான் கருத்தா புத்திமான் ஊகமுள்ளவன்
சந்தேக நிவிருத்தி செய்கிறவன் ஏகஸந்தக்கிருகி (—ஒரோதட
வையில் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன்) பரலோகங்களுக்குப் போகி
றவன் இராகத்துவேஷமுள்ளவன் சுரோத்திரியன் (வேதமறிந்த
வன்) பண்டிதன் விரக்தன் பக்திமான் உபாசகன் ஞானி இவை
முதலிய விக்ஞான மயகோசத்தினுடைய விகாரங்களை ஆத்மா
விடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா
நந்தங்களை, என்புத்தி யிருக்கிறது என்புத்தி விளங்குகிறது என்
புத்தி பிரியமுள்ளது என்று விக்ஞான மயகோசத்தில் அத்தி
யாசம் செய்கிருன். இப்படி விக்ஞானமயகோசத்திற்கும் ஆத்மா
வுக்கும் அந்நியோந்நியாசத்தியாச மிருக்கிறது. ஆநந்தமய கோ
சத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மெப்படியெ
னில், நான் அனுபவிக்கிறவன் நான் சுகி சந்தோஷமுள்ளவன்
ஸாது இராஜஸகுண சுவபாவமுள்ளவன் தாமஸ சுவபாவமுள்
ளவன் ஜடன் மூடன் துஷ்டன் ஒன்றுமில்லாதவன் மோகமடைந்
தவன் விவேகமில்லாதவன் பிராந்தியுள்ளவன் இவைமுதலிய ஆந
ந்தமயகோச விகாரங்களை ஆத்மாவில் அத்தியாசம் செய்கிருன்.

[illegible]

ஆத்மாவினுடைய ஸச்சிதாநந்த லக்ஷணங்களே, எனக்கு ஞானமிருக்கிறது அது விளங்குகிறது சுகமாயிருக்கிறது என்று ஆநந்தமய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிருன். இப்படி ஆநந்த மயகோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மிருக் கிறது. இவ்விதமாய்ப் பஞ்சகோசங்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அத் தியாசம் எதினுல் வந்ததெனில் "இவன் ஆத்மா" "இவை பஞ்ச கோசங்கள்" என்று பிரித்தறிய ஞானமில்லாததாகிய அவிவேகத் தினுல் வந்தது. ஆனுல் கோசங்களுடையவும் ஆத்மாவுடையவும் விவேக மெப்படி என்ருலோ, உலகத்தில் பசுபுத்திர மித்திரகளத் திரகிரகதன தானியாதிகள்போல இது என் சரீரம் இது என்னு டைய பிராணன் இது என்னுடைய மனது இது என்னுடையபுத்தி இது என்னுடைய அக்ஞானம் என்பவைகளாகிய "இது" "என்னு டையது" என்கிற புத்திவிஷயமா யிருப்பதினுலே சரீரம் முதலிய ரூபமாயிருக்கிற பஞ்சகோசங்கள் ஆத்மாவாகமாட்டா, பசுமுத லியவைபோல அநாத்துமாவே யென்கிற விஷயத்தில் பஞ்சகோ சங்களும் ஆத்மாவும் தனித்தனியான தென்கிறதே யுக்தி, ஆத்மா சரீர மில்லாதவனென்பது சுருதி பசுமுதலியவைகளுடைய விரு த்தி க்ஷயம் முதலிய விகாரங்கள் அவைகளுடைய எஜமானுகிய திரஷ்டாவை யெப்படித் தொடுக்கிறதில்லேயோ அப்படிச் சரீரம் முதலான பஞ்சகோச விகாரங்கள் அவைகளுடைய திரஷ்டா வான ஆத்மாவாகிய வென்னேத் தொடுகிறதில்லே யென்கிறதே அனுபவம்.

(ஆக்ஷேபம்) ஓ; சுவாமி தங்களால் முன்சொல்லப்பட்ட பசு முதலிய திருஷ்டாந்தம், வெளிவிஷயமானதா யிருக்கிறதினுலே தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதா யிருக்கிறது. தார்ஷ்டாந்திகம், உள் ளுக்குள்ளே யிருக்கிற விஷயமா யிருக்கிறதினுலே என் புத்திக்கு விளங்கவில்லே. பின்னும், பஞ்சகோசங்கள் பசுமுதலியவைபோல் வேருய் விளங்காமல் வேகவைத்த (பழுக்கக் காயவைத்த) இரு ம்புக் குண்டுபோல் ஆத்மாவோடு ஒன்ருய் விளங்குகின்றன. இப் படி திருஷ்டாந்தம்தார்ஷ்டாந்த மிவைகளுக்கு வெகுவிரோத மிருக்கிறது. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களே ஆத்மாவைவிட்டு அந் நியமாய் எப்படி அறியலாம்? என்ருல், கேள்.

[illegible]

வெளிப்பார்வை நேத்திரம். உள்பார்வை புத்தி. வெளி திரு
ஷ்டியினால் பார்க்கக்கூடாத பதார்த்தங்கள்கூட உள் திருஷ்டியி
னால் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவைகளே. வெளியிலுள்ள வீணைத்
தந்திகளிலிருந்து சுவரத்தையும் காய்ந்த ஜலத்திலிருந்து அக்கினி
யையும் புஷ்பத்திலிருந்து நல்வாசனையையும் ஸ்தூல திருஷ்டியி
னாலே தனித்தனியாய் அறியக்கூடாவிட்டாலும் சூக்ஷ்மமான
காதுமுதலிய ஞானேந்திரியங்களினாலே புத்திமானான புருஷன்
தனித்தனியாய் இது வீணையின் தந்தி இது அதின் சுவரம் இது
ஜலம் இது அக்கினி இது புஷ்பம் இது வாசனை என்று வீணைமுத
லியவைகளிலிருந்து தனித்தனியாய் சுவரம் முதலானவைகளை
அறிந்து கொள்வது சுலபமானது. அப்படியே பாலையும் ஜலத்தை
யும் பிரிப்பது மற்றவர்களுக்கு அசாத்தியமானாலும் ஹம்ஸத்
திற்கு சுலபமானது. இவ்விரண்டு மெப்படியோ அப்படி ஆத்து
மாவிடத்திலிருந்து பஞ்சகோசங்களை வேறுபடுத்தி அறிவது
ஸ்தூலபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு அசாத்தியமானாலும் சூக்ஷ்மபுத்தி
யுள்ளவனுக்குச் சுலபமானது. சித்தாந்த வசனமெதுவெனில்,
இதுவரை காலவாசனைகளுடன் கூடியவர்களுடைய எந்தப் பிர
பஞ்ச வியவகாரமுண்டோ அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு பஞ்ச
கோசங்களென்றும் அதினுடைய விவேகமென்றும் இவைமுதலி
யன சொல்லப்பட்டன. வாஸ்தவத்தை விசாரிக்கும்போது ஆத்
மாவிடத்தில் பஞ்சகோசங்களில்லை எப்படி யென்றால் - கயிற்
றில் பாம்பும் கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும் கட்டையில் கள்ளனும்
ஆகாசத்தில் கறுப்பும் பிராந்தியினாலே தோற்றமேயன்றி முக்கா
லத்திலும் வாஸ்தவமாய் சுவரூபத்துட னிருப்பில்லை. ஆரோபித
மான சர்ப்பம் முதலியவைபோல ஆத்மாவிடத்தில் பஞ்சகோசங்
கள் ஆரோபிதமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. உலகத்தில் எது ஆரோ
பிதமோ அது பொய்யென்பது நிச்சயம். அதெப்படியெனில்,
இரண்டு சந்திரன் முதலியவைபோல பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மா
விடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட தானதால் பொய்யானவைகளே.
ஆரோபிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் முதலானவை எதினிடத்தில் ஆரோ
பிக்கப்பட்டதோ அதினுடைய வாஸ்தவஞானம் உண்டான உட
னே (கயிறு என்ற வாஸ்தவஞான முண்டான உடனே ஆரோ
பிக்கப்பட்ட சர்ப்பமென்கிற பிரமை நிவிருத்தியாய்ப் போய்விடு
கிறது. அப்படியே ஆத்ம சுவரூபம் தெரிந்த உடனே பஞ்சகோச
முதலிய சகலப் பிரபஞ்சமும்) விளங்குகிறதில்லை.

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑌨
𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿
𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌸𑌤𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌸𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾
𑌸𑌤𑍍 - 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌏𑌵𑌂
𑌸𑌤𑌿 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌜𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌇𑌦𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌂 - 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌃 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾
𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍 - 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 - 𑌤
𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑌪𑌿 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾
𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 - 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍 - 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰
𑌕𑍍𑌷𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌕𑍍𑌷𑌯
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤
𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌮𑌪𑌿
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌵𑌤𑍍 - 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌧𑍍𑌯𑌃 𑌨𑌶𑍍𑌯𑍇𑌚𑍍𑌚𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 - 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶 𑌗𑍁𑌰𑍁
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌭𑌾
𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑍃𑌦𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯
𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 - 𑌪𑍃𑌥𑍁𑌬𑍁𑌧𑍍𑌨𑍋𑌦𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌘𑌟𑌃 𑌯𑌾𑌵
𑌤𑍍𑌕𑍁𑌲𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌗𑍁𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌮𑌾
𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌃 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧
𑌕𑍍𑌷𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌪𑌟𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍॥

ஆத்மாவினுடைய வாஸ்தவஞான முண்டாயிருந்தாலும் பஞ்
சகோசங்கள் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றனவேயன்றி நசிக்
கிறதில்லை அவைகள் ஆரோபிதமென்பது எப்படி பொருந்து
மென்றாலோ உலகத்தில் சத்தானது பிராதிபாஸிக சத்தென்றும்
வியாவகாரிக சத்தென்றும் பாரமார்த்திக சத்தென்றும் மூன்று
விதம். ஈசுவர சிருஷ்டியென்றும் ஜீவசிருஷ்டியென்றும் சிருஷ்டி
இரண்டுவிதம். இப்படி யிருப்பதில் அத்தியாச ஸ்வரூபமான கிளி
ஞ்சிலில் வெள்ளிமுதலிய சகலமும் ஜீவசிருஷ்டி. இதுதான் பிராதி
பாஸிகம், இந்த ஜீவசிருஷ்டிக் கிருப்பான ஆகாசம் முதலிய சகல
மும் வியாவகாரிகசத் அந்த வியாவ காரிகசத்தெல்லாம் ஈசுவர
சிருஷ்டி. ஈசுவர சிருஷ்டிக்குங்கூட யிருப்பிடம் எந்தப்பிர்ம்மமோ
அது பாரமார்த்திகசத். அதுதான் நித்தியமானது. வியாவகாரிகசத்
தானது வியவகாரம் நசிக்கிறவரையி லிருக்கும். பிராதி பாஸிகசத்
தானது பிராதிபாஸிக நாசம்வரையி லிருக்கும் பிராதிபாஸிகமும்
வியாவகாரிகமும் அத்தியாசமென்ற விஷயத்தில் இரண்டும் சமமா
னாலும் இருப்பினாலே சமானமல்ல (பிராதிபாஸிகம் சீக்கிரத்தில்
நசிக்கும் வியாவகாரிகம் அதிககாலமிருக்கும்). வியாவகாரிகங்கூட
பிராதிபாஸிகம்போல ஆத்ம வஸ்துவினுடைய ஞானத்தினாலே
உடனே நசித்துப்போகுமானால் ஆத்மஞானிக ளென்பதும் ஜீவன்
முக்தர்களென்பதும் இல்லாமல் போகும். ஞானோபதேசம் குரு
சிஷிய பரம்பரை இவைகளு மில்லாமலேபோகும் ஏனென்றால்,
ஞானிகளுக்கு வியவகார மில்லாமலேபோனால் அக்ஞானிகளுக்
குபதேசம் செய்வதென்பது அசம்பாவிதமாகு மானதினால்தான்.
ஆகையினாலே மண்ணினிடத்தில் அத்தியாசமாயிருக்கிற பெரி
தானவயிறு அடிகழுத்து முதலியவைகளையுடைய குடமானது
குயவனுடைய வியாபாரமாகிய வயிறு கழுத்துமுதலியவை நசிக்
கிறவரையி லிருக்கும். இப்படியே ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாரோ
பம்செய்யப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் பொய்யென்று அறியப்பட்
டிருந்தாலும் பிராரப்த க்ஷயமாகிறவரையில் வெந்த துணிபோல
தோற்றப்படுகின்றனவென் றறியவேண்டியது.

[illegible]

அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? சித்தாந்த மெது வெனில் மண்ணினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட குடத்தினுடைய ரூபமும் பெயரும் பாதிக்கப்படுகையில் வாஸ்தவமாய் மண்மாத்திரம் எப்படி மிஞ்சுகிறதோ அப்படி ஆத்மாவிடத்தி லாரோபிக்கப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் ஆத்ம ஞானத்தினுலே பாதிக்கப் படும் போது சச்சிதாநந்த சுவரூபமான ஆத்மா ஒருவனே வாஸ்தவமாய் மிஞ்சுகிருன், என்றிப்படி யெவனறிகிருனே அவன்தான் ஆத்மஞானி அவன்தான் பிர்ம்மஞானி அவனுக்குத்தான் விதேகமுக்தி யுண்டாகிறது. என்று சகல உபநிஷத்துக்களும் முறையிடுகின்றன.

பத்தாவது வருணகம் முற்றிற்று.

கக-வது வருணகம்.

ஓம், இப்பதினேராவது வருணகத்திலே ஆத்மாவினுடைய ஸச்சிதாநந்த ரூபத்துவமாகிய நான்காவது லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய ஸத்ரூப மெது? சித்ரூபமெது? ஆநந்தரூப மெது? என்ருல் கேள்.

முக்காலத்திலும் ஒன்றினுலும் பாதிக்கப்படாம லிருந்துகொண்டு ஓரேரூபமா யிருக்கிறதுதான் "ஸத்" லக்ஷணம். இந்த லக்ஷணம் ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கிறது. இதற்குப் பிரமாண மெதெனில் "இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டிக்குமுந்தி சத்தே யிருந்தது, ஆத்மாவிடத்திலிருந்து ஆகாச முண்டாச்சுது" என்ற இவைமுதலிய வேதாந்த சாஸ்திரமே பிரமாணம். சகல ஜனங்களுடைய அனுபவமும் பிரமாணம் தான். அந்த அனுபவமாவதெப்படியெனில் — சம்பத்துடையவன் (செல்வ முடையவன்), தரித்திரன், கருமம் செய்கிறவன், பக்தன், முமுக்ஷு என்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிருர்கள். அவர்களுடைய அனுபவம் சொல்லப்படுகிறது. "நான் முன்ஜன்மத்தில் சத்பாத்திரத்தில் எவ்வளவாவது தத்தம்செய்தேன் அதினுலே இந்த ஜன்மத்தில் ஐசுவரியம் அனுபவிக்கிறேன் இந்த ஜன்மத்திலும் ஏதாவது தத்தம் செய்தால் வருகிற ஜன்மத்திலும் ஐசுவரியம் அனுபவிப்பேன்" என்பது ஆட்டிய (செல்வவந்தன்) னுடைய அனுபவம்.

[illegible]

"நான் பூர்வஜன்மத்தில் சற்பாத்திரத்தி லொன்றும்தத்தம் செய்யாததினுல் இந்த ஜன்மத்தில் தரித்திரம் அனுபவிக்கிறேன். இந்த ஜன்மத்திலும்நானென்றும் தத்தம் செய்யாவிட்டால் வருகிற ஜன்மத்திலும்தரித்திரத்தை அனுபவிப்பேன்" என்பது தரித்திரனுடைய அனுபவம். "பூர்வஜன்மத்தில் நான் சத்கருமங்களை யனுஷ்டித்தபடியால் அந்தவாசனையினுலே இந்த ஜன்மத்திலும் சத்கருமங்களே யென்னு லநுஷ்டிக்கப் படுகின்றன, இதினுலே வருகிற ஜன்மத்தில் தேவஜன்மம் வரப்போகிறது" என்பது கருமியினுடைய அனுபவம். "பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் பகவானை யுபாசித்தபடியால் அந்த வாசனையினுலே இந்த ஜன்மத்திலும் எனக்கு பகவத் பக்தியிருக்கிறது. இதினுல் வரப்போகிற ஜன்மத்தில் வைகுண்டம் முதலிய லோகத்தில் சாலோக்கியம் முதலிய முக்தியை அனுபவிப்பேன்" என்பது பக்தனுடைய அனுபவம். "முந்திய ஜன்மங்களில் ஈசுவரார்ப்பண ரூபமாய் நான் கருமங்களைச்செய்தேன் அதினுல் இந்த ஜன்மத்தில் சாதன சதுஷ்டயம், சத்குரு லாபம், (வேதாந்த) சிரவணம் முதலானவையும் ஆத்மஞானமும் அடையப்பட்டன. இனியெனக்கு ஜன்மமில்லை. நான் கிருதகிருத்தியனே" என்பது முமுக்ஷு அனுபவம். இப்படி ஸகல ஜனங்களுக்கு முக்காலத்திலும் நானிருக்கிறேனென்றே அனுபவம் காணுகிறபடியினுலே ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தேகத்திற்கு நாசமேயன்றி ஆத்மாவுக் கொருபோதும் நாசமில்லையாகையால், முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் ஓரே ரூபமாயிருப்பதினுலே ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரூபத்துவ மிருக்கின்றது. பின்னும் யுக்தியினுலேயும் விசாரிக்கும் கால் ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரூபத்துவம் சித்திக்கிறது. எப்படியெனில்; நாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிறவர்களா அல்லவா யென்று விசாரிக்குங்கால் சகலமான பெயர்களுக்கும் "நான் இங்கே யிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினுலே நாமிருக்கிறவர்களன்றே அறியவேண்டியது. இப்படி இருக்கிற நாம் சரீரிகளா அசரீரிகளா வென்ருல், சரீரமிருக்கிறதினுல் நாம் சரீரமுள்ளவர்களேயன்றி அசரீரிகளல்ல. இந்தச்சரீர மெதனுல் வந்ததெனில் விசாரிக்கும் கால் கருமத்தினுலேயே வந்ததென்பது நிச்சயம். அந்தக் கருமமானது நம்முடையதா பிறருடையதாவெனில், ஒருவனுடைய கருமத்தினுலே மற்ருெருவனுக்கு சுவர்காதி பலானுபவமில்லாததினுலே நம்முடையதென்றே சொல்லவேண்டும்.

[illegible]

அப்படிக் கில்லாவிட்டால் ஒருவனுடைய கருமத்தினுலே
மற்ருருவன் சுவர்க்கம்முதலியதை யடையவேண்டும் முன்னுலே
சுகப்பிர்ம்ம ரிஷி செய்த சமாதியினுலே நம்மெல்லோருக்கும் விதே
கமுக்தி யுண்டாகவேண்டும். ஆகையினுலே நம்முடைய கருமத்தி
னுலேயே நமக்குச் சரீரம் வந்ததென்று சொல்லவேண்டும். இந்த
ச்சரீர முண்டானதற்கான கருமமானது பூர்வ ஜன்மத்திலே ஒரு
தேகத்துட னிருந்து செய்ததாயும் அந்தக்கருமமும் அதற்கு முந்
திய ஜன்மத்திலே ஒரு தேகத்துட னிருந்து செய்ததாயும் அந்தத்
தேகமுண்டானதற்கு அதற்கு முந்திய ஜன்மத்தின் கருமம் காரண
மாயும் இப்படியே விசாரிக்குங்கால் கருமத்திற்கும் சரீரத்திற்கும்
பிரவாக ரூபமாய் அநாதித்துவம் சித்தம். கருமத்தையும் தேகத்
தையு முடைய ஆத்மாவுக்கு ஆகாசத்தைப்போலவே நேராகவே
முக்கியமாகவே சுவரூபத்தினுலேயே அனுதித்துவம் சித்தம். இப்
படிச் சென்றகாலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் ஸத்துவம் சித்தமென்
பது யுக்தியினுலே சாதிக்கப்பட்டது. இனிவரும் காலத்திலும் ஆத்
மாவினுடைய ஸ்த்துவம் யுக்தியினுல் சாதிக்கப் படுகிறது. எப்படி
யெனில், ஜன்மாந்திரங்களில் சிரவணமனனுதி கருமங்கள் செய்து
கருமமே முக்கியமென்கிற புத்தியுடன் கருமம் நம்மா லனுஷ்டிக்
கப்பட்டதினுலே இந்த ஜன்மமும் சரீரமும் வந்தன. இந்த ஜன்
மத்தில் செய்த கருமமும் இன்னெருஜன்மத்தைக் கொடுக்கிறது,
அந்த ஜன்மத்தில் செய்யுங் கருமமும் பின்னுமோர் ஜன்மத்தைக்
கொடுக்கிறது, இப்படிப் பின்னும் பின்னும் விசாரிக்கையில் கரு
மப் பிரவாகத்திற்கும் சரீரப் பிரவாகத்திற்கும் வரப்போகிற கால
த்தில் முடிவில்லை. தத்துவ ஞானத்தினுலேயே கருமமானது
க்ஷீணிக்கவேண்டும். பிறகு சரீரம் வருகிறதில்லை. (சரீரம்கருமம்)
இவ்விரண்டுசம்பந்த முடைய ஆத்மாவோ பிர்ம்மஞான முண்டா
கிறவரையில் சரீரத்தினுடைய உற்பத்தி லயங்களை அனுபவித்
துக் கொண்டும் சரீரத்தினுடைய ஸ்திதி காலத்திலே சுக துக்கங்
களை யனுபவித்துக்கொண்டும் கீழே ஸ்தாவரம்வரையிலும் மேலே
பிரும்மலோகம் வரையிலும் பிரமித்துக்கொண்டும் இருக்கவே
யிருக்கிருன். நசிக்கிறதில்லை. தத்துவஞான முண்டானுல், அவித்
தியா சுவரூபமான கருமம்முதலியன நசித்துப்போகிற படியினு
லேயும் துக்கத்திற்கு ஏதுவில்லாததினுலேயும் சுவசுவ ரூபாநந்
தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு விதேக முக்தியில் சுகமாகவே
யிருக்கிருன்.

[illegible]

இப்படிவரும் காலத்திலும் ஆத்மாவுக்கு ஒருபோது மில்லாமையில்லை. எப்போது மிருக்கிறான் என்பதே யுக்தியினாலேயும் சித்தித்தது. இப்படி முக்காலத்திலும் ஆத்மாவிருக்கிறபடியினாலேயும் பாதிக்கப்படாமல் வாஸ்தவமாய் ஒரு ரூபமா யிருக்கிறபடியினாலேயும் எப்போது மிருக்கிறானென்பது சித்தித்தது. இப்படி சுருதியுக்தி அனுபவங்களினாலே தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தெதெனில், அநேகப் பிரளயங்களில் அநேகப் பிரபஞ்சங்கள் நஷ்டமானாலும்தான் நஷ்டமாகாதவனாயிருந்து கொண்டேயிருக்கிறானாகையால், சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் பிரபஞ்சத்திற்கே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை. முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமா யிருக்கிறபடியினாலே ஆத்மா ஸத்ரூபனென்றே தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது.

ஆத்மா சித்ரூப னென்பதற்குப் பிராமண மெதுவெனில், சொல்லப்படுகிறது.

சூரியன் முதலான சாதனங்களை அபேக்ஷியாமல் தானாகவே விளங்கிக்கொண்டும் தன்னிடத்தி லாரோபிக்கப்பட்ட சகலமான ஜடபதார்த்தங்களையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு மிருக்கிறது சித்ரூபம். இந்தச் சித்ரூபலக்ஷணம் ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கிறது. எப்படியென்றால், ஆத்மாவானவன் காடாந்தகாரத்தி (மகா இருளில்) லும் மற்றொன்றின் அபேக்ஷை யன்றியிலேயே சுவயமாகவே பிரகாசிக்கிறான். தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட சரீரத்தினுடைய பால்லிய யௌவனவார்த்திக அவஸ்தைகளையும் அவைகளுடைய வியாபாரங்களையும் மற்றொன்றை யபேக்ஷிக்காமல் செவ்வையாய் அறிகிறான். ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு சித்ரூபம் சித்தம். நமக்கு ஸர்வக்ஞத்துவ மில்லாதிருக்க ஸகல பதார்த்தங்களையும் பிரகாசிப்பிவிக்கிற சக்தி யெப்படி யெனில், பிரபஞ்சமானது உள்ளென்றும் வெளியென்று மிரண்டுவிதம். இவ்விரண்டு பிரபஞ்சமும் நம்மாலே பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளினாலே நாம் ஒருக்காலும் பிரகாசிக்கத் தக்கவர்களல்ல. அதெப்படியெனில், வெளிப்பிரபஞ்ச மாவன—பிருதிவீ அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்றும் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கெந்த மென்றும் பஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும் பிரும்மாண்டமென்றும் பதினான் குலகமென்றும் நான்குவித ஸ்தூல சரீரங்களென்றும் நாநாவிதமான பெயர் ரூபம் குணம் தருமம் கருமம் முதலிய விகாரசக்திக்கு ஆசிரயமா யிருக்கிறதுதான்.

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌭𑌜𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍈𑌰𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌮𑌃 - 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌸𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑌾𑌸𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌃 - 𑌸 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌃 - 𑌅𑌯𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌯𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌮𑌯𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌃 - 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾 𑌇𑌤𑌿 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 - 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌇𑌮𑍇 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 - 𑌇𑌮𑍇 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍋𑌶𑌾𑌃 - 𑌇𑌮𑍇 𑌷𑌡𑍂𑌰𑍍𑌮𑌯𑌃 - 𑌇𑌦𑌮𑌾𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑌟𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌅𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌗𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣𑌮𑌿𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌂 - 𑌇𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍 - 𑌅𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌃 - 𑌇𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌏𑌵𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑌂 - 𑌇𑌮𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 - 𑌇𑌮𑍇 𑌉𑌪𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌨𑌃 - 𑌇𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 - 𑌅𑌯𑌮𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 - 𑌇𑌦𑌮𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 - 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - 𑌇𑌦𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 - 𑌇𑌯𑌮𑍁𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 - 𑌅𑌯𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌂𑌗𑌯𑍋𑌗𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌨𑌨𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 - 𑌅𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 - 𑌇𑌦𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 - 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌃 - 𑌇𑌦𑌮𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 - 𑌇𑌯𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌦𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌤𑌰𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 - 𑌇𑌦𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 - 𑌅𑌯𑌂 𑌮𑌨𑍋𑌨𑌾𑌶𑌃 - 𑌅𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃 - 𑌇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍇𑌹𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌇𑌯𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪 𑌗𑍁𑌣

இந்த வெளிப்பிரபஞ்சத்தைப் பல உள்பிரிவுகளோடு அநேகவிதமாய்ப் பிரித்து பிரமாணங்களினாலே நாமே அறிகிறோம். நம்மைப் பிரபஞ்ச மறிகிறதில்லை. அந்தர்முகமாய் விசாரிக்கையில் வெளிப் பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவைப்பது சித்தம். உள்பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவிப்பது எப்படியெனில், உள்பிரபஞ்சம் அந்நமயம்முதல் ஜீவன்முக்தி வரையிலுள்ள விதங்களால் அநேக பேதங்களையுடையது. அந்த உள் பிரபஞ்சமாவது — இது அந்நமயம், இது பிராணமயம், இது மனோமயம், இது விக்ஞானமயம், இது ஆநந்தமயம், இப்படி பஞ்சகோசங்க ளென்றும் இது ஸ்தூல சரீரம், இது சூக்ஷ்ம சரீரம், இது காரண சரீரம், இப்படி சரீரத்திரயமென்றும் இவைகள் ஷட்பாவ விகாரங்களென்றும் இவை ஷட்கோசங்க ளென்றும் இவை ஷடூர்மிக ளென்றும் இது குருட்டுத்தன மென்றும் இது மந்தத்தன மென்றும் இது சுருசுருப் பென்றும் இது ஆசையென்றும் இது துவேஷமென்றும் இவை மூன்றுவித கரணங்களென்றும் இது அந்தக்கரணமென்றும் இது ஜாக்கிரம் இது சுவப்நம் இது சுஷுப்தி இப்படி அவஸ்தாத் திரயமென்றும் இவ்வைந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் இவ்வைந்தும் கருமேந்திரியங்கள் இவை பஞ்சப் பிராணன்கள் இவை உபப்பிராணன்கள் இது மனது இது புத்தி இது சித்தம் இது அகங்காரம் இது சங்கற்பம் இது நிச்சயம் இது நினைப்பு இது அபிமானம் என்றும் இவன் விசுவன் இவன் தைஜஸன் இவன் பிராக்ஞன் இப்படி அவஸ்தையை யுடையவர்களென்றும் இவன் பிராதிபாஸிகன் இவன் வியாவகாரிகன் இவன் பாரமார்த்திகன் இது சாத்துவிகம் இது இராஜஸம் இது தாமஸம் இது சுகம் இது துக்கம் இது ஞானம் இது அக்ஞானம் இது பிரியம் இது அப்பிரியம் இது உபேக்ஷை இது சாதன சதுஷ்டயம் இது மைத்திராதி சதுஷ்டயம் இது அஷ்டாங்க யோகம் இது சிரவணம் இது மனனம் இது நிதித்தியாசனம் இது சமாதி என்றும் இது பிரமாணம் இது அப்பிரமாணம் இது பிரமாணத்தினால் நிச்சிதம் இது தாபத்திரயம் இது மனோவியாதி இது வியாதி இது ஆரோக்கியம் இது பக்தி இது வைராக்கியம் இது மந்தம் இது மிகவும் தீவரம் இது சகுணோபாசனை இது நிர்க்குணோ பாசனை இது மனோநாசம் இது வாசனை நாசம் இது விதேகமுக்தி இது ஜீவன்முக்தி என்றும் இவைமுதலான பலவித பெயர் ரூப குண

विकार शक्त्याश्रय भूतान्तर प्रपञ्चः सर्वोऽपि एव
मेव पृथक्कृत्य अस्माभिर्ज्ञायते - स चान्तर प्रपञ्चोऽस्मा
नस्मान् न जानातीति सम्यग्विचारेणान्तर प्रपञ्चमस्मा
भिर्ज्ञायते - अत आत्मनश्चिल्लक्षणसद्भावात् - आत्मा चिद्रूप
एव - हे स्वामिन् आत्मा चिद्रूपो नैवान्येन ज्ञायत इति
भवद्भिरुक्तं वचः - मनसा सर्वं ज्ञायते - आत्माप्यनेन
ज्ञायतामिति चेत् - मन उत्पत्ति विनाशवच्च - संकल्परूपं
परिच्छिन्नं घटवद्भौतिकायं कामादि विकार कलुषीकृतं - स्मृ
तिविस्मृतिश्च - एवंभूतं मनो जडमिति ज्ञातव्यं - तस्य मनसः
प्रकाश एव नास्ति - तदपि मनः चितैव ज्ञायते - तादृशं
जडं मनः स्वप्रकाशकं चिदात्मानं कथं जानीयात् - न जानीयादित्य
वेहि - तर्हि "मनसैवानुद्रष्टव्य" इति शास्त्रस्य किं
तात्पर्यमिति चेत् - अग्निना तप्तस्य सुवर्णस्य प्रकाशो
जायत इति व्यवहारे - अग्निना सुवर्णेऽविद्यमानः प्रकाशः
स्वयं न प्रकाशते किन्त्वग्निर्मलमेव निरस्यति मल
मुक्तसुवर्णं स्वप्रकाशं स्वयं प्रकाशते - न तु नूतन प्रका
शं सम्पादयते - नूतनतया सम्पादयत इति चेत् - पाके
क्षिप्तेऽपि अग्नौ प्रकाशं सम्पादयेत् तथा न दृश्यते -
एवमेव तथा मनस् आत्माकारेण परिणतं आत्मप्रति
बिम्बसहितं सत् आत्मावरणकं मिथ्याभूतमनाद्यज्ञानं
बाधते - निवृत्ते चाज्ञाने स्वात्मा स्वयमेव भासत इति - "मन
सैवानुद्रष्टव्य" इति शास्त्रस्य तात्पर्यम्॥

விகாரங்களாகிய சக்திக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற உள் பிரபஞ்சம் சகலமும் இப்படியே தனித்தனியே பிரித்து நம்மா லறியப்படுகிறது. அந்த உள்பிரபஞ்சம் நம்மை யறியமாட்டாது. இப்படி நன்ருய் விசாரிப்பதினலே உள் பிரபஞ்சத்தை நாமறிகிருேம். இப்படி ஆத்மாவுக்கு சித்லக்ஷண மிருக்கிறதினலே ஆத்மா சித்ரூபம்தான்.

ஓ! சுவாமீ! ஆத்மா சித்ரூபனென்றும் ஒன்றினலேயும் அறியப்பட மாட்டானென்றும் தங்களால் சொல்லப்பட்ட தல்லவா, மனதினலே சகலமும் அறியப்படுகிறது. ஆத்மாவும் அதினலேயே அறியப்படலாமே என்ருலோ, மனதானது உற்பத்தி நாசமுடையது சங்கல்ப ரூபமானது அளவையுடையது குடத்தைப்போல பூதகாரியமாயிருக்கிறது காமாதி விகாரங்களினல் கலங்கியிருக்கிறது நினைப்பு மறப்புள்ளது இப்படியிருக்கிற மனதானது ஜடமென்று அறியவேண்டியது. அந்தமனதிற்கு பிரகாசமே யில்லை. அந்தமனதும்கூட சித்தினலேயே அறியப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஜடசுவரூபமான மனதானது சுவப்பிரகாசமான சிதாத்மாவை எப்படி யறியும்? அறியவே மாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது. ஆனல் "மனதினலேயே அறியவேண்டும்" என்கிற சாஸ்திரத்திற்கு என்ன தாத்பரியமெனில், அக்கினியில் புடம்போடப்பட்ட தங்கத்திற்குப் பிரகாசமுண்டாகிறது என்கிற வியவகாரத்தில் தங்கத்திலில்லாத பிரகாசம் அக்கினியினல் புதிதா யுண்டாகிறதில்லை. ஆனலோ சுவர்ணத்திலுள்ள அழுக்கை அக்கினி நீக்கியதேயன்றி சுவர்ணத்திற்குப் பிரகாச முண்டாக்கவில்லை. அதினுடைய சுவப்பிரகாசத்தினலேயே பிரகாசிக்கிறது. புதியதான ஒரு பிரகாசத்தை சம்பாதிக்கவில்லை. அந்தப் பிரகாசம் அக்கினியினலேயே யுண்டாச்சுதென்ருல் சமயலுக்காக அடுப்பில்வைத்து எரிக்கப்படுகிற பானையிலும் அக்கினி பிரகாசத்தை யுண்டுசெய்யலாமே. அப்படிக் காணப்படவில்லை. இந்த அர்த்த மெப்படியோ அப்படி மனதானது ஆத்மாகாரமாய் மாறி ஆத்மாவினுடைய பிரதி பிம்பத்தோடு சேர்ந்ததாய்க்கொண்டு ஆத்மாவை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற பொய்யான தாகிய அநாதி அக்ஞானத்தை நிவிருத்திசெய்கிறது. அக்ஞானம் நிவிருத்தியானல் தன்னுடைய ஆத்மா தானகவே விளங்குகிறதென்று, "மனதினலேயே அறியத்தகுந்த"தென்கிற சுருதிக்குத் தாத்பரியம்.

[illegible]

மனதானது ஆத்மாவினுலேயே யறியப்படுகிறதேயன்றி ஆத்மா மனதினுலே யறியப்படுகிறதில்லை. எப்படிப்போலென்ருல், தீபத்தினுலே இருள் நாச மடைகிறவிடத்தில் தாளி எண்ணெய் வர்த்தி இம்மூன்றும் இருளைப் போக்கடிக்க சத்தியற்றவை. (எங்கும் நிறைந்திருக்கிற அக்கினியுங்கூட இம்மூன்று சாதகங்களன்றி தானுகவே இருளைப் போக்கடிக்க சக்தி யுள்ள தாகிறதில்லை,) ஆனுல் அக்கினியானது வர்த்தி முதலிய சம்பந்த முடையதானுல் தீபமென்கிற பெயரையடைந்து இருளைப் போக்கடிக்கிறது. இப்படிபோலவே பிரஸ்தாபதாளி ரூபமாயிருக்கிற சரீரத்தில் கரும ரூபமாயிருக்கிற எண்ணெயினுல் தூண்டப்பட்ட வர்த்தி ரூபமாயிருக்கிற மனதில் அக்கினி ரூபமான ஆத்மாயேறி அதற்குப் பேதமற்றிருந்துகொண்டு ஜீவர்களுக்கு அந்தந்த விஷயத்தை மறைக்கிற அக்ஞான சுவரூபமான இருளைப்போக்கி தீபமானது கடபடாதி வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல உள்வெளி வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையினுலே தீபப்பிரகாசமானது தன்னுடைய காந்தியினுலே தானே பிரகாசித்துக்கொண்டு தனக்கெதிர்ப்பட்ட வஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. இப்படிப் போல அந்தக்கரணத்தை ஏறி தன்னுடைய சைதன்னிய ரூபத்தினுலேயே பிரகாசிக்கிற ஆத்மாவும் தன் சம்பந்தமான உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்குச் சித்ரூபம் சித்தித்தது.

இனி ஆநந்தரூபத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.—நித்தியமாயும் நிருபாதிகமாயும் நிரதிசயமாயு மிருக்கிற சுகமெதுவோ அதுதான் ஆநந்தம். அதுதான் ஆத்மசுவரூபம். புஷ்பம் சந்தனம் ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களிலிருந் துண்டானதாயும் அநித்தியமாயும் உபாதியுடையதாயும் அதிசயத்துடன் கூடினதாயுமுள்ள சுகமெதுவோ அது ஆத்ம சுவரூபானந்த சுகமாகிறதில்லை. ஆகையினுலே முன்சொன்ன ஆநந்தமே ஆத்மசுவரூபம். அதெதுவெனில், சுஷுப்தி ஆநந்தத்தில் அந்தச் சுகலக்ஷண மிருப்பதினுலே அந்த ஆநந்தம் "நானே" என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. சுஷுப்தியில் துக்க நிவிருத்திமட்டும் காணப்படுகிறதேயன்றி ஆநந்தம் அனுபவிக்கப்பட வில்லை யாகையால் சுஷுப்தியில் ஆநந்தலக்ஷண விசாரணை எப்படியெனருல், உலகத்தில் தூங்கி யெழுந்திருந்த புருஷன் "நான் இதுவரையில் சுகமாய்த் தூங்கினேன்" என்று ஆத்மாவுக்கு சுஷுப்தியில் சுகத்தினுடைய இருப்பையே சொல்லுகிறுன்.

அதஸ்ஸுஷுப்தௌ ஸர்வேஷாமபி ஸ்வாநுபவேநாநந்தோ
ஸ்தி தஸ்மிந் பவதுக்தம் நித்யத்வம் நிருபாதிகத்வம் நிரதிஶயத்வம்
இதி லக்ஷணத்ரயம் ஸுஷுப்த்யாநந்தே அஸ்தி வா அஸ்தி கதமிதி
சேத் நிருபாதிகத்வமுச்யதே - ஸ்ரக்சந்தந வநிதாதி விஷ
யா உபாதயஃ தைர்ஜந்யாநந்தம் ஸோபாதிகம் - தேஷாமபா
வேபி ஸுஷுப்தௌ ஸுகமபி த்ருஶ்யதே - தச்ச ஸர்வைர
ப்யநுபூயதே - அதஸ்ஸுஷுப்தௌ நிருபாதிகாநந்தஸ்ஸி
த்தமேவ - அத நிரதிஶயத்வம் கதமிதி சேத் - மநு
ஷ்யாநந்தாதி ஹிரண்யகர்பாநந்த பர்யந்தா ஏகாதஶாநந்தாஃ-
தேஷு ஏகைகஸ்மாதுத்தராஃ - அதஸ்தேஷாமாநந்தாநாம் ஸாதிஶயத்வம்
ப்ரஹ்மாநந்தஸ்ய ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸ்ய நிரவதிகத்வாச்ச - ஸ்வாதிகா
நந்தாபாவாச்ச நிரதிஶயத்வம். ஸ ப்ரஹ்மாநந்த ஏவ ஸுஷுப்த்யாநந்தஃ-
அதஸ்தஸ்ய நிரதிஶயத்வம் ஸித்தம் - ஸர்வேபி ப்ராஜ்ஞாஃ ஸுஷு
ப்திஸுகமேவ ஸுகம் விஷயஜந்யம் ஸுகம் ந ஸுகமிதி ஸ்த்ரீ புத்ரா
திஸுகம் விஹாய ம்ருதுஶய்யாதி ஸாதநாநி ப்ரயத்நேந ஸம்பாத்ய
ஸுஷுப்திஸுகமேவாநுபவந்தி - அநுபவஸமயே ஶோபநாம்
ஸௌந்தர்யவதீம் ஸ்த்ரியமபி ப்ரபோதயந்தீம் ப்ரஹரந்தி - ததாநீம்
ந கிமபி வாஞ்சந்தி ப்ரபுத்தா அபி தமேவாநந்தம் ஸ்ம்ருத்வா புநஃ
விதும் ப்ரயத்நம் குர்வந்தி - அதஸ்ஸுஷுப்த்யாநந்த
ஸ்ய நிரதிஶயத்வம் ஸித்தமேவ ஹி॥

ஆகையால், சுஷுப்தியில் சகலருக்கும் சுவானுபவத்தினாலே ஆநந்த மிருக்கிறது. ஆனால் தங்களால் சொல்லப்பட்ட நித்தியதத்துவம் நிருபாதிகத்துவம் நிரதிசயத்துவம் என்ற இந்த மூன்று லக்ஷணங்கள் சுஷுப்தி ஆநந்தத்தி லிருக்கின்றனவோ வெனி லிருக்கின்றன. எப்படியெனில், நிருபாதிகத்துவமாவது— புஷ்பம் சந்தனம் ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்கள்தான் உபாதிகள். அவைகளினா லுண்டாகும் சுகம் ஔபாதிகமென்று சொல்லப்படுகிறது. சுஷுப்தியில் இந்த உபாதிகளொன்றும் காணப்படுகிறதில்லை. (அப்படியிருந்தும்) சுகமோ எல்லாராலும் அனுபவிக்கப் படுகிறது. ஆகையினாலே சுஷுப்தியில் நிருபாதிகமான ஆநந்த மிருக்கிறதென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

நிரதிசயத்துவ மாவதேதெனில், மனுஷியாநந்தம் முதல் ஹிரண்ணியகருப்பாநந்தம் வரை பதினோராநந்தங்களுண்டு. அவைகளில் ஒன்றுக் கொன்று நூறுமடங் கதிகமான ஆநந்தமுடையன. ஆகையினாலே அந்த ஆநந்தங்களுக்கு அதிசயத்துவமுண்டு. சர்வோத் கிருஷ்டமாகிய பிர்ம்மாநந்தம், எல்லையற்ற தாகையாலும் தன்னுடைய ஆநந்தத்தைவிட அதிகமாய் ஆநந்த மில்லாததினாலும் நிரதிசயத்துவமுண்டு. அந்தப் பிர்ம்மாநந்தமே சுஷுப்தியாநந்தம். ஆனதால் அதற்கு நிரதிசயத்துவம் நிச்சயம். சகலமான புருஷர்களும் சுஷுப்தி சுகமேசுகமன்றி விஷயங்களினாலுண்டாகும் சுகம் சுகமல்லவென்றெண்ணி ஸ்திரீ புத்திராதிகளுடைய சுகத்தைவிட்டு மிருதுவான படுக்கைமுதலிய சாதனங்களைப் பிரயத்தினத்தினால் சம்பாதித்துக்கொண்டு சுஷுப்தி சுகத்தையே அனுபவிக்கிறார்கள். (இந்த சுகத்தை) அனுபவிக்கிற சமயத்தில் தன்னை யெழுப்புகிற மகாமோகத்தை யுண்டாக்கத் தக்க ரூபவதியான ஸ்திரீயைக்கூட அடிக்கிறான். அப்போது (சுஷுப்தி காலத்தில்) யாதொன்றையு மிச்சிக்கிறதில்லை. எழுந்திருந்தவனுங்கூட அந்த (சுஷுப்தி) ஆநந்தத்தையே நினைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அதை யநுபவிக்கும்பொருட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆகையினாலே, சுஷுப்தி ஆநந்தத்திற்கு நிரதிசயத்துவ மிருக்கிறதென்று தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾 𑌨𑍇𑌕𑍈 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 𑌅𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌤𑍁 𑌏𑌕𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌅𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 - 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌨𑍁𑌭𑌵𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌤𑍇 - 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌵𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌮𑍇𑌘𑌵𑌦𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌧𑍂𑌮𑌵𑌤𑍍 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌅𑌪𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌣𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍌 𑌭𑌸𑍍𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌬𑌾𑌲𑌮𑍂𑌢𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍌 - 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌏𑌵 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤 𑌇𑌵 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍀𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌾𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌏𑌵 𑌸𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌏𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌸𑍁 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑍇𑌹𑌿 ॥

நித்தியத்துவமாவ தென்னவெனில், ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் அநேகமான விஷயங்களினலே அநேக ரூபமான சுகமானது தனித்தனியாக அனுபவிக்கப் படுகிறபடியினலே பரிச்சிந்நத்தினல் (தனித்தனியாய் அல்லது வேறுவேருய் இருக்கிறதினலே) அநித்தியத்துவ மிருக்கிறது. சுஷுப்தி சுகமோ ஒரேரூபமுடையது. பூர்ணமானது. உண்டானதல்லாதது.

நித்தியமாயிருக்குமானல் ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும். அப்படி அனுபவிக்கப்பட வில்லையேயென்ருலோ, ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அச்சுக மிருக்கிறது. ஆனல், விருத்தி விசேஷங்களினலே மறைக்கப் பட்டதாய்க் கொண்டு அனுபவிக்கப் படுகிறதில்லை. காரணமான ஆநந்தத்தைக் காரியரூபமான அந்தக்கரணவிருத்திகள் எப்படி மறைக்கிறதென்ருல், சூரியனை மேகமும் அக்கிநியை புகையும் கயிற்றை பாம்பும் மறைப்பதுபோல பிர்ம்மாநந்தத்தையும் அந்தக்கரண விருத்திகள் காரிய ரூபமானபோதிலும் மறைக்கின்றன. அக்கிநி சாம்பலினலும் சூரியன் பனியினலும் மறைக்கப்பட்டதுபோல் பாலர்களுக்கும் மூடர்களுக்கும் மறைக்கப்பட்டதாக காணப்பட்டபோதிலும் விவேகிகளுடைய பார்வையினலே மறைபடவில்லை. அப்படிப்போல பிர்ம்மாநந்த சுவரூபமாகிய சுஷுப்தி ஆநந்தமும் ஜாக்கிரத் சுவப்னங்களில் மறைக்கப்பட்டதாக வெளி திருஷ்டியுள்ளவர்களுக்குக் காணப்படுமேயன்றி அந்தர் திருஷ்டியுள்ள விவேகிகளுக்குக் காணப்படுகிறதில்லை. அந்தர் முகமுள்ளவர்கள் பிர்ம்மாநந்த சுவரூபமாகவே யிருப்பதினலே முக்காலத்திலும் ஓரே ரூபமாகக் காண்கிருர்கள். ஆகையினலே, பிர்ம்மாநந்தத்திற்கு அபேதமான சுஷுப்தி ஆநந்தத்திற்கும் நித்தியத்துவம் சித்தம்.

இந்தப்படி நிருபாதிக நிரதிசய நித்தியமாகிய பிர்ம்மாநந்தத்தின் மூன்றுலக்ஷணங்கள் நம்மிடத்திலேயும் அனுபவிக்கப்படுகிறதினலே நமக்கு ஆநந்தத்துவரூப மிருக்கிறது. இப்படி சச்சிதாநந்த லக்ஷணம் நம்மிடத்திலேயும் சுருதி யுக்தி அனுபவசித்தமாயிருக்கிறதினலே நமக்கு ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்த பிர்ம்மத்துவம் சித்தித்ததென்று அறியத்தக்கது.

𑌵𑌯𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌕𑌥𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿
𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌧𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌃 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌰𑍂𑌪
𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌮𑍁𑌖𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌨𑌂 𑌮𑌨
𑌨𑌾𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑌹𑍁𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵
𑌤𑌃 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 - 𑌇𑌦𑌂 𑌪𑌰𑍋
𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌇𑌦𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌂 𑌅𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌽𑌹𑌮𑌿𑌦𑌂
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌿𑌃 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌃 𑌏𑌤𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍀 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁
𑌭𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌸𑍁
𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌿𑌵 𑌜𑌲𑍇 𑌲𑌵𑌣𑌵𑌤𑍍 - 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿
𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌤𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂
𑌤𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌤𑌿 - 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 - 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍈
𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌯𑌦𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌾 𑌅𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭
𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃 - 𑌤𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌃 - 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑍈𑌭𑌵𑌂 𑌸 𑌏𑌵
𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 - 𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌜𑌾
𑌨𑌾𑌤𑌿 - 𑌨 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - 𑌤𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋
𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋
𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - 𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌵 𑌏𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌃॥

நாம் சச்சிதாநந்த சுவரூபர்கள் என்கிற அனுபவம் எப்படி
வருமென்றாலோ, ஆறுவித அடையாளங்களினாலே வேதாந்த
சாஸ்திர தாத்பரிய நிச்சயரூபமாகிய சிரவணத்தைத் குருமுகத்
தால் கேட்டு கேட்டதற்கு அநுசாரமாய் மனனமும், மனனாநுசார
மாய் நிதித்தியாஸனமும் செய்து பிறகு வெகுகாலம் அப்படியே
யிருக்கிறவனுக்கு சச்சிதாநந்த பிர்ம்மமே "நான்" என்று ஞான
முண்டாகிறது. இதுதான் பரோக்ஷஞானம். இந்தப் பரோக்ஷ
ஞானத்தைப் பற்றிய காரியங்களைச் செய்யாதவனும் "நான் கரு
த்தா" "இது என்னுடைய கருமம், நான் இன்னஜாதி, இன்ன
வருணம், இன்ன ஆசிரமீ" இவை முதலிய அபிமானம் சகலத்தை
யும் விட்டவனும் "நான் பிர்ம்மமாயிருக்கிறேன்" "பிர்ம்மமே
நானாகவிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவத்தையும் அதுவிஷயத்தில்
பிரயத்தினத்தையும் அதில் கருத்திருவத்தையும் விட்டவனும்
சகலத்திலும் சுஷுப்தியில் போல பற்றற்ற சுவபாவமாகிய தூஷ்
ணீம் அவஸ்தையில் ஜலத்தில் உப்புகலந்து போனால் எப்படியோ
அப்படி பிர்ம்மத்தில் கலந்துபோன அந்தக்கரணத்தை யுடையவ
னாய் நிர்விசேஷ ஸ்திதியிலிருக்கிறவனாய் உள்ள மகாத்துமாவுக்கு
நிர்விசேஷ ஞானமெதுவோ அது தானாகவே யுண்டாகிறது. அது
தான் அபரோக்ஷானுபவம். இவ்விதமான அனுபவ மெப்போ
துண்டாகிறதோ அப்போது அந்தப்புருஷன்தான் ஸ்வானுபவரூ
பன். அப்போதுதான்ஆநந்த சுவரூபன். அந்த ஆநந்தவைபவத்
தை அவனே அறிவானேயன்றி மற்றவர்கள் அறியமாட்டார்கள்.
அந்த ஆநந்தத்தைவிவரிக்கிற வேதாந்தமும் அறியவாவது சொல்
லவாவது சக்தியுடையதல்ல, ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கிற புருஷ
னும் அந்த ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறதுமட்டுமேயன்றி சுஷுப்தி
ஆநந்தத்தைப்போல் பிறருக்குச்சொல்ல சக்தனல்ல. மனதினால்
நினைக்கவும் சக்தனல்ல. (ஏனென்றால் இப்படி ஆநந்தானுபவத்தி
லிருக்கிறவன் சொல்லத்தக்கதாக அந்நியமாய் ஒருவஸ்து விருக்
கிறதென்றும் வாக்கு மனது இவைகளிருக்கிறதென்றும் அறிகிற
தேயில்லை. வாக்கு மனதுமுதலியவைகளுக்கு எட்டாத அசண்டா
நந்த பிர்ம்ம சுவரூபானுபவத்தி லிருக்கிறானாகையால்தான்) ஆகை
யால் தன்னுடைய ஆநந்தத்தைத்தானே அனுபவிக்க சக்தன்.

𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌗𑌤𑍍𑌯 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌿𑌤𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌇𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍁𑌖𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 - 𑌏𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌞𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌨𑍇 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃.

𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃.

𑌹𑌰𑌿𑌃 𑌓𑌂 ॥ 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌰𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿 - 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌃 - 𑌹𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌃 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇𑌷𑍂𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈𑌰𑌰𑍍𑌥𑍈𑌃 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌮𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 - 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌦𑌿𑌤𑌂 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 - 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍇𑌕𑌸𑍍𑌸𑌂𑌶𑌯𑍋𑌽𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 - 𑌸 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌂 - 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌰𑍂𑌪𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌨𑌿 - 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌭𑍇𑌦𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍀𑌵 𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑌦𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍 - 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌃 𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌕𑌾𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌅𑌖𑌣𑍍𑌡 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍀𑌣𑌿 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯 𑌕𑌾𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃॥

எந்த ஈசுவரன், கிருபையினாலே குருரூபமாய் வந்துஉபதேசிக்கிறாரோ அந்த குருரூபனான ஈசுவரனும் இந்தப் பிர்ம்மாநந்தமிப்படிப்பட்டதென்பதை சொல்ல சக்தியுடையவரல்ல. இப்படி சுவானுபவத்தை யுடையவனானாலும் உலகத்தில் அறியாதவனைப் போல சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆநந்தரூபனா யிரு.

பதினோராவது வருணகம் முற்றிற்று.

௧௨-வது வருணகம்.

ஹரிః ஓம். இப்பனிரண்டாவது வருணகத்தில் ஆத்மாவினுடைய அகண்டார்த்த ரகசியத்தை குருவானவர் சிஷியனுக்கு கிருபையினால் உபதேசித்தார்.

சிஷியன் — ஓ சுவாமி! தங்களாலே பதினொரு வருணகங்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களினால், தேகமுதலிய பஞ்சகோசங்களிலே "நான்" "என்னுடையது" என்கிற ஆத்மபுத்தி போய்விட்டது. புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிற சச்சிதாநந்த சுவரூபமேதுவோ அந்தப்பிர்மமே நான் என்கிற ஆத்மஞானம் அடையப்பட்டது. சகல சம்சயமும் போய்விட்டது. ஆனால் பின்னுமோர் சம்சயம்மட்டு மிருக்கிறது. அதாவது—ஆத்மாவானவன் "ஸத்ரூபன்" "சித்ரூபன்" "ஆநந்தரூபன்" என்று சொல்லப்பட்டதல்லவா. இப்படி மூன்றுவித் ரூபங்களைச் சொல்லுகிற இம்மூன்றுபதங்களும் மூன்றுபேதமுள்ள பின்னார்த்தத்தை விளக்கின்றன. அது பின்னார்த்தம்போல எனக்கு விளங்குகின்றன. ஆகையினாலே இந்த ஸச்சிதானந்தமாகிய மூன்றுபதங்களுக்கு அகண்டார்த்தம் எப்படி சித்திக்கும்?

குரு—ஓ புத்திரா! அகண்டார்த்த மெதுவெனில், தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதமென்ற மூன்றுபரிச்சேத மற்றதாகிய, அபரிச்சின்னார்த்தந்தான் அகண்டார்த்தமென்றறி. அந்த அகண்டார்த்தத்திற்கு இம்மூன்று லக்ஷணங்க ளேதுக்கெனில்—ஆகாசமும் வியாபகமானதினாலேயும் தேசபரிச்சேதமற்றிருக்கிற தாகையினாலேயு மதில் அதிவியாப்தியைத் தடுக்கும் பொருட்டு காலபரிச்சேதமின்மை யங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ஆகாஶஸ்யோத்பத்தி விநாஶஸத்த்வேந காலபரிச்சேத: அஸ்தி

அத: ந தத்ராதிவ்யாப்தி:- தேஶகாலபரிச்சேதமாத்ராபாவாபிதாநே கா

லே அதிவ்யாப்தி:- காலஸ்ய தேஶபரிச்சேதோ நாஸ்தி-காலபரிச்சே

தோபி நாஸ்தி ஸ்வஸ்ய ஸ்வேநைவ பரிச்சேதஸ்யாஸம்பவாத் - அத

உக்தம் வஸ்துபரிச்சேதராஹித்யமிதி - காலஸ்ய ஸ்வபிந்நவஸ்துஸத்பா

வாத் வஸ்துபரிச்சேதோஸ்தி- அத: தத்ராதிவ்யாப்திர்நாஸ்தி- ஆத்மந:

ஏதத் த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யமஸ்தி - அத: த்ரீணி லக்ஷணாந்யு

க்தாநி - தைராத்மா ஜ்ஞேய:- நநு பவத்பிருக்தமேவம்பூதம் லக்ஷண

மாத்மநி ப்ரதர்ஶயிதவ்யம் - ஆத்மந ஏவாகண்டார்த்தத்வாத்॥

ஆகாசத்திற்கு உற்பத்தி நாசமிருப்பதினாலே அதில் கால
பரிச்சேத மிருக்கிறது. ஆனதினாலே அதில் (ஆகாசத்தில்) அதி
வியாப்தி யில்லை. தேசகால பரிச்சேதம் மாத்திரம் கிரகிப்பதானால்
காலத்தில் அதிவியாப்தி வருகிறது. காலத்திற்கு தேசபரிச் சேத
மில்லை. காலபரிச்சேதமுமில்லை. காலத்திற்குத் தனக்குத்தானே
பரிச்சேதமென்பது அசம்பாவிதம். ஆகையினாலே வஸ்து பரிச்
சேதமின்மை சொல்லலப்பட்டது. காலத்திற்குத் தன்னைவிட அந்நி
யமான வஸ்துக்க ளிருக்கிறதினாலே வஸ்து பரிச்சேதமிருக்கிறது.
ஆகையால் அதில் அதி வியாப்தியில்லை. ஆத்மாவுக்கோ இம்
மூன்று பரிச்சேதமின்மை யிருக்கிறது. (பரிச்சேதமென்றால், வர
ம்பு அல்லது பிரிவு அல்லது பாகம். சகலதேசத்திலும் வியாபித்
திருக்கிற தெதுவோ அதுதான் பிர்ம்மமென்று சொல்வதானால்,
ஆகாசமும் சகலதேசத்திலும் வியாபித்திருப்பதினாலே ஆகாசத்
தில் அதிவியாப்தி தோஷம் வருகிறது. அதாவது — ஒன்றுக்குச்
சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் மற்றொன்றிலு மிருக்கிறது. ஆகையால்
தேசபரிச்சேத மில்லாதது பிர்ம்மமென்று சொன்னால் போதாது.
காலபரிச்சேத மில்லாததென்றும் சொல்லவேண்டும். இப்படிச்
சொன்னாலுங்கூட, வியாபகமாயும் உற்பத்தி நாசமில்லாததாயு
மிருக்கிற காலத்தில் அதிவியாப்தி வருமாகையால் தேசகால பரிச்
சேதமில்லாததே பிர்ம்ம மென்று சொன்னால் போதாது. ஆகையி
னாலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாததென்றும் சொல்லப்பட்டது.
வஸ்து பரிச்சேதமென்றால், தன்னைப்போல் வேறே வஸ்துவை
யுடைத்தாயிருத்தல். காலத்திற்கோ வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை
சொல்ல இடமில்லை. ஏனென்றால், காலம் எப்படி ஒறுவஸ்துவோ
அப்படிப்போல் பலவஸ்துக்களுண்டு. பிர்ம்மத்தைப்போல வேறே
வஸ்துவில்லை. ஆகையால் தேசத்தினாலாவது காலத்தினாலாவது
வஸ்துவினாலாவது பிரிக்க அல்லது பாகிக்கப்படாதது பிர்ம்மமே
யென்றாகிறது). ஆகையால் மூன்று லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்
டன. அவைகளினாலே ஆத்மா அறியத்தகுந்தவன்.

சிஷியன்—தங்களால் சொல்லப்பட்ட அகண்டார்த்த லக்ஷ
ணத்தை ஆத்மாவிடத்தில் காண்பிக்கவேண்டும் ஏனென்றால்,
ஆத்மாவே அகண்டார்த்த மானதினால்தான்.

[illegible]

ஆனால் ஆத்மாவிடத்தி லது காணப்படவில்லை. ஏனென்றால் சகலமானவர்களுக்கும் "இத்தேசத்தி லிருக்கிறேன்" "அத்தேசத்திலில்லை" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினாலே தேசபரிச்சேதமில்லையென்பதில்லை. "நா னிந்த வருஷத்தில் பிறந்தேன்" "இனிப் பத்தாவதுவருஷத்தில் மரிப்பேன்" என்கிற அனுபவ மிருக்கிறதினாலே காலபரிச்சேத ராஹித்தியமில்லை. "நான் பிராம்மணனல்ல" "நான் க்ஷத்திரியனல்ல" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினாலே ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேத ராகித்தியமுமில்லை. ஆகையால், ஆத்மா மூன்றுவித பரிச்சேத சூனியனென்று தங்களால் எப்படிச் சொல்லப்பட்டது?

குரு—என்னால் உனக்கு பதினோராவது வருணகத்தில் ஆத்மானாத்துமலக்ஷணம் சொன்ன சமயத்தில் ஆத்மா பரிபூர்ணனென்றும் அநாத்துமா பரிச்சின்ன னென்றும் காணப்படுகிற சகலமும் அத்தியஸ்தமென்றும் உபதேசிக்கப்பட்ட தல்லவா? அப்படி யிருந்தும் இப்போது ஆத்மலக்ஷணத்தைக் குறித்து வாதிக்கிறாய். ஆகையால், நீ சிஷ்யனா அல்லது எதிர்வாதம் செய்கிறவனா என்று சந்தேகமுண்டாகிறது. சிஷ்யனானால் மறுபடியும் கிருபையினாலே அநுக்கிரகம் செய்கிறோம். பிரதிவாதியானால் பொருமையினாலே மௌநமாயிருக்கிறோம் அல்லது கோபத்தினாலே சாபம் கொடுக்கிறோம். தங்களுடைய கோபம் பிரதிவாதியிடத்தில் பலிக்குமோவென்றால், சிஷ்யனிடத்தில் உபதேசநிமித்தம் செய்கிற அநுக்கிரகம் பலிக்குமானால் பிரதிவாதியிடத்தில் செய்கிற நிக்கிரகமும் பலிக்கும். உலகத்தில் நிக்கிரஹ அநுக்கிரஹ சாமர்த்தியமுடைய ஈசுவரனுக்கும் பிர்ம்மஞானிக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதமில்லையென்றறி.

சிஷ்யன்—ஓ சத்குருவாகிய சுவாமியே! கிருபைக்குப் பாத்திரனாகிய சிஷ்யனே நான். எனக்கொரு சந்தேகமுண்டாச்சுது அதினாலே கேட்டேனே தவிர குதர்க்கத்தினாலல்ல.

குரு—ஆனால் சொல்லுகிறோம்.

இந்தத் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதம் மூன்றும் சுபாவத்தில் தேகத்திற்கே தவிர பரிபூர்ணனாகிய பிரத்தியகாத்துமாவுக்குப் பரிச்சேதத் திரயமில்லை.

𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌘𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌟𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌡𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌸𑍂𑌲𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑌿 𑌚 - 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌜𑌲𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌭𑍌𑌤𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇 𑌸𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌦𑍇𑌶𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿. 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌕𑌾𑌲𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌰𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌿 - 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑌃 - 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌲𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌫𑌲𑌾𑌦𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌃 - 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌭𑍇𑌦𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌃 - 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌨𑌨𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌾 𑌨 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌏𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌇𑌤𑌿 - 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌭𑍇𑌦𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍॥

பிரத்தியகாத்தும பரிபூர்ண பிர்ம்மத்திற்குத் தேசபரிச்சேத மில்லேயென்பது எப்படி யறியப்படுகிறதெனில்—குடமிருக்கிறது படமிருக்கிறது சுவரிருக்கிறது குதிரிருக்கிறது என்றும், பூமி யிருக்கிறது ஜலமிருக்கிறது தேஜஸிருக்கிறது வாயுவிருக்கிறது ஆகாசமிருக்கிறது என்றும் இவ்விதமாய் பூதபௌதிக பிரபஞ்சத்தில் சத்ரூபமாகவே அனுபவிக்கப்படுகிறபடியினலே ஆத்மாவுக்கு விபுத்துவமிருக்கிறது. இப்படி சர்வவியாபகனுன ஆத்மாவுக்கு தேசபரிச்சேதமில்லே. முன்சொன்ன யுக்தியினலே ஆத்மாவுக்கு அநாதித்துவ மிருக்கிறது. நித்தியமா யிருக்கிறபடியினலே வரும் காலபரிச்சேதமில்லே. இப்படிச்சென்ற காலவரும் காலசம்பந்த முடைய ஆத்மா ஒருவனுனபடியினலே ஆத்மாவுக்கு நிகழ்கால பரிச்சேதமுமில்லே. ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேத ராகித்திய மெப்படியெனில்—ஆத்மா சர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவானபடி யினல் வஸ்து பரிச்சேதமில்லே.

சிஷியன்—வஸ்துக்க ளெவை?

குரு—ஸஜாதியபேதம், விஜாதியபேதம் சுவகதபேதம் என மூன்றுபேத பின்ன வஸ்துக்களுண்டு. அவைக ளெப்படிப்பட்டவை யெனில், ஒரு விருக்ஷத்திற்கு மற்ருெரு விருக்ஷம் ஸஜாதியபேதம். விருக்ஷத்திற்கு கல்லு முதலியன விஜாதியபேதம். விருக்ஷத்திற்கு அதின் இலே புஷ்பம் காய் கனி முதலியன சுவகத பேதம். இந்த மூன்றுவித பேதங்களும் ஆத்மாவுக் கில்லாததினலே ஆத்மா பேத மற்றவன் ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேதமில்லே யென்றறி.

சிஷியன்—ஆத்மாவுக்கு ஸஜாதிய விஜாதிய சுவகதபேதங்களில்லேயென்று சொல்வது கூடாது. ஏனென்றல், ஒரே சைதன்னியமானது பிர்ம்மசைதன்னியமாயும் ஈசுவரசைதன்னியமாயும் கூடஸ்த சைதன்னியமாயும் ஜீவ சைதன்னியமாயு மிருக்கிறது. ஆகையினலே ஸஜாதியபேத மிருக்கிறது. ஆத்மசுவரூபம் பிர்ம்மமென்றும், அநாத்தும சுவரூபம் பிரபஞ்சமென்று மிரண்டுவிதமாயிருக்கிறபடியால் விஜாதிய பேதமிருக்கிறது. பிர்ம்மத்திற்கு ஸத்து சித்து ஆநந்தமென்று மூன்றிருக்கிறதினலே சுவகத பேதமுமிருக்கிறது. இப்படி மூன்றுவித பேதமிருக்க பேதமில்லே யென்று எப்படி சொல்லலாம்?

𑌆𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌘𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌘𑌟𑌜𑌲𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌬𑌿𑌮𑍍𑌬𑌿𑌤𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌯𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌏𑌕𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑍀𑌲𑌿𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌅𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌮 𑌵𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌲𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 - 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌃 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 - 𑌸𑌚𑍍 - 𑌚𑌿𑌤𑍍 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 - 𑌏𑌕𑌃 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌅𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌂 𑌅𑌨𑌣𑍁 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌨𑍇 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌨𑌿𑌰𑌂𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 -

𑌨𑌨𑍁 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌹𑌸𑍍𑌤 𑌕𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌏𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃

(குரு — ஸஜாதீயபேத மில்லையென்ப தெப்படியெனில்,) ஆகாசமொன்றானாலும் உபாதிபேதத்தினால் மகாகாசமென்றும் மேகாகாசமென்றும் கடாகாசமென்றும் கடஜலத்தில் பிரதிபிம்பித்த ஆகாசமென்றும் பேதமாய் எப்படிக் காணப்படுகிறதோ அப்படியே சைதன்னியமொன்றானாலும் மாயோபாதியினால் பிர்மமமென்றும் ஈசுவரனென்றும் அவித்தியோபாதியினால் கூடஸ்தனென்றும் ஜீவனென்றும் தோற்றம் மாத்திரமே. விசாரிக்கும் கால் ஸஜாதீய பேதமேயில்லை. விஜாதீயபேதமில்லை யென்ப தெப்படியெனில்—கயிறன்றி அதில் பாம்பு என்கிற தோற்ற மெப்படியில்லையோ ஆகாசமன்றி அதில் கருமை என்கிற தோற்ற மெப்படியில்லையோ அப்படி ஆத்மாவன்றி அநாத்துமாவில்லை. அதிஷ்டானத்தைத்தவிர ஆரோபித மெல்லாம் மித்தையே = பொய்யே (ஆதாரமான வஸ்துவில்லாமல் ஆரோபிதமென்பது அசம்பாவிதம், மேலும் கயிற்றில் பாம்பு என்கிற தோற்றம் பொய்யானாலும் கயிறு வாஸ்தவமாகையால் எதில் ஒன்றை ஆரோபிக்கப்படுகிறதோ அந்தவஸ்து சத்தியமாயும் ஆரோபிதம் பொய்யாகவு மிருக்க வேண்டும்). மித்தையென்ப தெதுவெனில், மலடிமகன் முயற்கொம்பு இவை முதலியவைபோல முக்காலத்திலு மெதுவில்லையோ அதுதான் மித்தை. அநாத்துமாவுக்கு வாஸ்தவத்தி லிருப்பில்லாததினாலே ஆத்மாவுக்கு விஜாதீயபேதமில்லை. சுவகதபேதமில்லை யென்ப தெப்படியெனில், ஆத்மா சாக்ஷி கூடஸ்தன் பாரமார்த்திகன் பிராக்ஞன் பிர்ம்மம் சச்சிதானந்தன் நித்தியன் ஒருவன் பூர்ணன் இவைமுதலிய விதிவாக்கியங்களும், ஸ்தூலமல்ல அணுவல்ல இரண்டல்ல நினைப்புக் கெட்டியதல்ல இவை முதலிய நிஷேத வாக்கியங்களும் ஒன்றான நிர்விசேஷ ஆத்ம சுவரூபப் பிரகாசம் செய்வதிலேயே தாத்பரிய முடையவைகளே யன்றி சுவரூபபேதத்தில் தாத்பரிய பேதமுடையவைக ளல்ல. ஏனென்றால், ஆத்மா நிர்விசேஷமான படியினாலும் அம்சமற்றதான படியினாலும் தான். ஆகையினாலே சுவகதபேதமில்லை.

சிஷியன்—ஸத்சித் ஆநந்தம் என்கிற பதங்கள் பின்னார்த்தமானபடியினாலேயும், ஹஸ்தம் பாணி கரம் (இம்மூன்றும் கைக்குப்பெயர்) இந்த சப்தங்கள் போல் பரியாயவாசக மல்லாததினாலேயும் அந்த பதங்களால் குறிப்பிடப்படுகிற ஆத்மாவுக்கு

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(விருக்ஷம் பலவித ரூபமாயிருக்கிற தென்கிறவிடத்தில் பத்திரம் புஷ்பம் முதலிய பதங்கள் பின்னுர்த்தமானதினுலே அந்த பதங்களினுல் குறிப்பிடப்படுகிற விருக்ஷத்திற்குப்போல) சுவகதபேதமிருக்கவேண்டுமே யென்ருல்,

குரு—சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசம் இவைகளுள்ள தீபமென்கிற விடத்தில் எப்படி தீபத்திற்கு சுவகதபேதமில்லையோ அப்படியே சச்சிதாநந்த சுவரூபமான ஆத்மாவிடத்திலும் சுவகத பேதமில்லை. ஆனுல் பத்திரம் புஷ்பம் பலம் இந்த ரூபமான விருக்ஷமென்கிற விடத்திலும் சுவகத பேதமில்லையென்று சொல்லக் கூடாது. அந்த விருக்ஷம் முழுவதும் பத்திர புஷ்பரூபமாய்ச் சொல்லவில்லை. ஒருவிடத்தில் பத்திரரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் புஷ்பரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் பலரூபமாயும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினுல் அவ்விடத்தில் சுவகத பேதமுண்டு. * ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ரூபமென்கிற விடத்திலும் சர்வாம்சத்தினுலேயும் ஆத்மாவுக்கு சச்சிதாநந்தரூபம் சொல்லி யிருக்கிறபடியால் சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசமான தீபமென்கிற விடத்தில் எல்லாவம்சத்திலும் தீபத்திற்கு சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாச மிருக்கிறதுபோல ஆத்மாவுக்கு சுவகதபேதமில்லை.

சிஷியன்—அப்படியானுல் ஆத்மாசத்ரூபன் சித்ரூபன் ஆநந்தரூபன் என்று அடிக்கடி சுருதி என்னத்திற்காக உபதேசிக்க வேண்டும்? ஓரே உபதேசத்தினுல் ஆத்மாவை யறியக்கூடுமே?

---

* பிர்மம் சகலவஸ்துக்களுக்கும் அபேதமென்பதை நிரூபிக்க இவ்விடத்தி லிரண்டு சுலோகங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவைகள் வருமாறு "[illegible] ॥ [illegible] । [illegible]" ॥ சத்துவரஜஸ்தமோ குணங்களில்லாததும் தேஜஸ் சுவரூபமானதும் ஞான சுவரூபமானதும் பேதமற்றதும் வாக்குமனது வேதங்களுக் கெட்டாததும் எதுவோ அந்த தத்துவமானது நீயாயிருக்கிருய் நீயாயிருக்கிருய் நீயாயிருக்கிருய். அநித்தியமாயும் சுவப்நத்தில்கண்ட ஜகத்தைப்போலவும் மேகத்தில்காணும் யானை, வனம் இவைகள்போலவு மிருக்கிற இந்த ஜகத்தானது எதினுலுண்டாச்சுதோ புத்திக்கெட்டாததும் ரூபமற்றதும் உத்தம சுகமும் எதுவோ அந்ததத்துவம் நீயாயிருக்கிருய். நீயாயிருக்கிருய் நீயாயிருக்கிருய்.

[illegible]

குரு — சுருதியின் தாத்பரியமெப்படியென்றால், சொல்லு கிறோம் கேள். ஆத்மசுவபாவமான சத்துவத்தை ஜகத்திலும் சித்துவத்தை ஜடங்களாகிய புத்தியாதிகளிலும் ஆநந்தத்துவத் தை புத்திரபாரியாதிகளிலும் அப்படியே ஜகத் சுவபாவமாயுள்ள அசத்துவத்தையும் புத்தியாதிகளிலுள்ள ஜடத்துவத்தையும் புத் திர பாரியாதிகளிலுள்ள துக்கத்துவத்தையும் சச்சிதாநந்த சுவ ரூபமான ஆத்மாவிடத்திலும் பரஸ்பரம் விபரீதமாய் அக்ஞானத் தினாலே ஆரோபிக்கிறார்கள். அதினாலே சகலமானவர்களும் ஜகத் சத்தியமென்றும் புத்தியாதிகள் சேதனமென்றும் புத்திரபாரியாதி கள் ஆநந்தரூபமென்றும் "நான் நிலையற்றவன்" "நான் ஜடன்" "நான்துக்கி" என்றும் பிரமிக்கிறார்கள். அந்தப் பிராந்தி நிவர்த் தியின்பொருட்டுதாய் சுவரூபமான சுருதியானது ஜீவர்களுக் குப தேசிக்கிற தெப்படியெனில் "ஓ! ஜீவர்களே! நீங்கள் சச்சிதா நந்த சுபரூபர்கள்" தானென்று போதிக்கும்பொருட்டு ஆத்மா சத் ரூபன் அநிருத ரூபனல்ல, சித்ரூபன் ஜடரூபனல்ல, ஆநந்தரூபன் துக்கரூபனல்ல, என்று அந்தந்தப் பிராந்தி நிவர்த்தியின் பொட்டு போதிக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. சுருதியானது ஆத்மாவுக்கு சச்சிதானந்த சுவரூபத்தினால் அபேதத்தைப் போ திக்கிறது. உலகத்தில் சிலவாதிகள் ஆத்மாவுக்கு ஸத்துவதருமத் தையும் சித்துவத்தையும் சுகத்தையும் குணமென்றும் அதினால் ஆத்மா சச்சிதானந்த ரூபனல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டு சுருதியானது ஆத்மா சச்சிதா நந்த சுவரூபனென்று சொல்லுகிறது.

சிஷியன் — சுருதியினுடைய தாத்பரியம் இப்படியென்பது தங்களால் எப்படி யறியப்பட்டது?

குரு—சகல சுருதிகளுக்கும் உபக்கிரம உபஸம்ஹாரம் முத லிய ஆறுவித அடையாளங்களினால் அகண்டார்த்தத்தில் தாத் பரியமென்று நிச்சிக்கப்பட் டிருக்கிறதினால் தானென்று தெரிந்து கொள்.

சிஷியன் — ஓ! சுவாமி; சுருதியினால் அகண்டார்த்தம் நிச் சயிக்கப்பட்டது. கிருபையினாலே யுக்தியினாலும் அகண்டார்த் தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

सत् स्वयमेव प्रकाशते - अन्येन वा - आद्ये सदेव चित्त्वात् - अन्येन चेत् - सतः प्रकाशकं तदन्यद्वस्तु असद्विलक्षणं वा सद्रूपं वा - असद्विलक्षणं चेत् शशविषाणादिवदसदेव तस्य सत्प्रकाशकत्वं न संभवति - सद्रूपमिति चेत् तत्सद्रूपं स्वयंप्रकाशते उतान्येन प्रकाश्यते वा - इति विकल्पे आद्यपक्षे सति एवं स्वयंप्रकाशकत्वे चित्त्वं स्यात् अन्येन प्रकाश्यत्वपक्षे पुनरपि विकल्पः प्रसजति - एवं विकल्पे क्रियमाणे आत्माश्रयदोषः - अन्योन्याश्रयदोषः - चक्रापत्तिदोषः - अनवस्थादोष इति बहवो दोषाः प्रसज्येरन् - तस्मात् सत्स्वत एव प्रकाशते - यत्स्वयमेव प्रकाशते तदेव चिदिति सिद्धं सदेव चित् - चिदेव सत् - उभयमप्येकमेव - सद्ब्रह्मेति वेदेषु कुत्रापि न दृश्यते - अतः सत् स्वयमेव प्रकाशते इति निश्चयः - अतस्सदेव चिदिति सिद्धं - तस्य स्वयंप्रकाशत्वात् सतः आनन्दत्वं कथमिति चेदुच्यते - सत अद्वैतत्वात् आनन्दं पूर्णत्वमवतिष्ठति - नाल्पे पूर्णत्वं अतः पूर्णत्वं अद्वैतस्यैव न द्वैतस्य - कथं सत् अद्वैतमिति चेत् - हे वत्स सतः द्वितीयं सदृशेन वा सद्विलक्षणेन वा इति चेन्न - आद्यः सदृशस्य शास्त्रेण युक्त्यनुभवेन च असिद्धत्वात् - न द्वितीयश्चेति चेत् - सद्विलक्षणस्य शशविषाणवत्स्वभावेन सद्वितीयत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात् - तस्माद्विकल्पद्वयादन्यविकल्पो नास्ति॥

குரு — சத்துதானாகவே விளங்கிறதா அல்லது மற்றொன்றினால் விளங்கிறதா என்றால், முந்திய பக்ஷத்தில் சத்தேசித்தாகும் (தானாகவே விளங்குகிறது). வேறொன்றினால் பிரகாசிக்கிற தென்றால், அப்படி பிரகாசிப்பிக்கிற வஸ்து சத்தைவிட அந்நியமானதா? அல்லது வேறொரு சத்தா? சத்தைவிட அந்நியமானதானால் முயல் கொம்பு முதலியனபோல அசத்தாகவே யிருக்கவேண்டும். அதற்கு சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற யோக்கியதை யிருக்கமாட்டாது. வேறொரு சத்தென்னும் பக்ஷத்தில் அந்த சத்து தானாகவே பிரகாசிக்கிறதா, அல்லது வேறொன்றினால் பிரகாசிப்பிக்கப் படுகிறதா என்னும் சந்தேகத்தில் முதல் பக்ஷத்தில் தானாகவே பிரகாசிக்கிற தென்றால், அதுவே சித்துவமாகும் அந்நியத்தினால் பிரகாசிப்பிக்கப் படுகிறதென்றால், மறுபடியும் விகற்பமுண்டாகிக் கொண்டே யிருக்கும். இப்படி விகற்பம் செய்துகொண்டுபோனால் ஆத்மாசிரயதோஷம் அந்நியோந்நியாசிரயதோஷம் சக்கிராபத்திதோஷம் அநவஸ்தாதோஷம் என பலதோஷங்கள் சம்பவிக்கும். ஆகையால் சத்துத்தானாகவே பிரகாசிக்கிறது. எது சுவயமே பிரகாசிக்கிறதோ அது சித்தென்பது சித்தம், அந்த சத்தேசித்து சித்தேசத்து. இரண்டுமொன்றுதான். இன்னொரு சத்திருக்கிறதென்று வேதங்களில் எவ்விடத்திலும் காணவில்லை. ஆகையால் சத்துதானாகவே விளங்கிறதென்பது நிச்சயம். ஆகையால் ஸத்தே சித்தென்பது சித்தம். அப்படி தானாக விளங்கிற சத்துக்கு ஆநந்தத்துவ மெப்படியெனில், சத்துக் கிரண்டாவது வஸ்து வில்லாததினால் ஆநந்தத்துவம் பூர்ணமாகவே யிருக்கிறது. அற்பத்தில் பூர்ணத்துவமில்லை. ஆகையால் பூர்ணத்துவம் அத்துவயத்திற்கே யன்றி துவைதத்திற்கில்லை, சத் எப்படி அத்துவைதமென்றால், ஓ புத்திரா ! சத்துக்கிரண்டாவதுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை வேறொரு சத்தினாலேயா, அல்லது சத்துவிலக்ஷணமானதினாலேயா, வென்றாலோ வேறொரு சத்தினாலல்ல.

ஏனென்றால்—சாஸ்திரத்தினாலேயும் யுக்தியினாலேயும் அனுபவத்தினாலேயும் வேறொரு சத்திருக்கிறதென்று சித்திக்காத்தினாலே முதல்பக்ஷம் சித்திக்கவில்லை. இரண்டாவது பக்ஷமும் சித்திக்கமாட்டாது. ஏனென்றால், சத்விலக்ஷணமான வஸ்து முயற் கொம்புபோல சுவரூபமே யில்லாத்தினால்தான். இந்த விரண்டு விகற்பத்தைத்தவிர வேறே விகற்பமில்லை.

𑌅𑌤 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌃 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌤𑍇
𑌨 𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 - 𑌏𑌵𑌂
𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌖
𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 - 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌦𑌾𑌰𑍍𑌢𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑍇𑌕𑌸𑍁𑌖𑌂
𑌭𑌾𑌤𑌿 - 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌿𑌵 𑌨𑌾𑌨𑌾 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕
𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍇𑌵 - 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮
𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌨𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦
𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨
𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌥𑌿
𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌏𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 - 𑌸𑍍𑌮𑌰𑌣
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌯𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭
𑌵𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑌨𑍁𑌭𑌵𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌃 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌇𑌤𑌿
𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌨𑌨𑍁 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇-
𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇 - 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌵𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵
𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤
𑌵𑍍𑌯𑌂 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚-
𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿
𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶
𑌮𑍇𑌵 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌪𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑌖𑌣𑍍𑌡𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌏𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾
𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵𑌂 𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌗𑌤𑌭𑍇𑌦𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪
𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌅𑌨𑍇𑌨𑌾𑌖𑌣𑍍𑌡𑍈𑌕𑌰𑌸𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 ॥

ஆகையால் ஒன்ருனசத்துக்கு இரண்டாவ தில்லாததினுலே-
அத்துவைதத்துவமும் அதினுலே பூர்ணத்துவமும் சித்தம். அதி-
னுலே சுவப்பிரகாசமான சத்தே ஆநந்தம். இப்படி யுக்தியின
லேயும் சச்சிதாநந்த பதங்களுக்கு அகண்டார்த்தம் நிச்சிக்கப்
படுகிறது. அகண்டார்த்தத்துவம் பதினோராவது வருணகத்தில்-
சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் திருடப்பட வேண்டியதற்காக மறு-
படியும் சொல்லுகிறோம். சகலருக்கும் சுஷுப்தியில் ஒருசுகம்-
விளங்கிறது. அந்தச்சுகமானது ஜாக்கிரத் சுவப்னங்களில் போல-
பலவல்ல. ஆனல் நிருபாதிகமான ஒரேருபமாயிருக்கிறது. ஆகை-
யா லந்தசுகம் அத்துவைதம்தான். அந்த அவஸ்தையில் சூரியன்-
முதலிய பிரகாசத்தை விரும்பாமல் சுஷுப்தி ஆநந்தம் விளங்கிற-
படியால் அதற்கு சித்துவமிருக்கிறது. சுஷுப்தி ஆநந்தம்-
சுவயம் பிரகாசமென்பதில் பிரமாண மெதுவெனில் - தூங்கி
விழித்தவனுக்கு இதுவரைவில் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்கிற
நினைப்புண்டாகிறது. நினைப்பானது முந்திய யனுபவத்தி னுலே
யே யுண்டாகவேண்டுமென்பது விதியானபடியால் சுஷுப்தி சுகத்-
திற்கு அனுபவம் சொல்லவேண்டியதாகிறது. அப்போது அனு-
பவத்திற்குக் காரணமான இந்திரியங்க ளில்லாததினுலே சுஷுப்தி-
ஆநந்தத்தினுடைய சுவானுபவமானது சுவப்பிரகாசமென்றேயறி.-
சுஷுப்தியில் சுகமும் பிரகாசிக்கிறது, அக்ஞானமும் பிரகாசிக்-
கிறது. இவ்விரண்டில் சுகம் சுவப்பிரகாசமா அல்லது அக்ஞா-
னம் சுவப்பிரகாசமா என்று விசாரிக்குங்கால் சுகமே சுவப்-
பிரகாசமென்று சொல்லவேண்டும். அக்ஞானத்திற்கு ஆவரண
ரூபத்தினுலே பிரகாசமில்லாதபடியினுல் அக்ஞானம் சுவப்பிர
காசமல்ல. ஆகையால் சுஷுப்தியில் ஆத்மசுவரூபமே சுகமாகப்-
பிரகாசித்துக்கொண்டு தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற-
அக்ஞானத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையால் சுகமானதி-
சுவப்பிரகாசமே இப்படி அனுபவித்தினுலேயுங் சச்சிதாநந்த
பதங்களுக்கு அகண்டார்த்தத்துவம் சித்தம். இவ்விதமாய் சுருதி-
யுக்தி அனுபவங்களினுலே ஆத்மாவுக்கு சுவகதபேதமுமில்லை.

இப்படி ஸஜாதிய விஜாதிய சுவகதபேதங்க ளில்லாததினுலே-
ஆத்மா பரிபூர்ணனென்பது சித்தம். இதினுலே அகண்டைகர-
ஸத்துவமும் சித்தம்.

ஏவம்பூதஸ்ய பரமபரிபூர்ணாநந்தாத்மந: து:கமாகந்துகம் - தச்ச து:கம் ஶரீரேண - ஶரீரம் கர்மணா - கர்ம ராகத்வேஷாதிநா - ராகாதிரபிமாநேந - அபிமாநோ(அ)விவேகேந - அவிவேகஶ்சாஜ்ஞாநேந - ஸ ச தத்வஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாநேந பாதிதவ்ய இதி - ஜ்ஞாநஞ்ச விசாரேணோத்பத்யத இதி - ஆத்மா ஸச்சிதாநந்தஸ்வரூப இதி - தேஹாதிப்ரபஞ்சஶ்சாந்ருதஜடது:கரூப இதி ஸ ச ப்ரபஞ்சோ(அ)த்யாரோபித இதி ச விசார்ய தத்வம் பதவாக்யார்த்தஜ்ஞாநேந [illegible] ஜ்ஞாநம் [illegible] அபரோக்ஷஜ்ஞாநம் [illegible] ப்ராப்நோதி - [illegible] ப்ரஹ்மவித் [illegible] ஜகத்குரு: [illegible] இதி [illegible] ஸாக்ஷாத்காரேண [illegible] பரமாநந்த [illegible] ப்ரஹ்மைவ [illegible] ஶிஷ்யேண ஶ்ரோதவ்யம் - [illegible] ஶ்ரோதவ்யம் நாஸ்தீதி ஸித்தம்॥

இதி ஶ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஶ்ரீவாஸு-
தேவேந்த்ரவிரசிதே மநநாக்ய ப்ரகரணே
த்வாதஶவர்ணகஸ் ஸமாப்த:.

வாஸுதேவமநநம்.

ஸமாப்தம்.

ஓ புத்திரா! இப்படிப்பட்ட பரிபூர்ணனந்த ஆத்மாவுக்குத் துக்கம் ஆகந்துகம். அந்தத் துக்கமானது சரீரத்தினலும் சரீரம் கருமத்தினலும் கருமம் இராகத்துவேஷம் முதலியவைகளினலும் இராகாதிகள் அபிமானத்தினலும் அபிமானம் அவிவேகத்தினலும் அவிவேகம் அக்ஞானத்தினலும் வந்ததென்று அறிந்தும் அந்த அக்ஞானம் ஞானத்தினல் நிவர்த்தியாகத் தக்கதென்றும் ஞானம் விசாரத்தினலே யுண்டாகிறதென்றும் ஆத்மா சச்சிதானந்த சுவரூபமென்றும் தேகாதி பிரபஞ்சமானது அந்ருத ஜட துக்கரூபமானதென்றும் அந்தப்பிரபஞ்சமானது அத்தியாரோப மென்றும் விசாரித்து தத்துவம் பதவாக்கியார்த்தத்தினலுண்டாகிற ஞானத்தினலே (அடையப்படுகிற) "நானே பிர்ம்ம" மென்கிற தன்னுடைய பரோக்ஷ ஞானனுபவத்தினலே சாக்ஷாத்காரமாகிற அபரோக்ஷ ஞானமெதுவோ அதை அடைகிறவன் சண்டாளனுலும் பிராம்மணனுலும் குருவென்பது என்னுடைய அபிப்பிராய மென்பதாய் பகவத்பாதா சாரியார் (ஸ்ரீமத்சங்கராசாரிவார்) அவர்களுடைய வசனப்படிக்கு குடீசக பெகூதக ஹம்ஸ ஸந்நியாசிகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் பூஜிக்கப்படத் தக்கவன். அவன்தான் பரமஹம்ஸ னென்று நிச்சித்து நீயும் என்னுடைய உபதேசப் பிரகாரம் ஆத்மாவைக் குறித்து நன்ருய்க் கேட்டு மனனம் செய்துத் தியானித்து சாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு நித்தியசுத்த புத்தமுக்த சத்தியபரமாநந்த அத்துவயப்பிர்ம்ம சுவரூபமா யிருக்கக்கடவாய். இவ்வளவுதான் ஆசாரியனல் சொல்லத்தக்கதும் சிஷியனல் கேட்கத்தக்கதுமேயன்றி இதைத்தவிர வேறே சொல்லவேண்டியதும் கேட்கவேண்டியது மில்லையென்பது சித்தம்.

இந்தப்படி பரமஹம்ஸ பரிவிராஜகாசாரியராகிய
ஸ்ரீ வாசுதேவேந்திர சுவாமியவர்களால் செய்யப்பட்ட
மனனமென்கிற பெயரையுடைய பிரகரணத்தில்
பனிரண்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.
ஓம் பரப்ரஹ்மணே நம:
ஓம் [illegible] நம:.
ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫௨	௮	ஶளய-ீ௦	வளய-ீ௦
௬௨	௮	ஜீவெஶா	ஜீவெஶ்வா
௬௪	௧௪	ஓ-ஈஜு	ஓ-ஈஜு
,,	௧௯	ஆவண த	ஆாவண த
௬௯	௩௧	செய்தலு	செய்தலும்
௭௧	௧௬	வென்கிற	மென்கிற
௭௨	௧௮	ஸாவயெசு	ஸ்யாவயெசு
௭௪	௧௩	வீவெ-ஏவ-ீகும்	ஶாஶிவெ-ஏவ-ீகும்
௭௮	௧௮	சூத்ர நம்	சூத்ரா நம்
௮௰	௯	சு ஜ நம்	சு ஜா நம்
,,	௧௨	நாஷி	நாஷ்தி
௯௪	௫	உவாஸ நாய	உவாஸ நாய
௧௰௬	௩	திதீ-யத	திரதீக்ரு த
,,	௮	ஒக்ஷ ரு தீ-ீ	ஒக்ஷ ரா தீ-ீ
௧௧௧	௯	சிநியினுலே	கிநியினுலே
௧௧௨	௬	ஷ்மு	ஷ்ஷெமு
௧௨௮	௨௰	ஜ்ஞா ந	ஜ்ஞா நம்
௧௪௰	௨௨	தூ்ரா ஹு தி	தூ்ரா வ ஹு தி
௧௫௰	௧௩	ஸாஶி ந	ஸ்ஸாஶி நஃ
,,	௧௬	ஊஷ்டீ ஜ	ஊஷ்டீ ா ஜ
௧௫௮	௨௨	ஸவெஷா	ஸவெ-ஷா
௧௭௪	௧௬	ஓ திவஷாக	ஓ திவாஷக
௧௭௬	௧௬	வஷகா நி	வாஷகா நி

பிழைதிருத்தம் முற்றிற்று.